

Torsdag den 8. oktober 1998 kl. 16.00

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): God eftermiddag. Mødet er åbnet.

Jeg skal indledningsvis byde velkommen til Erik Winding, der i mødet i dag er indtrådt som stedfortræder for Jette Bergenholz Baurup. Velkommen til Erik Winding, der jo er bekendt med, hvorledes aftener af denne karakter spænder af.

Jeg har endvidere modtaget meddelelse fra SF's Gruppe om, at Bjarne Petersen og Wallait Khan har meldt afbud til mødet i dag, samt anmodning fra gruppen om, at Else Iversen indkaldes som stedfortræder for Bjarne Petersen, og at Heinrich Metz indkaldes som stedfortræder for Wallait Khan. Er der bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet ... (*Afbrydelse*). Læs forretningsordenen.

Velkommen til Else Iversen og velkommen til Heinrich Metz til aftenens arbejde ... (*Afbrydelse af Lars Hutters*). Må jeg sige til Lars Hutters, at det er en fordel at følge med i dagsordenerne. Vi godkendte indkaldelse af stedfortræder for Jette Bergenholz Baurup på sidste møde i Borgerrepræsentationen.

Men velkommen til Heinrich Metz, Else Iversen og Erik Winding.

(Forsamlingen rejste sig)

Vi skal i dag, i aften og måske endda noget af natten 2. behandle kommunens budget for 1999. Som meddelt i mit brev af 1. oktober til forsamlingens medlemmer vil jeg umiddelbart efter mine indledende bemærkninger til denne sag, punkt 3 på dagsordenen, give ordet til partiernes budgetordførere og derefter til de indtegnede

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

medlemmer på den omdelte talerliste.

Inden vi går over til forhandlingernes 2. runde, vil de medlemmer, som ikke har indtegnet sig på talerlisten, men som alligevel måtte ønske at få ordet i 1. runde, kunne trykke sig ind i det elektroniske afstemningssystem. I 2. og 3. runde skal medlemmerne bede om ordet ved at trykke sig ind i systemet.

Jeg kan i øvrigt oplyse forsamlingen om, at der til i aften ud over de mere teknisk betonedede ændringsforslag fra medlemmerne er modtaget i alt 102 ændringsforslag, 77 hensigtserklæringer og 18 underændringsforslag, så vi skal nå igennem i alt næsten 200 ændrings- og underændringsforslag, inden mødet er slut.

Der er til mødet udsendt en dagsorden med 4 punkter. Jeg skal foreslå, at vi starter med at behandle punkt 4 på dagsordenen, sag 498/98, om godkendelse af en stedfortræder for Vagn Hindkjær Pedersen, således at sidste sag på mødet i dag er 2. behandlingen af budgettet. Er der bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er der ikke. Er der i øvrigt bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er den godkendt.

4) 498/98

1) 499/98

2) 500/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Borgmester **Bo Asmus Kjeldgaard**: Folketinget har vedtaget 2 afgiftslove, som får virkning fra 1. september i år. Det drejer sig om øgede afgifter på naturgas, som anvendes på H.C. Ørsted Værket og Svanemølleværket, og om Pinsepakken, der generelt vil hæve afgifterne.

Endvidere har Skatteministeriet den 25. august udsendt et cirkulære om betaling af afgifter af den såkaldte kraftvarmefordel. Den sidste afgift, som er fastsat i et cirkulære, er helt urimelig, fordi den betyder, at man nu beskatter den gevinst og besparelse, vi opnår ved at producere el og varme sammen. Man beskatter med andre ord, at vi producerer energien miljørigtigt. Også den afgift indføres fra 1. september i år og gælder derfor også budget 1999.

Samlet forventes KB's afgiftsbetaling at stige med 205 mill. kr. i 1999. Heraf udgør de afgifter, der pålægges kraftvarmefordelen, alene 102 mill. kr. eller cirka halvdelen af afgiftsstigningen.

Den nye kraftvarmeafgift udløses som følge af, at kraftvarmefordelen deles mellem elsiden og varmesiden på Amagerværkets blok 1 og 2. Der er som nævnt i princippet tale om at afgiftsbelægge energibesparelser den miljøgevinst, som hidrører fra samproduktionen af elektricitet og varme.

Det er efter min opfattelse i modstrid med regeringens egen energipolitik, som netop sigter på at fremme kraftvarmeforsyningen. Det er helt rigtigt, når nogle under udvalgsbehandlingen sammenlignede kraftvarmeafgiften med, at man indførte en beskatning for personer, der kører flere i bil på arbejde frem for at køre selv, i deres egen bil.

Vi har i København anvendt tilslutningspligt for at fremme energieffektivisering og de miljøgevinster, der ligger i kraftvarmen. Men den nye afgift understøtter ikke det formål. Afgiften er ensidigt lagt på kraftvarme, mens andre energiområder går fri.

Det er altså efter min mening ikke rimeligt at beskatte varmeforbruget ensidigt,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

som det sker her.

Så skal man også tænke på, at varmeafgifterne vender den tunge ende nedad. Det vil sige, at de rammer de små forbrugere hårdest økonomisk set.

Desuden ødelægger afgiften kraftvarmens konkurrenceevne i forhold til olie. Ifølge Belysningsvæsenets beregninger bliver varmeudgifterne for almindelige lejligheder nu højere, end hvis ejendommene var oliefyrede. Det bør vi selvfølgelig protestere imod, og det er også sket.

Økonomiudvalget har efter indstilling fra Miljø- og Forsyningsudvalget skrevet til miljø- og energiministeren og til skatteministeren om kraftvarmeafgiften. Jeg er meget glad for, at der står et enigt Økonomiudvalg bag henvendelsen, der påpeger de alvorlige konsekvenser for varmforsyningen i København.

Andre har også protesteret, Fembyerne, hvis kraftvarme i nogle tilfælde, bl.a. Odense, rammes endnu hårdere end København. Og i CTR har vi også besluttet at protestere på samme måde, som Økonomiudvalget har gjort.

Der er god grund til at ændre det nye cirkulære, og vi må håbe, at protesterne fører til, at der sker noget.

Men det er klart, at vi må følge det nye cirkulære, så længe det er lov og ret, der håndhæves. Belysningsvæsenets takster for fjernvarme må derfor ændres for at skaffe dækning for de nye afgifter. Takstændringerne, som fremgår af det skriftlige materiale, skal vedtages af Borgerrepræsentationen, og det er det, der er indstillet.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg kan helt bekræfte enigheden i Økonomiudvalget på mødet her i tirsdags om den afsendte skrivelse til miljø- og energiministeren.

Peter Skaarup (O): Blot for at sige, at vi selvfølgelig også bakker op bag den henvendelse, som er sendt til miljø- og energiministeren.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Men derudover vil vi også gerne sige, at vi synes, det er et problem, at regeringen i forbindelse med en budgetbehandling, hvor der er nogle forudsætninger, som man arbejder ud fra, kommer ind imellem det, og at vi skal til at justere budgetterne ud fra det. Det kræver dermed det forslag, vi så kender i dag.

Så derfor bakker vi selvfølgelig op bag henvendelsen, men vi vil godt tilføje, at vi synes heller ikke det er rimeligt, at man gør det på den måde, som det er tilfældet her.

3) 432/98

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Jeg mener, at 1. næstformand, Hellen Hedemann, er på vej til podiet.

Når vi i aften, eller måske endda endnu senere, forlader Rådhuset her, skal vi i fællesskab have sikret, at København og københavnerne til næste år har et budget, men også har en kommune med et fremadrettet og gennemtænkt budget.

Som jeg sagde, da jeg forelagde budgetforslaget, så er vi hver især her i salen jo valgt til at kæmpe for et bestemt sæt af værdier, et bestemt sæt af holdninger, og det har jeg naturligvis fuld respekt for.

I aften handler det om at lægge en række detailproblemstillinger fra sig, koncentrere sig om de store linjer, der tilsammen skaber en stor del af grundlaget for københavnernes dagligdag til næste år.

Budgetforslaget er en styrkelse af de kommunale kerneområder: Børneområdet, skoleområdet og ældreområdet. Det er de store serviceområder, hvor borgerne direkte mærker servicen fra deres kommune.

Vores budget for 1999 er udtryk for en vækst på 2 pct. I landets næststørste kommune, Århus, er det lykkedes at skabe et budgetforlig, der er endnu bredere end

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

vores med et loft på 1 pct., og i Odense er der bred opbakning til et budget med et loft på 0,6 pct., set i relation til vores vækst på de 2.

Med de muligheder, der er i vores budget, mener jeg rent faktisk, at der er plads til en endnu bredere politisk opbakning, end budgetforliget i sig selv er udtryk for.

Borgerrepræsentationen er, når det kommer til budgettet, en bestyrelse, der på baggrund af et godt gennearbejdet grundlag skal træffe en række strategiske beslutninger om, hvordan prioriteringerne skal være i næste års arbejde.

Der er indgået en aftale mellem 5 partier i forsamlingen, der efter min vurdering kombinerer den fortsat stramme økonomistyring med stærke visioner for byens fremtid. Jeg vil godt kvittere for de konstruktive og gode forhandlinger, der førte frem til aftalen.

Ikke overraskende er de 5 partier uenige, når det kommer til enkeltsager. Ikke overraskende er de 5 partier uenige, når det drejer sig om det ideologiske udgangspunkt. Det positive og det fremadrettede er, at de 5 partier har fundet en så stor fælles bane at spille på.

Uenighederne er der som sagt stadig væk, men der er nu skabt en grundlæggende enighed om, hvordan vi skal foretage vores prioriteringer til næste år og vel at mærke med en uændret skatteprocent.

Partierne er enige om hovedlinjerne i budgetforslaget, herunder de afgørende forudsætninger, der ligger til grund for forslaget, nemlig en fortsat årlig effektivisering på godt 200 mill. kr. og en fortsat nedbringelse af gæld med mindst 200 mill. kr. om året og en fortsættelse af kommunens grønne politik med fokus på en reduktion af energiforbruget.

Ud over disse helt afgørende elementer i grundlaget er partierne enige om at styrke en række af de store områder. Det drejer sig om folkeskolen, uden sidestykke det største vækstområde i kommunen i disse år, hvor vi fastholder timetallet, hvor vi sikrer bedre undervisningsmidler.

Den samlede ressourcetildeling til folkeskoleområdet stiger fra i år til næste år

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

med 107 mill. kr. Det svarer til 9 pct. Målt fra det budget, vi vedtog i 1998, til det budget, vi vedtager i aften, bruger vi mere end 20 pct. mere til undervisningsmidler.

Jeg vil også godt nævne IT-indsatsen på undervisningsområdet. I perioden fra 1996 til 1998 er der anvendt 60 mill. kr. til IT på folkeskoler og gymnasier, og i 1999 har Uddannelses- og Ungdomsudvalget indarbejdet 8 mill. kr. til IT i budgetforslaget.

Jeg synes, der er grund til at være tilfreds med den hidtidige indsats, og der er grund til at følge op på de resultater, der er nået. Derfor vil jeg også sige, at jeg er indstillet på yderligere at prioritere IT-området i 1999. Midlerne kan tilvejebringes f.eks. inden for rammen til handleplaner til skoler og fritidshjem i 1999. Alt andet lige må der kunne frigøres midler, når fritidshjemmene og folkeskolerne samtænkes, eller der kan være tale om tidsmæssige forskydninger i projekter.

Jeg forestiller mig, og det vil vi vende tilbage til, en halv snes millioner, så København fortsat er helt i front, når det gælder IT-udviklingen i vores skoler.

Ud over skoleområdet gælder det også børnepasningen, hvor der skabes flere pladser til fastholdelse af pladsgarantien. Det gælder sygehusområdet, hvor psykiatriområdet styrkes, og hvor der gøres en særlig indsats for kræftpatienter på venteliste, og hvor der ikke mindst er enighed om et så væsentligt område som HS-budgettet.

Det gælder indsatsen for ældre og handicappede, hvor der skabes midler til bedre hjemmehjælp og flere midler til de psykisk syge københavnere.

Og så gælder det idrætsområdet, hvor der er afsat betydelige midler til renovering af Østerbro Svømmehal. Tænk i den forbindelse også på DGI-byen på Vesterbro, Amager Strandpark. Er der nogen i denne forsamling, der kan huske et år, hvor vi afsatte så mange midler til idræts- og fritidsliv? Jeg tror det ikke.

Endelig gælder det renholdelsen af byen, hvor der er afsat en særlig pulje til at bekæmpe den graffiti, vi har for meget af i byen.

Lige så vigtigt som de serviceforbedringer, jeg har nævnt her, er de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

fornyelsesinitiativer med et flerårigt perspektiv, der er en del af budgetforslaget, og som skal sikre, at Københavns Kommune udvikler og forbedrer servicen over for borgerne og effektiviserer kommunens virksomheder.

Der er tale om en lang række initiativer, bl.a. bedre indskoling i folkeskolen, styrket samarbejde mellem skole og erhvervsliv, styrket samarbejde mellem idræt, fritidshjem og fritidsklubber, flere dagpasningstilbud, flere valgmuligheder for de ældre, ny udbudspolitik eller bare udbudspolitik, en boligpolitik, der skal sikre større og bedre boliger, og ikke mindst en arbejdsmarkedspolitik, der skal nedbringe antallet af arbejdsløse.

Budgetforliget markerer det nye, der er sket i år i forbindelse med budgetlægningen. Den brede opbakning til fornyelsesinitiativerne er kun mulig, fordi vi har orden i økonomien, så vi har styrke til at se fremad mod 1999, mod år 2000, og vurdere, hvordan København skal udvikle sig, og så har vi mulighed for indflydelse.

Det er nu engang sådan, at man lytter mere til en kommune, der har orden i eget hus, end til en, der ikke kan få enderne til at nå sammen. Det kan godt være, det er uretfærdigt, synspunkterne kan være gode nok, men sådan er det.

Fortsat styr på økonomien, forbedringer på de store serviceområder, hvor københavnernes kan mærke forskel her og nu, og fornyelsesinitiativer, der styrker København på lang sigt, det er hovedindholdet i det budget, vi vedtager for næste år her i aften. Dermed er der også lagt en dagsorden for det fortsatte arbejde i Borgerrepræsentationen.

Selv med de få hovedpunkter, jeg her har nævnt meget overordnet, tror jeg, at de fleste vil være enige i, at en sådan aftale bør kunne finde maksimal opbakning i forsamlingen, og der skal fra mig lyde en klar opfordring til alle partier i denne sal om at slutte op bag disse initiativer, om det så ikke er hele aftalen, så væsentlige og afgørende dele heraf. København får et budget, vi kan være bekendt, et ansvarligt budget, og sådan skal københavnernes og Danmark kende deres hovedstad.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Jeg har fra partier set forslag om at hæve skatten, og vi har endda også repræsentanter herinde, der for enhver pris vil sænke skatten. Jeg vil sige, at jeg er lige uenig med begge parter. Det drejer sig ikke i dag om symbolske handlinger, hvor der drejes lidt på skruen. Grundlæggende handler det om noget andet, nemlig at skattniveauet svarer til servicen.

Jeg kender ingen københavnere, der vil betale en høj skat for en lav service, men jeg kender mange københavnere, der gerne vil betale en rimelig skat, hvis de så også får en service, der matcher.

Det er i virkeligheden det, der er grundprincippet i budgettet. En afgørende forudsætning for det er, at der er orden i økonomien, at indtægter og udgifter er i balance, og det er de i dette budget. Her har vi ikke beregnet vores udgifter som summen af indtægterne plus 10 pct. Den lommeregner er for længst smidt i papirkurven.

Vi har et budget, hvor enderne hænger sammen, hvor servicen styrkes, uden at det flerårige perspektiv går tabt, tværtimod. Det er det, jeg mener med et budget, vi kan være bekendt.

Hvis der med tiden bliver større økonomisk råderum i kommunens økonomi, så vil der kunne dannes grundlag for en skattelettelse i København. Lad os nu se.

Med dette budget har vi taget endnu et stort skridt i retning af et sundere og et stærkere København, som kan gøre sin indflydelse gældende. Det fortjener byen, det fortjener københavnere.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tak for dette indlæg.

Lars Engberg (A): Der er allerede sagt og skrevet meget om det budgetforlig for 1999, som er indgået mellem 5 partier. Det er heller ikke hvert år, der bliver indgået et egentligt budgetforlig. Det normale er vel næsten, at det mere er en stemmeaftale.

Men hvorfor har vi fra Socialdemokratiets side indgået forlig, og hvorfor med de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

borgerlige partier? Vi tror, det er vigtigt at styre byen med stabilitet og ansvarlighed. Vi tror på, at København kun kan udfylde sin rolle som hovedstad, hvis vi har orden i eget hus, også i økonomien. Vi tror på, at omverdenen kun respekterer vores hovedstadsrolle, hvis vi har styr på tingene. Derfor er et forlig om ikke en nødvendighed, så dog en absolut fordel for byen.

Hvorfor så med de borgerlige partier? Ja, svaret er ligetil. Centrum-Demokraterne, Venstre, De Radikale og De Konservative leverede varen. Det gjorde SF og Enhedslisten ikke. Vi har som bekendt haft møder om budgettet med samtlige partier.

Jeg tror, vi indledte alle møderne med at slå nogle for os afgørende forudsætninger fast:

- Skatten skal holdes i ro.
- Der skal fortsat afdrages gæld.
- Der skal, om jeg så må sige kradses en omstillingspulje ind fra forvaltningerne hvert år i samme størrelsesorden som nu.
- Serviceforbedringen til næste år skal holdes inden for omstillingspuljens rammer.
- HS-budgettet skal vedtages, og herunder skal Sygehusplanen med nedlæggelse af Kommunehospitalet gennemføres.

- og som den sjette forudsætning: Princippet om, at folkeskolerne skal udbygges for at klare elevfterspørgslen, og kun hvor det ikke kan lade sig gøre, skal der bygges nyt, skal accepteres.

Allerede ved disse 6 afgørende forudsætninger sprang SF og Enhedslisten fra, vi nåede i realiteten ikke længere. De kunne ikke opfylde dem, eller de turde ikke.

Vi er i Socialdemokratiet godt tilfredse med forliget og med samarbejdet op til forliget, det skal der ikke være tvivl om. Vi startede budgetforhandlingerne med, at der for os reelt var et valg mellem at gå til den ene eller til den anden side. Men SF's og Enhedslistens handlemåde gjorde, at der ikke var noget valg. De udelukkede sig selv, de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

havde ikke viljen til forlig.

Men nu er HS-budgettet jo vedtaget. Kunne vi så ikke godt springe det over som en afgørende forudsætning? Nej, sådan spiller klaveret jo ikke. Hvis man skal være fælles om kommunens budget, så skal man også være fælles om en så væsentlig del af budgettet som HS-budgettet på små 4 mia. kr.

Så er der jo Kommunehospitalet. Vi er jo nået frem til stregen nu, vi er nået dertil, hvor der skal penge på bordet, hvis KH ikke skal nedlægges. De penge havde SF og Enhedslisten ingen anvisning på.

Vi synes, det er vigtigt, at der nu er skabt ro og sikkerhed omkring Sygehusplanens gennemførelse, ikke at jeg forventer, at vi aldrig mere skal diskutere det spørgsmål her i salen, det skal vi nok, men nu er der ikke tvivl om den politiske vilje til at gennemføre planen.

Jeg skal ikke gøre mere ud af spørgsmålet om skoleudbygningen, herunder Christianshavns Skole, vores ordfører på folkeskoleområdet vil komme nærmere ind på det, men blot sige, at det samlede udbygningsbehov på skoleområdet er så stort, at vi bliver nødt til at sikre, at vores penge bruges i de dele af byen, hvor behovet er størst, dvs. hvor en udbygning af de eksisterende skoler ikke kan klare behovet. Enhver anden holdning vil blive meget, meget dyr for kommunen. Derfor var det spørgsmål med som en afgørende budgetforudsætning.

Der har været talt meget om, hvorvidt budgettet er 3-årigt, eller hvad det er. Budgetforhandlinger til næste år på samme tid er jo ikke blevet overflødige med dette budgetforlig, så derfor er der ingen tvivl: Budgetforliget er 1-årigt. Til næste år vil der være andre, men forhåbentlig ikke ringere økonomiske vilkår for budgettet, og det kan man naturligvis ikke tage højde for allerede nu.

Men der er et flerårigt perspektiv i budgetforliget. Der er elementer i budgettet, som i sagens natur eller fordi vi har aftalt det, rækker videre frem end et enkelt år. Det er vi i Socialdemokratiet godt tilfredse med. Det understreger viljen til stabilitet og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

kontinuitet.

Vi har svigtet miljøet, siger SF og Enhedslisten, og jeg får breve fra velmenende skolelærere, som fortæller mig, at jeg har svigtet folkeskolen.

Nu er det for det første sådan, at der i budgettet er ganske meget om miljøet. Lad mig nævne ekstra penge til oprensning af forurenede jord, ikke så meget som ønsket, men hvem får opfyldt alle sine ønsker? Det tror jeg ikke, der er nogen udvalg, der gør. Lad mig nævne energipuljen som et miljørigtigt initiativ. Så vi har ikke svigtet miljøet.

Men har vi da svigtet folkeskolen? Jeg synes, det er utroligt at påstå, at den stund vi faktisk tilfører skolen mere end 220 mill. kr. til næste år. Et beløb, som er større end den samlede omstillingspulje, bliver tilført folkeskoleområdet.

Jo, men der er også et stigende børnetal, siges det. Javist. Men i andre kommuner sidder man i disse dage og diskuterer, hvordan man kan få indpasset et stigende børnetal uden at forhøje budgetterne, for det har man ikke råd til. Sådan er det ikke i København. Der tilfører vi det, der skal til af demografiske årsager, og så lægger vi oven i købet noget oven i de demografiske tilførsler fra omstillingspuljen til rene forbedringer.

Alt i alt et budget på de 2 områder, miljø og folkeskole, som vi godt alle sammen kan være tilfredse med.

Men det er ikke nok for de 2 ressortryttere, borgmestrene Kjeldgaard og Bregengaard. Man skulle tro, at vi stadig havde magistratsstyre, for de 2 borgmestre opfører sig som magistratsborgmestre. Deres forvaltninger skal have flere penge, men det er ikke længere deres forvaltninger, det er udvalgenes forvaltninger, så de 2 borgmestre er også ansvarlige for at tilgodese behov i andre forvaltninger end dér, hvor de er udvalgsformænd.

En gang imellem er der noget så markant, at det påkalder sig navngivning. Vi havde og har vel i Snapstinget et begreb, som man kalder »en dobbelt Nebelong«. Begreb er så meget sagt, det er sådan set meget konkret, og det har også en størrelse, skal jeg hilse og sige.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Jeg vil gerne foreslå betegnelsen »en ren Bregengaard« som en vending, vi fremover bruger, når en borgmester bevidst sparer en aktivitet væk, som han eller hun med statsgaranti ved, at et flertal vil gennemføre, men nu med en rammeudvidelse til følge. Tom Ahlberg kunne også det der, men ikke til samme perfektion, med samme konsekvens som borgmester Bregengaard.

Det var da også lige ved at lykkes, men en af fordelene ved udvalgsstyret er jo, at også andre end udvalgsformanden kan bruge forvaltningen, og det måtte vi så benytte os af. Men besværligt er det jo og unødvendigt.

Jeg vil foreslå Bregengaard og andre, der måtte føle sig fristet, til ikke at spille vores tid med den slags numre mere, men i stedet lave deres eget hjemmearbejde.

I min budgettale ved 1. behandlingen omtalte jeg behovet for flere penge til byfornyelse. Siden har Økonomiudvalget som bekendt sendt et brev af sted til finansministeren med kopi til alverden næsten med en kraftig appel om flere penge til byfornyelse.

En skrivelse er også afgang fra en kreds af folk, der er bekymrede over, at den statslige bevilling til byfornyelse tilsyneladende skal forblive på samme lave niveau i 1999 som i 1998. Det er LO og DA i København, det er boligselskabernes organisation, Byfornyelsesselskabet og Lejernes Landsorganisation og et par stykker mere.

Jeg håber meget, at disse og andre aktioner bærer frugt, og skal endnu engang opfordre enhver her i salen med hjerte for København – og det har vi vel alle – til at lægge pres på de respektive folketingsgrupper og fremføre Københavns synspunkter i denne sag.

I budgetforliget er vi blevet enige om, at der skal laves en statusredegørelse om kommunens boligpolitiske indsats indeholdende forslag til nye initiativer. Jeg tror, det er et vigtigt forslag. Vores bolig- og byfornyelsespolitik er i realiteten afgørende for byens udvikling på længere sigt.

Det er vigtigt, at vi har et tilpas antal store boliger, så dels børnefamilier kan blive

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

boende i byen, dels folk kan føle sig fristet til at sælge parcelhuset og flytte ind til byen i nærheden af, hvor tingene sker. Det er vores politik i Socialdemokratiet, og derfor er vi også meget stemt for lejlighedssammenlægninger i forbindelse med byfornyelsen, men ikke som et ultimativt krav, som Enhedslisten tilsyneladende tror, at vi mener.

Der er forskellige forslag om bydelene, både at nedlægge dem nu og at bevilge penge til deres fortsatte eksistens efter forsøgsperioden. Lad mig understrege Socialdemokratiets holdning klart: Vi tager bydelsforsøget alvorligt, herunder også, at det er et forsøg.

SF og Enhedslisten tager ikke bydelsforsøget alvorligt, når de foreslår penge til forberedelse af permanentgørelsen. Hvor blev forsøget så af? Er de 2 partier slet ikke interesserede i at evaluere forsøget? Har de 2 partier bestemt sig på forhånd? Der er noget, der kunne tyde på det. Tilsvarende kunne siges om Dansk Folkepartis forslag om at nedlægge bydelsrådene.

I Socialdemokratiet vil vi fortsætte forsøget i perioden, vi vil evaluere det, og så vil vi tage stilling. Vi har ikke forudfattede meninger om, hvordan forsøget vil falde ud. Vi vil gerne have nærdemokrati, vi vil gerne have decentralisering, men vi forbeholder os at vurdere, om decentraliseringen skal foregå via bydelsråd eller ved andre former for decentralisering. Det afgør for vores vedkommende vurderingen af forsøget, så alvorligt tager vi forsøget.

Der er i budgetforliget nogle bemærkninger om, at vi skal se på, om vi kan blive enige om en anden tilskudsfordelingsmodel end den nuværende til bydelene. Vi vil gerne gøre modellen mere enkel og retfærdig. Det mere enkle tror jeg er vigtigt, men desværre betyder forenkling jo ofte, at millimeterretfærdigheden går tabt.

Jeg tror, det er vigtigt at prøve at nå til en fælles forståelse både her i salen og i forhold til forsøgsbydelene om de kriterier, efter hvilke vi giver hver enkelt bydel penge. Den megen strid og diskussion om detaljer i fordelingsmekanismen er desværre med til at sammenstykke et billede af bydelsforsøget som mindre vellykket, og det vil jo være

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

en skam. Så lad os prøve at gøre arbejdet med en ny fordelingsmodel og så blive enige om, at derefter skal den sag være uddebatteret.

Jeg vil gerne slutte med følgende bemærkninger:

Der er blandt de mange forslag til ændring af budgettet og ikke mindst blandt de mange forslag til hensigtserklæringer mange smukke og rigtige tanker og intentioner. Man kunne føle sig fristet til at stemme for en god del af dem.

Når vi mellem forligspartierne har aftalt, at vi stemmer egne forslag igennem, men stemmer imod alle andre forslag med en enkelt undtagelse, som jeg ikke skal afsløre nu, så hænger det sammen med, at enten er disse sympatiske forslag ufinansierede eller finansieret ved fantasibesparelser eller fantasiindtægter, eller også er disse sympatiske forslag ganske enkelt ikke med i budgetforliget, og derfor stemmer vi ikke for dem.

Jeg havde nær sagt, at der ligger ikke noget personligt i det. Og rigtig mange forslag, ikke mindst hensigtserklæringerne, er faktisk meget udmærkede og sympatiske, men vi har altså aftalt, at vi stemmer alle andre forslag end vores egne ned, og sådan er det.

Må jeg godt til allersidst for mit eget vedkommende takke alle partier for gode, hyggelige, om end ikke alle lige resultatrige møder. Selvfølgelig var møderne med de 4 andre partier i budgetforliget de mest konstruktive og tilfredsstillende. Det synes jeg tegner godt for det løbende samarbejde, som forligspartierne i sagens natur må have i den kommende tid.

Jens Johansen (F): Vi hørte om »en ren Bregengaard«. Jeg har fundet ud af, hvad »en Bloody Engberg« er for noget. Det er udsagnet – der ligger ikke noget personligt i det – når man taler om politik: Vorherre bevares.

Så fik København endelig en regering, men hvilken regering? Den er baseret på en centrum-højre-alliance mellem Socialdemokratiet og de borgerlige med Kramerpartiet som katalysator og brobygger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Lad os nu se, om den er så fast i kødet, som de borgerlige jubelmeldinger tydede på umiddelbart efter aftalen. Lad os se, om den bøv har de 3 års holdbarhed, som højrepartierne pralede af. Jeg tillader mig at tvivle. Det gør jeg af den simple grund, at København ud over at have fået en regering nu også har fået en opposition, og det er der grund til at ønske kommunens beboere til lykke med.

Ja, hvis det ikke ligefrem ville blive opfattet som upassende, så ville man næsten kunne blive fristet til at takke højrepartierne for at have skabt en platform for oppositionen, men det vil jeg altså ikke – takke altså.

I stedet vil jeg love det nye styre en loyal og kritisk opposition, der vil være sin opgave voksen, som det må kræves af en ansvarlig opposition. Ikke et ben skal I få til jorden – end ikke det højre. Vi vil til stadighed minde i hvert fald Socialdemokratiet om partiets oprindelse, for den er vi nogle, der kan huske, vi der historisk har et socialistisk og solidarisk udgangspunkt.

Når jeg siger, at Kramerpartiet har været brobygger og katalysator for forliget, så skyldes det, at vi har set dette parti markere sig stærkt og synligt i nogen tid, først ved valget, hvor det var Kramerpartiet, der trak det store læs, det kunne man se, og sikrede de mange stemmer. Det var tydeligt for enhver, at Socialdemokratiet efterhånden stod i skyggen af Kramerpartiet.

Demæst ved konstitueringen, hvor Kramerpartiet stillede op som en selvstændig gruppe og sandelig rendte med overborgmesterposten støttet af et solidt parlamentarisk flertal. Senest ved Socialdemokratiets kongres, hvor Kramerpartiet præsenterede et oplæg om vores liberalisme, der er den gode liberalisme i modsætning til den egoistiske liberalisme, som repræsenteres af højrekræfterne. Væk er i oplægget enhver tale om solidaritet. Det er ikke et ord, man finder i det oplæg.

Engang talte socialdemokrater på en meget fornem måde om treffjerdedelssamfundet, som havde udviklet sig, og holdt fast i, at fokus var solidariteten med den fjerde fjerdedel, som var udenfor. Nu skulle der laves samfund for de tre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

fjerdedele, den kritiske, ressourcestærke, selvbevidste og frihedselskende borger. Men Socialdemokratiet afviste Kramerpartiets udspil, og det fortjener Socialdemokratiet respekt for.

Men selv om Kramerpartiet altså led et nederlag på Socialdemokratiets kongres, så fortsatte det ufortrødent sit ihærdige arbejde på at trække Socialdemokratiet ind i et tæt samarbejde med højrekræfterne her på Rådhuset.

Jeg tror, der er nogle, der har et problem. Jeg tror, det er klart, at det er Socialdemokratiet, der har et problem, ja ikke ét problem, men mange, og de vil vise sig i den kommende tid.

Vi skal nok love at være med til at synliggøre de problemer, som opstår, fordi Socialdemokraterne nu har allieret sig med højrekræfterne. Stol på det, men stol også på, at vi vil indgå i en politisk dialog og søge politisk indflydelse og samarbejde på en række områder. Allerede nu ved vi jo godt, at vi sammen har flertal på indtil flere områder, på kulturområdet, på miljøområdet, og at vi i mange sager kan opnå enighed.

Socialdemokratiet har jo trods alt ikke bundet sig mere til de borgerlige, end partiet selv ønsker det, og så er det dog alligevel beskæmmende at høre, at fordi forslag ikke indgår i en forligstekst, så vil der ikke blive stemt for dem.

Yderligere bindinger til de borgerlige, det er jeres valg, ikke vores.

I SF ved vi, at vejen til et socialt ansvarligt samfund med et menneskeligt ansigt præget af lighed forstået som lige muligheder går gennem samarbejde mellem os, der er på venstrefløjen, og Socialdemokratiet. Det har vist sig gang på gang.

Men nu har Socialdemokratiet altså med budgetforliget og under parolerne sluppet venstregrebet og allieret sig med de reaktionære kræfter i kommunen. Det er et problem, og det bliver et problem for Socialdemokratiet og for borgerne. Vi vil arbejde på, at Socialdemokratiet besinder sig og vedkender sig arv, visioner og ansvar og igen finder ind i et socialt ansvarligt samarbejde her i kommunen, og vi indbyder Socialdemokratiet til at deltage. Vær vis på det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Oppositionspolitikken vil ikke først og fremmest have til hensigt at komme Socialdemokratiet til livs. Den vil have til hensigt, at Socialdemokratiet kommer til besindelse.

Vi har hæftet os ved, at forliget ikke indeholder noget som helst om kultur, trafik og miljø. Der er nogle små overskrifter, men ellers ikke noget, som virkelig markerer en fælles politik for forligspartnerne.

Det er klart, hvorfor det er sådan: Der er et alternativt kulturpolitisk flertal uafhængigt af forliget. Man kan ikke lave ansvarlig kulturpolitik sammen med en partner, der utilsløret siger: Vi vil spare på de professionelle kunstnere og bruge pengene på idræt. Her har Socialdemokratiet tydeligvis besindet sig. Det er noteret, det glæder os faktisk.

Derfor vil vi også stillet dette ændringsforslag til forslaget om at spare Dramaskolen på skolevæsenets budget. I SF synes vi, at børnekultur og mødet mellem professionelle kunstnere og børn er så vigtigt, at dette initiativ skal have en chance for at overleve og det så i en kulturpolitisk sammenhæng.

Vi regner med, at Socialdemokratiet vedkender sig de kulturpolitiske prioriteringer, som vi i fællesskab har skabt, og flytter ansvaret for den videre drift af Dramaskolen til kulturforvaltningen, efter at besparelsen er gennemført, altså uden andre penge end det tilskud, der er modtaget fra Kulturministeriet. Derfor appellerer vi også til det kulturpolitiske flertal, når vi har stillet et ændringsforslag til beslutningen om at spare Dramaskolen.

Miljøområdet, som er et andet område, hvor vi kan nogle ting sammen og vil nogle ting sammen, vil miljøborgmesteren behandle, så det vil jeg forbigå.

Til gengæld vil jeg tale om trafikken. Der var faktisk stor vilje til forlig fra SF's side, et forlig, der ville have reddet Kommunehospitalet og ville have sat initiativer i gang på trafikområdet, de initiativer, som er så stærkt nødvendige, som det nu også er blevet meget tydeligt af de seneste trafiktællinger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

En trafikpakke har hele vejen igennem forhandlingerne været en høj prioritering for SF. Anledningen er selvfølgelig åbenbar: Trafik- og Miljøplanen er en fiasko. De partier, der står bag den, er rendt fra den, i hvert fald de borgerlige, og tilbage sidder Socialdemokraterne med smerten, men vil samtidig ikke sammen med os andre gennemføre de målsætninger, som er sat. Der er ikke skabt resultater, som lever op til målsætningen om blot at fastholde trafikken på det eksisterende niveau.

Der vil derfor også fra vores side blive stillet forslag om begrænsning af privatbilismen til styrkelse af den kollektive trafik, om terminalløsninger og stationsløsninger. Jeg synes, det er ærgerligt at skulle høre, at Socialdemokratiet vil stemme imod vores forslag om terminalløsningerne og om at forbedre forholdene for de bløde trafikanter, især cyklisterne.

Vi har stillet et forslag om arbejdsmiljøet. Jeg må sige, at der har Socialdemokratiet stillet et ændringsforslag, som faktisk udvander substansen i vores forslag på en sådan måde, at man kan spørge sig selv, om Socialdemokratiets forslag er i overensstemmelse med loven.

Jeg skal derfor opfordre Socialdemokratiet til at trække dette ændringsforslag, UH 6, fordi det ikke lever op til arbejdsmiljøloven. Jeg skal henvise til Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 1017 af 17. december 1997, § 6, hvoraf det fremgår, at der skal udarbejdes handlingsplaner.

Ellers skal jeg anmode om forsamlingens tilladelse til at stille et ændringsforslag, nemlig at »hvor det er relevant« slettes, således at det fremgår, at der skal udarbejdes handleplaner for at mindske antallet af arbejdsulykker. Det er relevant at udarbejde målsætninger og handleplaner for alle arbejdspladser, fordi der på alle arbejdspladser er risiko for arbejdsskader. Vi kan jo ikke have forslag på dette område, som ikke lever op til det, der faktisk er lovens krav.

Om selve budgetforhandlingsprocessen vil vi sige, at det var interessant at få at vide undervejs, at der ikke blev forhandlet på skrømt. Det glædede vi os over at høre, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

det troede vi så på, ligesom vi tror på julemanden. Det er en god historie. Det har for længe siden været tydeligt, at der var lagt op til et forlig med de borgerlige.

Vi synes dog, at forligsteksten og den ageren, som også Lars Engberg ganske tydeligt refererede til, med togter på vej ind i andre forvaltninger end dem, hvor forligspartierne har borgmesterposter, er en særdeles uheldig tendens og en kedelig udvikling.

Vi har for ganske kort tid siden vedtaget en stor strukturændring i Københavns Kommune, som indebærer, at der er udvalgsstyre. Forligsteksten indebærer en kraftig centralisering af udvalgsstyret og indebærer, at forvaltning og udvalgsområder lægges under Økonomiforvaltningen.

Det gælder f.eks. på miljøområdet, hvor det tilsyneladende forventes, at Økonomiforvaltningen skal udvikle en miljøkompetence, som i forvejen ligger i Miljø- og Forsyningsforvaltningen. Der er en detailstyring, som også Lars Engberg kom ind på, i dette budget og i de ændringsforslag, som er fremlagt, som vi på det kraftigste tager afstand fra.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vi er altså af dette her blevet sat i opposition, og det er vi så klar til og beredt på. Vi ønsker forligsparterne en god kamp, og vi vil holde det røde cover klar til passende lejligheder.

Morten Kabell (Ø): Det bliver jo en trist i dag, for det bliver en dag, hvor København går i den forkerte retning. Ja, ser vi på forligspartierne og deres historie, så ville mere onde kræfter end jeg måske sige, at man marcherer med stormskridt i den forkerte retning, men i den forkerte retning går man da i hvert fald.

Socialdemokratiet havde et valg forud for disse budgetforhandlinger. Man kunne have valgt at få et København med et menneskeligt ansigt, et København, hvor vi havde styrket demokratiet, et København, hvor vi havde sikret løsninger til gavn for Københavns borgere, både børnene og de unge, så vi ikke havde ladet dem i stikken,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

men sørget for en ordentlig folkeskole, nogle ordentlige vilkår i deres dagligdag og endog nogle ordentlige muligheder for at klare sig i årene fremover. Og et København, hvor vi havde taget os af de ældre på en ordentlig måde, hvor vi havde sikret et serviceniveau, som vi kan være bekendt over for dem, der har været med til at bygge vores samfund op.

Men det går i den modsatte retning i dag med den forligstekst, som forligspartierne har udmøntet med deres ændringsforslag, og som man jo vil stemme igennem senere på dagen. Så det er en sort dag. Sort som forliget, sort som forligspartierne.

Socialdemokratiets ordfører beskriver budgetforhandlingerne. Det ville jeg egentlig også gerne kunne. Det kan jeg ikke, fordi det blev jo aldrig til forhandlinger. Som Jens Johansen så korrekt sagde, så forsikrede man os i SF og Enhedslisten om, at man ville forhandle seriøst, at man faktisk ville noget, at man godt ville høre på, hvad der var for ønsker, se, hvordan det kunne lade sig gøre, og så tage nogle forhandlinger om, hvordan det kunne realiseres på et fælles grundlag.

Men det var fuldstændig lige så forkert som historien om julemanden, tandfeen og alle de andre ting, man kan forsøge at bilde små børn ind. Man forhandlede på skrømt, man forhandlede faktisk overhovedet ikke. Man var aldeles ligeglad med, hvorvidt det, man i stedet for gjorde, var at spille SF's og Enhedslistens tid.

Det er Socialdemokratiets eget valg, om de ønsker at gå til højre i denne sal på den måde, de har gjort det. Man kan undre sig lidt over den måde, de ønsker at behandle de partier på, der faktisk sikrede Socialdemokratiet, Kramerpartiet, en central placering i den københavnske politik. Det har man gjort.

Man kan undre sig over, om Socialdemokratiet også efter næste valg ønsker overborgmesterposten, eller om de allerede nu har indstillet sig på, at hovedstadsreformerne og bydelsstyret udraderer Københavns Kommune, så det ikke længere vil være relevant. De gør i hvert fald deres bedste for at smide deres hidtidige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

forligspartnere væk fra sig.

Lars Engberg forsøgte at belære os heroppefra om Københavns Kommunes nye struktur. Jeg takker for belæringen. Desværre må jeg erkende, at hverken form eller indhold stod mål med Lars Engbergs bestræbelser.

Lars Engberg rodede gevaldigt rundt i det, således at det på den ene side var udvalgenes forvaltninger og udvalgenes budgetforslag. På den anden side var det pludselig borgmester Per Bregengaards skyld, at Uddannelses- og Ungdomsudvalget kom med det budgetforslag, man gjorde.

Jeg havde ellers indtil i aften tillagt Lars Engberg evnen til at læse indenad. Således skal jeg bare alment gøre Socialdemokratiet opmærksom på, at SF og Enhedslisten faktisk stemte imod det budgetforslag i Uddannelses- og Ungdomsudvalget, Socialdemokratiet stemte for.

Men nå ja, det gør åbenbart ikke noget, at man fordrejer fakta, at man ændrer på, hvordan verden ser ud, og at man ændrer på, hvordan man har ageret, så længe det kan passe ind i sine egne politiske sager. Tankevækkende, men bedrøveligt.

Overborgmesteren slår fast heroppefra, hvilket jeg kan være enig i, at man lytter mere til kommuner med en sund økonomi. Det er rigtigt, og det ville også have været tilfældet med SF's og Enhedslistens forslag. Også med de ændringsforslag, vi har lagt på bordet i det fælles udspil, der kom på banen, ville der have været tale om et budget, hvor økonomien hang sammen, hvor enderne nåede sammen, hvor der ville være tale om, at alt var blevet finansieret hele vejen igennem.

Således er det også her forkert, en lodret usandhed, tror jeg overborgmesteren tidligere har udtrykt det om andre, der har stået heroppe og sagt noget forkert, at vi ville sørge for bare at udskrive regninger uden også at anvise, hvor pengene skulle skaffes. Det gjorde vi ikke på noget tidspunkt, tværtimod, tværtimod.

Jeg kan frygte, at det bliver en arbejdsplan for det fortsatte arbejde i Borgerrepræsentationen. Jeg er heller ikke i tvivl om, at det er det, som den mest

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

borgerlige del af forligspartierne også ønsker. Det kan jeg da godt forstå, det er da naturligt.

Jeg kan da på mange måder også ønske Venstre, Konservative og De Radikale til lykke med, at de har fået dette forlig. Hvad jeg ikke forstår, hvad jeg ikke fatter, er Socialdemokratiet. Lad os dele Socialdemokratiets navn op i to: »social« og »demokrati«. Det er et forlig, som bryder med begge dele, bryder med det sociale sigte, og det bryder også med de nærdemokratiske tiltag, der ellers kunne være på plads.

Et bydelsstyre, som vi foreslår, at man skal forberede, og som vi foreslår at afsætte penge til, handler jo netop om, at vi vil sikre en ordentlig evaluering, ikke at vi vil foregribe.

Vi kan være bange for, at det forlig, vi ser her, er en arbejdsplan, som fortsat betyder en planpolitik, der går i den forkerte retning, en trafikpolitik, der går i den forkerte retning, en folkeskolepolitik, som svækker, ikke så meget de elever, der har brug for almindelige undervisningsmuligheder, men i højere grad de elever, som netop har brug for specialundervisningens muligheder. Vi kan frygte, at man fortsætter byfornyelsespolitikken, som har vist sig at være på bekostning af borgerne.

Vi kan frygte, at det bliver indledningen til, at man skal styre København med et menneskesyn, som ligger milevidt fra, hvad man ellers burde kalde socialt og demokratisk. Kramers forligspartnere inkluderer borgmestre med et menneskesyn, et syn på folk med en anden hudfarve, som ligger langt væk fra alt, hvad man ellers kunne kalde rimeligt, som sikrer, at sådan nogle som de mørke kan vi jo ikke sende ud som hjemmehjælpere. Det er pinligt, jeg synes, det er flovt.

Jeg kan egentlig undre mig over, at man, nu man er i gang, ikke har indgået et indvandrerpolitisk forlig med Dansk Folkeparti. Man har det åbenbart fint med den slags holdninger.

Kulturpolitisk betyder det forlig, der kommer nu, at man ikke fjerner nogen af de forringelser, der var, og som vi påpegede i den første runde af budgettallerne herinde i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

salen: Entré til museer osv., ingen start på lokale idrætsanlæg, som der ellers kan være så meget brug for, og som alle redegørelser jo ellers viser så tydeligt behovet for.

På uddannelsesområdet betyder det, som jeg nævnte tidligere, at specialundervisningen lades i stikken. Taberne bliver de elever, som har allermost brug for det. Det er ynkeligt.

Det betyder, at taksterne skal stige. Det betyder også, at børnefamilierne endnu en gang bliver ladt i stikken. Man skulle jo ellers tro, og det var vist også det, mange partier herinde gik til valg på, at det netop var børnefamilierne, vi skulle sikre bedre muligheder for. Vi skulle sikre, at de blev i kommunen. Resultatet af dette budgetforlig er det stik modsatte.

På Christianshavn er konsekvensen jo tydelig. Det skal stadig være i orden, at vores børn går i en skole, som man ikke vil være bekendt i den tredje verden. Men sådan er det jo, fordi det hellige princip om, at man helst ikke skal sikre nogle ordentlige vilkår for børnene, åbenbart er det, der skal være princippet fremover.

På familie- og arbejdsmarkedsområdet lukker man jo familiecentrene, man sikrer ikke de bedre forhold for hjemløse og andre. Igen er det de svageste i kommunen, der lades i stikken, igen bryder man fra Socialdemokratiets side med det princip, som ellers burde være stadfæstet i ens navn: Det sociale og det demokratiske. Igen: Det er ynkeligt, og man udbygger det med at sætte taksterne op også her, på trods af hvad der ellers kunne være nødvendigt.

Inden for bygge- og teknikområdet ser vi ikke nogen forbedring af trafikforholdene i København. Vi ser ikke nogen forbedring for den almindelige borger. Vi ser ikke en byfornyelse for borgerne.

I stedet for skal man bruge penge på en graffiti-pulje, som åbenbart skal tjene til profilering af Venstres borgmester. Det kan jeg da godt forstå, at Venstres borgmester ønsker, men hvorvidt det måske er det, man skulle gå ud og bruge pengene på, vil jeg stille mig stærkt tvivlende over for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

En enkelt mands ønske om at klippe snore over og sikre, at vi får nogle pæne bygninger, er måske ikke det, der burde bære et budgetforlig.

Vi har stillet forslag om fra SF's og Enhedslistens side, at man forebygger i stedet for at helbrede på graffitiområdet. Derfor foreslår vi, at graffiti-puljen decideret specificeres til at være en pulje, der skal gå til udsmykning af kommunale bygninger, hvor børn og unge har deres dagligdag. For vi ved jo, at det er forebyggelsen, der betyder noget, når vi snakker graffiti, og vi snakker om hærværk. Har vi pæne bygninger, har vi et pænt byrum at være i, så sker der heller ikke så meget graffiti, så oplever vi ikke så meget hærværk.

Jeg glæder mig til, og jeg håber da, at det er et forslag, som man fra de politiske partier har tænkt sig at stemme for.

Værdigrundlaget, som man vil vedtage senere i aften eller i nat, er jo rystende banalt. Der er ikke noget sted, hvor der slås noget nyt fast, hvor der slås nogle nye værdier fast, hvor der slås noget som helst fast, som egentlig kunne være en rettesnor for Københavns borgere, ansatte eller andre, der har ønsket at have med vores hovedstad at gøre.

»København er Danmarks hovedstad«. Det er rigtigt, det er ikke helt løgn. Dermed bliver København også »et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling«. Det er rigtigt, ja, det er ikke helt løgn. Det er jo nytænkning, så det basker.

Det giver nogle særlige forpligtelser og muligheder for at være udadvendt og udviklingsorienteret. Ja. Ligger der nogen forandring i det, som er trådt til siden, var det ikke Erik af Pommern, der gjorde København til Danmarks hovedstad for 500-600 år siden? Næh, egentlig ikke.

Københavns Kommune skal være en offentlig servicevirksomhed. Det glæder jeg mig til, det bliver sgu nytænkning, hvis man ser det i forhold til forliget. Betyder det, at vi skal til at tilbyde vores borgere service, så vil jeg foreslå Socialdemokratiet og forligspartierne, at de stemmer for vores ændringsforslag i stedet for deres egne. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

sgu ikke service, man har tænkt sig at tilbyde – undskyld ordvalget – med de ændringsforslag, som man har tænkt sig at stemme igennem senere på aftenen. Men det ville da være rart, hvis det var det.

Vi »skal være en attraktiv arbejdsplads«. Ja, det kan man jo heller ikke sige noget imod. Den falder også for banalitetstesten: Er der nogen, der nogen sinde vil vedtage, at København skal være en uattraktiv arbejdsplads? Nej, næppe. Men det er åbenbart sådan nogle banaliteter, ligegyldigheder, selvfølgeligheder, der nu skal gælde som værdigrundlag og rettesnor for København og københavnere. Det er tankevækkende, og igen: Det er faktisk ynkeligt.

Jens Johansen sagde i sin tale heroppefra nogle ord om Socialdemokratiet og sagde også, at han ikke vil Socialdemokratiet til livs ... (*Afbrydelse*). Ikke først og fremmest til livs, tak. Det har jeg det måske mere stille og roligt med, for Socialdemokratiet skal egentlig bare følge den kurs, de er i gang med i øjeblikket. Så vil vi ved næste kommunevalg se et Socialdemokrati, der bliver reduceret til naturlig størrelse.

Det må være den størrelse, man ved gentagne Europa-Parlamentsvalg har set. Det er sådan, at de 4 streger, der kan blive lagt op, kan gå hen og blive til 4 mandater i Borgerrepræsentationen, eller de 4 m², Socialdemokratiets gruppeværelse skal være på efter næste kommunevalg. Det ville egentlig ikke gøre mig så meget, hvis det så i stedet for betød, at erstatningen blev et socialt, demokratisk, alternativt, miljøvenligt styre for borgerne.

Skylden for Københavns udvikling kan således hovedsagelig lægges på Socialdemokratiet. Man havde valget. Man kunne have gået den menneskelige, den økologiske vej. Man valgte det modsatte.

Aben, den, der betyder, hvor skylden er, ligger hos Socialdemokratiet alene. Vi i Enhedslisten har besluttet, at vi godt vil minde Socialdemokratiet om det hver eneste dag. Så derfor vil jeg gerne overrække Socialdemokratiets politiske ordfører en abe for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

at huske ham på, at aben, skylden for den elendige udvikling og for de dårlige vilkår, vi tilbyder borgerne, er Socialdemokratiets og Socialdemokratiets alene.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Ja, tak til Morten Kabell. Jeg går ud fra, at jeg får mærkerne til BR Legetøj til rabathæftet derhjemme.

Borgmester **Søren Pind**: De kaldte det »jeres budget«, og de fik ret. Vi fik vores budget, »vores« med V. Også S fik et budget, S som i sort.

Venstre er ovenud tilfreds med, at det lykkedes at skabe en stabilitet omkring budgettet, der er helt uhørt for de sidste 3 årtier i Københavns historie. Budgetforliget er indgået, aftalt, nedfældet.

Det bærer i sig den virkelige mulighed for at skabe det nye København, som for mange hidtil har stået som en uklar fabel, muligheden for at lægge de østberlinske forhold bag os, muligheden for at sende et klart signal til resten af Danmark, ja Skandinavien: Vi agter at tage den handske, den europæiske udfordring har tilkastet os som hovedstad og porten til Norden.

Signalet består i al sin enkelhed i, at landets stærkeste og mest forbenede venstrefløj er sat uden for indflydelse, helt og aldeles uden for indflydelse. Man har endda fundet det nødvendigt at omrokere det af Enhedslisten administrerede område for at sikre skolebørnene en anstændig og ordentlig undervisning.

Det er engang sagt om socialismen, at den kun virker i himlen, hvor de ikke har brug for den, eller i helvede, hvor de har den.

Med budgettet er København ganske vist ikke kommet i himlen, men vi er sluppet ud af skærsilden igen, og vi er tilbage med fødderne solidt plantet på jorden. Efter en nær-døden-oplevelse i favntag med venstrefløjens har København fået en ny chance for at skabe sin egen fremtid. Det er med andre ord et mulighedernes budget, der her i aften vil blive vedtaget med et bredt flertal hen over midten.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Men det ville trods alt være en anelse fattigt, om budgettet kun var indgået med henblik på at holde venstrefløjen uden for indflydelse. Derfor er det tillige et rigt budget, et budget rigt på tiltag, der peger fremad for den enkelte københavnere.

Københavnerne er nu sikret, at økonomien ikke igen løber løbsk. Der skal fremover i hele denne valgperiode findes besparelser på 200 mill. kr. hvert år. Der skal fremover i hele denne valgperiode afdrages mindst 200 mill. kr. på vores gæld hvert år.

Samtidig er der tændt lys for enden af den københavnske skattetunnel: Hvis væksten overstiger det i budgettet og i budgetfremskrivningen forventede, ja, så skal københavnere have en skattelettelse, hvor det siden 1989 ellers kun er gået i én retning herinde: Opad med næsten 3 procentpoint.

København får nu også glæde af de fritvalgsordninger, vi har set dukke op i resten af landet. Det gælder såvel børnepasning som ældrepleje. Parterne har f.eks. overkommet spørgsmålet om private børnehaver i København i stil med Skovbo Kommunes positive samarbejde med ISS. En sådan implementering af budgetaftalen vil finde sted i løbet af året.

Det samme gælder for ældreplejen, hvor vi i fællig vil søge at afprøve grænsen for den personlige og den praktiske pleje, og er enige om at udfordre dette grænseområde.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at Venstre godt ville være gået videre end det her skitserede. For os savner det mening, at ikke den samme person kan varetage hele plejen. Det er bureaukrati, det er umyndiggørelse, som alle burde være enige om at afskaffe. Men ikke desto mindre er dette et skridt fremad, og for forståelsen af Københavns politik og administration er det et syvmileskridt.

Der er endvidere sat en prop i flasken for almennyttigt boligbyggeri i København. På adskillige møder har jeg lyttet til by- og boligminister Jytte Andersens forslag om, at der langs havnen skulle bygges almennyttige boliger. Det var en helt central ting for Venstre i forbindelse med dette budget og årene der kommer, at forhindre, at byens havnefront skæmmes af yderligere vandalisme i form af endnu mere almennyttigt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

byggeri i stil med det såkaldte »hvide snit« på Christianshavn.

Lad mig derfor sige det krystalklart: Der er i budgetaftalen en vetoret for forligspartnerne i forhold til almennyttigt byggeri. Det er vores opfattelse, at denne vetoret gælder hele valgperioden, og vi agter at bruge den igen og igen og igen – og igen for at sikre, at Københavns positive udvikling kan fortsætte uantastet. Boligpolitikken er dermed også blevet bragt ind i budgettet i et længerevarende perspektiv end blot for 1999.

Også på byfornyelsesområdet er der enighed parterne imellem om, at politikken skal være baseret på byens behov for større og bedre boliger. Det betyder, at tiden, hvor man nyttesløst brugte milliarder af offentlige kroner på at skabe utidssvarende små lejligheder, er forbi.

Brandvæsenets nuværende reelle budgetunderskud i 1999 på ca. 6,3 mill. kr. mod oprindelig 14 mill. kr. skal i hovedsagen finansieres ved Bygge- og Teknikudvalgets mindreforbrug i 1999 af lokaler i den samlede forvaltning, hvilket er et resultat af forvaltningens fremtidige forbrug af færre og billigere kvadratmeter. Parterne skal for perioden 2000-2002 aftale et budget for brandvæsenet, der sikrer en reel sammenhæng mellem opretholdelse af beredskab og udgifter hertil.

Det er endvidere en forudsætning, at parterne vil fokusere på udviklingen i Københavns Brandvæsen. Her kan nævnes sygefravær som et eksempel.

Det betyder, at vi nu har givet et års respit, men at vi til gengæld også forventer, at dette år viser særdeles positive resultater. Jeg tror og håber, at brandvæsenet vil leve op til disse forventninger.

I år 2000 vil debatten om Falck således muligvis vende tilbage. For Venstre ville det være positivt, om blot én brandstation skulle drives af en anden virksomhed end Københavns Brandvæsen, således at vi som politikere kunne sammenligne, og således at der kunne udvikles en ædel kappestrid. Sådan skulle det ikke være endnu. Men lad os se resultaterne af årets arbejde og lad os sammen vurdere situationen herefter.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Venstre var stærkt optaget af at få gjort byen renere. Det er ganske vist grundlæggende en privat opgave at sørge for sit eget affald. Men vi ser hver dag, at nogle ikke tager det ansvar alvorligt, og det må vi forholde os til og gøre noget ved. Det var med dette i baghovedet, at vi gik til budgetforhandlingerne.

I denne forbindelse lykkedes det at nå til enighed om at afsætte 5 mill. kr. til en ekstraordinær renholdespulje, der i de første par år skal bruges til at bekæmpe den omsiggribende graffiti. Det er en triumf for ønsket om at gøre København til en bedre og renere by at leve i.

For Venstre er denne sammenfatning af budgettet i virkeligheden blot overskrifter. Der kunne tilføjes endnu flere ting om den fremadrettede, gode miljøprofil, der ligger i oplægget, om den skolefritidsordning, som Venstre har kæmpet for i så mange år, at vi ikke har tal på det, og mange andre forhold, som ordførere vil berøre.

Men ét står tilbage: I dag har vi meget at glæde os over. Hvad var forudsætningerne for, at det kunne lykkes? Forudsætningerne var sammenhold, loyalitet og respekt mellem de borgerligt-liberale partier, hos Venstre, Konservative og Radikale, 14 mandater, der tilbød sig for samarbejde og for København.

Det var ikke altid nemt. Aftalen om, at kun 3 forhandlere skulle repræsentere den samlede gruppering, gjorde, at tilbagerapporteringen en gang imellem kunne være vanskelig. Men grupperne var med og glædede sig i sidste ende over dette fremragende resultat. Jeg vil gerne kvittere over for Thustrup Hansen og Inger Marie Bruun-Vierø, men ikke mindst de 3 partiers enkelte gruppemedlemmer skylder vi, jeg, tak, for uden dem var dette ikke lykkedes.

Nogle, også gode, gamle samarbejdspartnere, kom ikke med ved bordet. Til Dansk Folkeparti og Solidarisk Alternativ vil jeg gerne beklage dette. Det var ikke politisk muligt inden for de rammer der lå.

De ultimative krav om skolen på Holmen og Københavns Kommunehospital, der alene i år ville have fordret en ekstraudgift for kommunen i omegnen af 800 mill. kr.,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

var ikke et realistisk budgetgrundlag for os. Det ville have krævet en skattestigning på 1,6 procentpoint, et for os uacceptabelt udgangspunkt og også i strid med den konstitueringsaftale, der blev indgået tidligere på året.

Venstre håber, at et fremtidigt samarbejde i København vil kunne sikres med Dansk Folkepartis og Solidarisk Alternativs støtte. Men Venstre nægter på den anden side at vige fra det ansvar, vælgerne har placeret på vore skuldre, nemlig at være med til at sikre en stabil og ordentlig udvikling i København.

København har således fået muligheden for at skabe sig sin egen fremtid. Det er nu op til os. Jeg er fuld af fortrøstning og vil gerne sige til Socialdemokratiet, at man i dag under alle omstændigheder fortjener ros, fordi man turde tage det opgør, det trods alt er her i København at indgå et egentligt budgetforlig med de borgerligt-liberale partier.

Venstre vil af alle kræfter søge ikke at gøre dette til en enlig svale. Det er vores opfattelse, at VKR-partierne sammen med Socialdemokratiet kan udgøre en oase af ro, stabilitet og nyskabelse, der vil kunne bringe denne by videre.

Også til næste år ligger der store udfordringer foran os. Til den tid skal der findes over 230 mill. kr. på den ene eller på den anden måde. Med de langtrækkende perspektiver, dette års forlig har, vil det være naturligt, om næste års budget endegyldigt knæsatte, at denne valgperiode var det brede samarbejdes tid.

For dem, der havde håbet, at Venstre ville sætte sig selv uden for indflydelse, kan jeg kun sige, at det har aldrig været sigtet. Venstre er et parti, der går ind for det samarbejdende folkestyre. Men forholdet mellem Venstre og Socialdemokratiet må aldrig blive sådan, at andre kan pege fingre og sige, at der ikke er forskel.

Derfor var det en altafgørende forudsætning, at VKR-partierne formåede at stå sammen. Et stærkt borgerligt sammenhold er, hvad der kan bringe denne by videre. Jeg tror på det sammenhold, og jeg tror, at det arbejde, der i det kommende år ligger foran os, vil bevise, at samarbejdet vil fortsætte hele valgperioden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Vel kunne man have ønsket sig mere, men budgettet er godt håndværk, og det peger fremad for Rådhuset og for københavnernes.

Peter Skaarup (O): Der har været sagt mange spændende ord heroppefra.

Det, vi i Dansk Folkeparti har kunnet konstatere i forbindelse med denne budgetprocedure, som er første gang, vi har været med, er, at vi har en dygtig overborgmester. Vi har et dygtigt socialdemokrati, som har været i stand til på vejen fra januar og frem til nu at manipulere så godt rundt med alle Borgerrepræsentationens partier, at han har fået det, han ville. Man kan så være enig i eller uenig i, at det er det rigtige, han har fået, men han har i hvert fald fået det, han ville. Derfor har vi altså en dygtig overborgmester, det må vi erkende.

At oppositionen så, og her tænker jeg bl.a. på Venstre, Konservative, Radikale og CD, lader sig bruge og går med til en række ting, som de ikke burde gå med til, er en anden sag. Men det er overborgmesteren, der er den dygtige, det er ham, der har formået at få det her strikket sammen, sådan at ingen af de krav, som i virkeligheden var de helt afgørende, kom igennem fra de partiers side.

Det var helt klart fra start af med hensyn til Kommunehospitalet, som Dansk Folkeparti har kæmpet for, at vi ikke havde fantasi til at forestille os, at det efter det kommunalvalg, som var, hvor der var en klar opbakning til de partier, der ønskede at bevare Københavns Kommunehospital, skulle være muligt for nogen at nedlægge hospitalet.

Jeg tror, at der måske blandt nogle socialdemokrater, måske hos overborgmesteren, har været en tro på, at det kunne man godt gøre, men jeg tror ikke, der er ret mange borgere i København, der er ikke ret mange tilstedeværende her i dag, der reelt troede på, at det kunne lade sig gøre at få gennemført en nedlæggelse af Kommunehospitalet efter vælgernes tale.

Men det er lykkedes på forskellig vis. På mystisk vis er det lykkedes at få

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

manipuleret igennem, at det Kommunehospital bliver nedlagt. Det er selvfølgelig dybt beklageligt for folkestyret, i og med at der var et flertal herinde for at bevare Kommunehospitalet.

Men det er også et problem for hele valgperioden fra nu og frem til næste kommunalvalg, fordi det er klart, at de vælgere, der har stemt på mennesker, de troede gik ind for Københavns Kommunehospitals bevarelse, må føle sig godt og grundigt snydt. De vælgere kan meget vel tænkes at overveje deres situation og deres stilling fremover meget kraftigt.

Så det er et voldsomt tillidsbrud over for demokratiet, der er sket. Man kan bare, som en af dem, der har forsøgt at kæmpe for at få hospitalet bevaret, konstatere, at der er nogle, der er rendt fra deres løfter, og det er bare ærgerligt, men sådan er det.

Med hensyn til den aftale, der er indgået, den budgetaftale, der jo medfører, at Kommunehospitalet bliver nedlagt, så er det klart, at Socialdemokratiet, det store parti herinde, kun havde et eneste sted at gå hen, hvis de ønskede at lukke Kommunehospitalet, og det var jo de partier, som de er gået til, fordi de øvrige partier stillede det som et krav i forbindelse med budgetforhandlingerne, hvilket var vældig godt, at man bevarede Københavns Kommunehospital.

Derfor er det selvfølgelig beskæmmende, at nøjagtig de partier, som var med i en aftale om konstitueringen med Solidarisk Alternativ og Dansk Folkeparti, gik med på denne løsning. Specielt er det beskæmmende, at De Konservative, der op til kommunalvalget kæmpede indædt – det var i hvert fald vores opfattelse – for at bevare dette hæderkronede hospital, at de svigtede på målstregen og lod sig lokke af de her sirenetoner fra overborgmesteren og Socialdemokratiet.

Der er selvfølgelig også positive ting i det budgetforlig, der er indgået. Vi skal være de første til at erkende, at den besparelse, den lukning af Store Tuborghjemmet, som Socialdemokratiet foreslog her op til budgetforhandlingerne, er taget af bordet, i hvert fald foreløbig. Det ville også være synd og skam at lukke et plejehjem, som var

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

velfungerende, som med små ændringer kan blive et topmoderne plejehjem, som kan eksistere mange år frem, og som beboerne jo er utrolig glade for.

I sig selv er det jo egentlig forundrende, at man kan komme af sted med at foreslå en række besparelser på plejehjem, hjemmehjælp, Kommunehospital, væresteder, familiecentre, hele vejen igennem, og så stadig væk få flertal for måske at give lidt lunser omkring de der ting og så opnå et forlig og synes, at det er egentlig flot.

Faktisk er det Socialdemokratiet, der herinde i Borgerrepræsentationen er nedskæringspartiet af alle over for de svage. Det er Socialdemokratiet, der vil nedlægge familiecentre. Det er godt nok med i dette budgetforlig til at sikre en kortvarig overlevelse, indtil de skal lukkes.

Det er Socialdemokratiet, der lukker Kommunehospitalet. Det er Socialdemokratiet, der skærer ned over for skolerne i form af dette budgetforlig. Det er Socialdemokratiet, der vil lukke Store Tuborghjemmet. Det er Socialdemokratiet, der vil lukke afdelinger på Amager Hospital, på Frederiksberg Hospital og andre steder.

Det er selvfølgelig utroligt i virkeligheden, at det parti, der skulle varetage de svages interesser, de borgere, der virkelig trænger til hjælp her i samfundet, står for nedlæggelser, står for lukninger, står for negative oplevelser for de mennesker, der jo trænger til hjælp: De ældre, de svage i samfundet. Det må selvfølgelig give stof til eftertanke for de vælgere, der også næste gang skal overveje, hvor de vil sætte deres kryds.

Så vil jeg pege på, at det er rigtigt, at man for Amager Hospitals vedkommende og Frederiksberg Hospitals vedkommende godt kunne få igennem, at de 2 hospitaler i hvert fald næste år får lov til at overleve fuldt ud. Men Jette Baurup – som desværre ikke kan være her i dag – har jo tilsvarende erkendt, at i år 2000 stiller situationen sig lidt anderledes, fordi der i HS-budgettet, som blev vedtaget forleden dag i HS-bestyrelsen, ikke er givet penge til, at man i år 2000 kan få lov til at fortsætte fuldt ud.

Med de planer, som sundhedsministeren jo har, som vi har hørt om via

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

dagspressen, om, at nu skal der effektiviseres, nu skal der lukkes afdelinger for at gøre specialerne gode de steder – man kan diskutere, om de bliver gode af det – er det fuldstændig klart, at de hospitalsafdelinger ikke får lov at overleve.

Vi, der hører om de her ting til daglig, kan jo klart se i kortene, at planen selvfølgelig er, som det hele tiden har været, at nedlægge afdelinger på Amager Hospital, måske helt nedlægge hospitalet, at nedlægge afdelinger på Frederiksberg Hospital, sikkert ikke helt nedlægge hospitalet, dér har man trods alt lidt respekt for Frederiksbergs 2 repræsentanter i HS-bestyrelsen. De skal jo være med til at lave ting og sager hertil, f.eks. lukke Kommunehospitalet. Derfor tror jeg ikke, at man nedlægger Frederiksberg Hospital og bruger andre specialer for at løse Frederiksbergs problemer.

Men det er klart, at Amager Hospital er på vippen, og det er meget beklageligt, at det budgetforlig, der er lavet her, medvirker dertil. Det er nok noget, der kommer til at gå op for mange i den kommende tid, at det er planen, og det må man så acceptere fra mindretallets side. Men lad os se. Det kan da være, jeg får uret, men lad os prøve at holde øje med det.

Så skal jeg sige, at Dansk Folkeparti selvfølgelig har læst dette budgetforlig nøje igennem, og som sagt er der også positive ting i det. Vi hæfter os ved de negative her i dag, fordi vi er så optaget af det Kommunehospital, som man har lovet vælgerne at bevare.

Vi hæfter os ved nedskæringerne over for de svage grupper, over for skolerne, som kommer til at holde for, fordi man ikke følger med befolkningsudviklingen i serviceniveauet og kvaliteten. Det er grundlæggende et problem i dette budgetforlig.

Men som nævnt er der altså også positive ting. Vi har også for vores partis vedkommende ønsket at tilføre debatten i dag og budgettet nogle ændringsforslag, som vi troede, der måske var en mulighed for, at man ville se fordomsfrit på. Men nu kan jeg forstå, at Socialdemokratiet, Venstre og Konservative, Radikale og CD har aftalt, at det hele skal altså kules ned, bortset fra 1 forslag, måske 2, hvor man vil holde hemmeligt,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

hvordan man stemmer, kunne jeg forstå på de politiske ordførere. Det bliver så spændende at se, hvilke 2 forslag man vil gå ind på. Det kan være, vi senere i debatten kan få lov til at høre det, eller måske er det først, når knapperne skal berøres, at vi får at vide, hvordan stemmen kommer til at ligge.

Men det er altså fordi vi som et nyt parti har ønsket at pege på nogle af de ting, vi kunne foreslå til at forbedre københavnernes dagligdag og også forbedre dette budget, at vi er kommet med de forskellige ændringsforslag, vi er kommet med. Jeg vil kort nævne et par af dem.

Vi foreslår, at man henter nogle indtægter til budgettet ved en meget kritisk gennemgang af de forskellige besiddelser, som Københavns Kommune har. Det drejer sig om sådan noget som aktieposter rundt omkring. Man har en række aktieposter rundt omkring, man ejer en del ejendomme. Man ejer et slot i Sverige, man er med i bestyrelsen for det ene og det andet og det tredje. Det var faktisk sådan i forbindelse med konstitueringsforhandlingerne, at det var helt utroligt, hvad det var, Københavns Kommune var repræsenteret i, og hvor det var, man skulle besætte forskellige poster.

Vi peger også på, at man kan bruge den såkaldte Farummodel til på nogle områder at hente nogle penge, altså hvor Københavns Kommune ikke nødvendigvis behøver at eje alting, men hvor man i virkeligheden godt kunne sige til nogle private interesserede: I kan godt få lov til at eje det her; så vil vi til gengæld leje os ind og på den måde få lidt penge i kassen.

Det er min opfattelse, at det ville kunne give ganske mange penge, og det ville i virkeligheden fylde nogle af de huller ud, som andre er nervøse for ikke kan fyldes ud.

Så har vi foreslået, at man sparer på det, vi kalder bydelsrådene. Det er selvfølgelig ikke noget, vi kan gøre den dag i dag, men det er noget, vi kan forberede og sige, at de bydelsråd tilsyneladende ikke er særligt positive. Der er ikke blevet den nærhed til beslutningerne fra borgernes side, som man havde regnet med.

Det kan måske også hænge sammen med, at initiativet ikke er kørt fuldt ud, sådan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Men til slut skal jeg sige, at det er selvfølgelig ikke sådan, at Dansk Folkeparti, fordi vi nu er blevet snydt, og det synes vi, vi er omkring Kommunehospitalet, i hvert fald nogle partier, sætter sig ned og siger: Nu vil vi ikke være med længere, nu er det slut med os, nu kan I bare hygge jer, nu melder vi os ud af selskabet her.

Vi er klar til at slå en streg over det og være aktive i den beslutningsproces, der er her i kommunen, fremsætte forslag og være konstruktive, og det synes vi faktisk også, vi har været i de budgetforslag, vi er kommet med. Vi håber, at man, selv om man har lavet nogle meget kontante aftaler, som jeg kan forstå, at Lars Engberg var inde på, vil støtte nogle af dem, for der er faktisk noget fornuft i dem.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Det er rigtig mange år siden, der sidst forelå et budgetforlig mellem Socialdemokratiet og Borgerrepræsentationens borgerlige partier.

Der foreligger nu et sådant budgetforlig for 1999, og det er godt for København. Byen er inde i en positiv udvikling, og set på baggrund af de truende skyer, som i de sidste måneder er trukket op på det økonomiske firmament, er det fint, at budgetforliget netop er indgået mellem Socialdemokratiet og de 4 borgerlige partier, Venstre, Konservative, Radikale og Centrum-Demokraterne.

Havde Peter Skaarup ikke valgt at holde ferie i Fjernøsten under budgetforhandlingerne, tror jeg faktisk, at Dansk Folkeparti også havde kunnet deltage med visse fingeraftryk i forliget. Jeg håber, at det er kommunalpolitisk uerfarenhed snarere end politisk taktik, der fik Dansk Folkepartis førstemand til at holde sig borte fra årets vigtigste kommunale drøftelse, nemlig om det kommende års økonomi.

Som jeg hørte Peter Skaarup for et øjeblik siden, har han og Dansk Folkeparti jo en masse gode ideer. Det er blot trist, at der først lukkes op for posen på det tidspunkt, løbet skydes af.

Lad mig kort gennemgå, hvad Den Konservative Gruppe er mest tilfreds med ved forliget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Første punkt: Uændret skat i 1999 og en hensigtserklæring om en skattelettelse i de kommende år, hvis det lykkes at fastholde den gunstige udvikling i kommunens økonomiske situation.

Punkt 2: Nedbringelse af kommunens gæld med 201,5 mill. kr. i 1999 og mindst 200 mill. kr. årligt i de kommende år.

Punkt 3: Der skal udarbejdes en udbudspolitik for kommunen snarest efter forslag fra Økonomiforvaltningen.

Punkt 4: Det er besluttet at foretage salg af kommunens mange forskellige aktieposter, herunder i Renoflex, og at anvende salgsprovenuet til yderligere gældsnedbringelse, altså forøge kommunens samlede afdrag ud over de 201,5 mill. kr. i 1999.

Punkt 5: Den årlige effektivisering på godt 200 mill. kr. skal fortsættes i budgetårene 2000-2002. Det er rart at have en pulje at gøre godt med på særlige områder, så en omstillingspulje, indsatspulje, er helt nødvendig. Og den har intet som helst med grønthøstermetode at gøre. De enkelte udvalg kan jo selv bestemme, hvor besparelsen skal lægges inden for udvalgets ansvarsområde.

Punkt 6: For at rette op på det forhold, at kommunens fraflyttere har betydelig højere skattepligtige indtægter end tilflytterne, skal der med ekstern bistand i efteråret 1998 igangsættes en undersøgelse med udgangspunkt i Københavns boligforhold.

Som jeg sagde ved budgettets 1. behandling, er der en klar sammenhæng mellem kommunens mange ringe og små boliger og det uheldige flyttømønster, hvor vi afgiver de selvhjulpne og tiltrækker de fattige. Hvis vi som kommune skal kunne gøre mere for folk i nød, må vi bevidst søge at tiltrække gode skatteydere. Vi kan næppe gøre os håb om yderligere forbedring af udligningsordningerne.

Punkt 7: Afsætning af midler til reovering af den lukkede Østerbro Svømmehal. Det er forligspartiernes ønske, at svømmehallen skal genåbnes i år 2001, så ikke alene er der afsat 34½ mill. kr. i 1999, der er også givet tilsagn om de nødvendige midler i de 2

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

efterfølgende år.

Det er Den Konservative Gruppens ønske, at den renoverede svømmehal får en relaxafdeling til ældre og gigtramte mennesker, så gruppen vil arbejde for at finde de yderligere 10 mill. kr., som er nødvendige.

Ikke mere om budgetforliget, der er blevet til i en venlig og samarbejdsvillig atmosfære, hvilket jeg meget gerne vil takke alle vore forligspartnere for.

For god ordens skyld vil også jeg sige, at vi ikke stemmer for forslag fra partier, der ikke er med i aftalen. Der er dog en enkelt undtagelse. Det drejer sig om SF's og Enhedslistens forslag vedrørende Dramaskolen. SF og Enhedslisten foreslår, at ansvaret for Dramaskolens videreførelse efter besparelsen på 1 mill. kr. overføres til Kultur- og Fritidsudvalget sammen med Kulturministeriets bevilling på 75.000 kr. til Dramaskolen. Tusind tak for tilliden, og jeg er sikker på, at Kultur- og Fritidsforvaltningen glæder sig.

Forslaget opfordrer Kultur- og Fritidsudvalget til videreførelse af Dramaskolen i tilknytning til Dansescenen og dennes Malmøsamarbejde. Jeg synes, forslaget er interessant af flere årsager. Udviklingen af dans med børn vil ske i et internationalt miljø, først og fremmest i samarbejde med Malmø. Tilbuddet sikrer det professionelle miljøes kvalitetskrav bl.a. ved at give det børnekulturelle område højere status og større opmærksomhed blandt de voksne kunstnere.

Dramaskolen vil i tilknytning til Dansescenen give større mulighed for at udnytte de erfaringer med dans i skolen, Dansescenen allerede har oparbejdet.

Det økonomiske fundament for Dramaskolen vil være et ganske andet, når besparelsen på 1 mill. kr. som nævnt allerede er foretaget. Men med en økonomisk deltagelse fra kommunens side i samme størrelsesorden som Kulturministeriets ca. 100.000 kr., vil intentionen med Dramaskolen kunne videreføres.

Herefter vil jeg gerne sige noget om de meget spændende ting, der sker i og omkring Hvide og Brune Kødby på Vesterbro ved Halmtorvet. Først Den Hvide Kødby, som altid har stået mit hjerte nær.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Lige siden jeg i 1978 som borgmester for den nye 6. magistratsafdeling stiftede bekendtskab med områdets helt særlige farverige miljø, har jeg været glad for, at det har været muligt at opretholde dette fødevarecenter med så mange arbejdspladser i midten af København.

Man kan vist sige, at København altid har forsøgt at sikre sine borgere ordentlige fødevarerforsyninger, og opførelsen af Den Hvide Kødby i 1934 som et moderne supplement til Den Brune Kødby skal ses i denne sammenhæng. Byggeriet er et godt eksempel på et funktionalistisk industribyggeri, hvis glatte og hvide arkitektur nærmest udstråler renhed og hygiejne, præcis de forhold, der i disse år fokuseres på i levnedsmiddeldiskussionen.

Noget andet er så, at 60 år selvfølgelig har slidt på byggeriet, og dette sammenholdt med skærpede veterinære krav har i de senere år nødvendiggjort en betydelig renoveringsindsats. Som udlejer har kommunen måttet bidrage ganske betragteligt med en lang række udvendige arbejder.

Jeg skal i denne sammenhæng pege på, at gennemførelsen af arbejderne har været et krav for, at virksomhederne har kunnet opnå de nødvendige veterinære EU-autorisationer og dermed den helt grundlæggende forudsætning for deres fremtidige virke.

Det kan næppe opgøres præcis, men jeg skønner, at virksomhederne i Kødbyen har investeret ikke under 150 mill. kr. de seneste 5 år, og kommunen har ekstraordinært anvendt omkring 80 mill. kr., hvortil kommer den løbende vedligeholdelse, som i ombygningsperioden ikke har kunnet slå helt til.

Kødbyen begynder afgjort at ligne et tidssvarende fødevarecenter, og der er faktisk igen efterspørgsel efter lejemålene. Jeg ved, at virksomhederne har store forventninger til den nye Øresundsforbindelse, og der er visse virksomheder, som i det små allerede er begyndt at opdyrke et marked i Sydsverige.

Noget andet er, om udlejningsvirksomheden skal forblive på kommunale hænder.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Jeg tror, der netop nu vil kunne hentes et ganske pænt provenu, hvis den samlede bebyggelse blev sat til salg. Jeg tror faktisk, at lejerne selv kunne have interesse i at stifte et selskab og derigennem erhverve deres egne lokaler. Det vil Den Konservative Gruppe arbejde for i de kommende år.

Afslutningsvis nogle ord om et stort nyt rekreativt område for københavnernes og i særdeleshed borgerne på Vesterbro, der er ved at tage form i og omkring Brune Kødby.

Første del af DGI-byen er taget i brug. Flere af bygningerne i Brune Kødby er færdigrenoverede, og omlægningen af Halmtorvet er begyndt.

DGI-byen har tilført en forsømt del af byen en række længe ventede sports- og fritidsfaciliteter, og her i 1998 er vi gået i gang med sidste del af byggeriet, Vandkulturhuset, som forventes færdigt i år 2000.

DGI-byen markerer en ny og spændende form for sports- og fritidsfaciliteter. Der er både i formen og indretningen forsøgt at tage højde for en tilpasning til det omkringliggende bymiljø, og det gælder såvel den arkitektoniske udformning som behovet hos bydelens beboere.

DGI-byen markerer også et nyt og spændende samarbejde mellem kommunen og idrættens organisationer om at tilgodese de facilitetsbehov, som findes i København.

Øksnehallen er en anden af de bygninger, som gennem et stykke tid har stået færdig og symboliserer den forandring, som er ved at ske med området. Hvorvidt driften af den smukke hal allerede i 1999 kan gøres rentabel, er dog fortsat usikkert. Det kræver både tid og kræfter at slå stedets muligheder og kvaliteter fast blandt byens borgere og virksomheder.

Sidste skud på stammen har været færdiggørelsen af medborgerhuset ud mod Halmtorvet. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de forvaltningsmæssige problemer, som opstod i forbindelse med husets åbning, men blot konstatere, at forligspartierne er indstillet på at finde pengene til driften.

Hvordan den samlede drift og ledelse af Den Brune Kødbys lokaliteter fremover

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

skal være, bliver et spørgsmål, vi i den kommende tid skal tage stilling til her i Borgerrepræsentationen. Der har været røster fremme om at gøre Øksnehallen til en selvejende institution. Alternativt kan driftsansvaret lægges over til Ejendomsdriften, som i forvejen driver Den Hvide Kødby.

Før der sker en overdragelse af bygninger og driftsansvar, må vi dog have en drøftelse af de økonomiske forpligtelser, som er forbundet med området.

Lad mig slutte, som jeg startede: Socialdemokratiet og 4 borgerlige partier har indgået et forlig, der på mange områder har en hel valgperiodes perspektiv. Ikke mindst dette langsigtede perspektiv er vigtigt for stabiliteten i de kommende år, nu hvor en verdensomspændende økonomisk krise mere end anes i horisonten.

Inger Marie Bruun-Vierø (B): En aftale er god, når alle parter i aftalen er tilfredse. Det er nemlig udtryk for, at alle er tilgodeset, men samtidig for, at alle har forstået at bøje af i nødvendigt omfang. Ingen sidder sure hen, fordi de er blevet trynet. Disse betingelser for en god aftale har været til stede i det historiske budgetforlig, der er indgået mellem A, C, V, CD og B.

Det Radikale Venstre er i hvert fald en meget tilfreds forligspartner. Forliget afspejler mange radikale mærkesager. På nogle områder kunne vi selvfølgelig godt have ønsket en endnu klarere radikal profilering, men alt i alt kan der ikke klages over mangel på radikalt tankegods i forliget.

Det Radikale Venstre har i flere år givet udtryk for, at der var behov for et budget med et flerårigt perspektiv, eller sagt på en anden måde: for en politik med synlige mål og strategier. Borgerne skal kunne mærke her og nu, at København er en god kommune at bo i, og de skal have tillid til fremtiden. Det sidste er ikke mindst vigtigt. Jeg kan nævne et eksempel for at illustrere betydningen af et godt image.

En undersøgelse af hjemmehjælpsområdet viser, at langt de fleste ældre er særdeles godt tilfredse med den hjælp, de får. Hver især tror de bare, at de har været

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

specielt heldige, og derfor går de også og tror, at den gode hjælp, de har, er et midlertidigt fænomen, der kan forventes at svigte i fremtiden. Kort sagt: De har ikke tillid til kommunen.

Jeg kunne have trukket mange andre områder frem, der illustrerer, at hverken københavnere eller omverdenen har haft den fornødne tillid til, at København var i stand til at løse sine problemer.

Borgerrepræsentationen har hidtil ikke formået at vende dette billede i tilstrækkeligt omfang. Det har givet sig udslag i mindre vækst end i resten af landet, og vi har ikke kunnet holde på nettoskatteyderne. Det er som bekendt stadig sådan, at tilflytterne tjener 30.000 kr. mindre end fraflytterne. Resultatet er, at København mangler borgere, som kan bidrage til et større udskrivningsgrundlag og hermed til en bedring af kommunens økonomi.

Udfordringen til Borgerrepræsentationen har efter radikal opfattelse været at få udformet en politik, der signalerer, at København er en by, der både er god at bo i og at investere i. Befolkningen skal både vide og erfare på egen krop, at kvalitet og effektivitet er sideordnede begreber, samt at der ikke skaltes og valtes med skattekroneerne.

Gode boliger, der tilgodeser en alsidig befolkningssammensætning, er fundamentet for det hele. Det er nu lykkedes at få et forlig, der kan sikre en sådan udvikling. Det er vi meget glade for i Det Radikale Venstre, og jeg skal pege på en række punkter, der illustrerer hvorfor.

Ved budgettets 1. behandling pegede Det Radikale Venstre på en række indsatsområder for de kommende år, der vil forbedre kommunens økonomi uden at forringe servicen, samt på nogle initiativer, der på en række udvalgte områder vil gøre København til en bedre by at leve i både for de ressourcestærke og for de svage borgere.

Vi sagde, at der ikke er råd til skattenedsættelser i 1999, måske i de efterfølgende år, hvis udskrivningsgrundlaget øges. Ej heller er der råd til udgiftsfest. Endvidere lagde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

vi vægt på, at der blev gjort kål på kommunens nettogæld på 10,5 mia. kr. og den tilsvarende rentebyrde på godt 400 mill. kr. svarende til 1 skatteprocentpoint. Altså gælden ned, før skatten ned.

I forligsteksten kom der til at stå, at parterne er enige om, at skatten for 1999 fastholdes uændret på 31,7 pct. Parterne er endvidere enige om, at såfremt det lykkes at fastholde den gunstige udvikling i kommunens økonomiske situation i de kommende år, kan gælden reduceres ud over de 200 mill. kr., som er forudsat i overslagsårene 2000-2002 og indeholdt i budgettet for 1999. Såfremt der bliver yderligere økonomisk råderum, vil der endvidere være grundlag for en skattelettelse i København.

Videre sagde vi, at vi forventer, at budgettet for 1999 og flerårsbudgettet bygger på, at 2 pct.-besparelsen videreføres, da praksis har vist, at det er en farbar vej til at skaffe midler til omstilling. Det er en sag, som Det Radikale Venstre som bekendt har arbejdet for gennem flere år.

I forligsteksten står, at der fortsat skal ske en årlig effektivisering på godt 200 mill. kr. Det er vi tilfredse med.

For 1999 blev der med uændret skat og gældsnedbringelse råd til at tilføre 143 mill. kr. til øget service og fornyelsesinitiativer. Forligspartierne har været enige om at tilføre flere midler til folkeskolen, bl.a. til fastholdelse af timetal og bedre undervisningsmidler. Til børnepasning, bl.a. til fastholdelse af pasningsgarantien. Til sygehuse til dækning af de aktiviteter på psykiatriområdet, som blev igangsat i 1998, samt til igangsætning af udbygning af psykiatri på Amager og nedbringelse af ventelister på kræftbehandling. Til indsatsen for de ældre og handicappede, bl.a. flere hjemmehjælpere og flere midler til psykisk syge. Bevarelse af Store Tuborghjemmet bliver også en realitet.

Til idræt, som nævnt f.eks. midler til renovering af Østerbro Svømmehal. Til miljø, det drejer sig om etablering af en energipulje til finansiering af energibesparende foranstaltninger, oprensning af forurenede daginstitutionsgrunde samt oprettelse af et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

råd for bæredygtig udvikling. Til renholdelse og fjernelse af graffiti.

Vi kunne også have valgt at prioritere en enkeltsag, f.eks. en ny skole på Holmen. Den prioritering, der er sket i forliget, hvor flere områder tilgodeses, er ud fra en samlet vurdering efter radikal opfattelse den rigtige.

Ud over flere midler til service vil der endvidere blive iværksat en række fornyelsesinitiativer med et flerårigt perspektiv, der dels skal sikre, at Københavns Kommune udvikler og forbedrer servicen over for borgerne, dels effektiviserer kommunens virksomhed.

Fornyelsesinitiativerne omfatter bl.a. gode radikale sager, som vi har argumenteret for adskillige gange. Særligt skal fremhæves bedre indskoling i folkeskolen, herunder hvordan undervisningen i dansk af fremmedsprogede børn bedst kan styrkes. Samtænkning af skole og fritidshjem for at skabe helhed og sammenhæng i skolebørns hverdag. Flere dagpasningstilbud samt mere fleksibilitet i børnepasningen.

Øget valgmulighed for ældre, fordi der er sammenhæng mellem kvalitet og valgfrihed. Udbudspolitik for kommunens køb af tjenesteydelser m.v., fordi det er vigtigt, at ydelser produceres til den rigtige pris. En boligpolitik, hvor målet er større og bedre boliger. Nye initiativer til en arbejdsmarkedspolitik, der kan nedbringe antallet af langtidsledige.

De fleste af de nævnte punkter vedrørende serviceforbedringer og fornyelsesinitiativer er punkter, som Det Radikale Venstre allerede havde peget på under 1. behandlingen.

Min egen refleksion over, hvorfor forliget ligger så tæt på radikal politik, er, at forlig nok har en tilbøjelighed til at samle sig om midten. Derfor er det vigtigt, at der ikke er et tomrum i midten. Det var der ikke, og det vil der heller ikke være i fremtiden.

Som overborgmesteren sagde, er der også områder, hvor der ikke er indgået forlig. Partierne har, som det blev sagt, forskellige udgangspunkter. Det Radikale Venstre mener f.eks. fortsat, at det ville være en god idé at underkaste kommunens

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

kerneområder en vurdering på områder, hvor nøgletallene for udgifter er over landsgennemsnittet. Det er ikke særlig partipolitisk, men alligevel er det ikke med denne gang.

Vi mener eksempelvis også fortsat, at bompenge skal være midlet til at skaffe penge til at forbedre Københavns kaotiske trafiksituation, men vi mener i modsætning til SF og Enhedslisten, at der er behov for investeringer både i den kollektive trafik og til gavn for den individuelle trafikafvikling, f.eks. en havnetunnel. Derfor kan vi ikke støtte SF's og Enhedslistens hensigtserklæring om bompenge.

Jeg kunne nævne flere gode radikale sager, som vil gavne København. I aften får de lov at vente i kulissen, også et ønske om mere fleksible åbningstider i kommunen.

Det politiske arbejde går ikke i stå med forliget, men der er med forliget lagt et fundament, der kan bygges videre på. Der er lagt et fundament med et menneskeligt ansigt.

Tak til forligspartierne. Vi ser frem til det videre samarbejde.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): I lige måde.

Preben Møller Hansen (P): Når jeg nu ser tilbage på det år, der snart er forbi, så undrer jeg mig unægtelig over den måde, hvorpå vi arbejder. Det er ligesom om samarbejdets kunst ikke eksisterer. Det er ligesom om den enkelte gruppe forsøger på at præsentere sig med et eller andet åndssvagt bare for at komme i aviserne, eller hvad fanden det nu er for noget.

Nu hører jeg en Søren Pind og også en Thustrup Hansen give udtryk for, at de er overordentlig glade for, at der er indgået et forlig med Socialdemokraterne, og de andre er holdt udenfor.

Jeg har nu den opfattelse som leder gennem mange år, at det er en fejlbarlig og tåbelig holdning at have. Det, det drejer sig om, er, at vi hver især tager stilling til de

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

ting, der er, og prøver på gennem forhandling, gennem samtaler at indordne os, således at vi i fællesskab skaber det budget, som byen skal have.

Det er jo en kendsgerning, at enhver by, ethvert amt, enhver regering osv., skal have et budget. Det bør man i fællesskab være enige om at skabe. Og ingen skal være i tvivl om, at selv om vi ikke har fået det, vi gerne ville have, så stemmer vi selvfølgelig for, at Københavns Kommune har et budget, således der kan arbejdes videre i det år, der ligger forude.

Så har jeg skrevet nogle kruseduller op, som jeg skal prøve, om jeg kan læse. Jeg er nemlig lige kommet ud fra Rigshospitalet, hvor de har rodet i mine øjne, og jeg har haft det ad helvede til hele eftermiddagen, og jeg kan ikke se ret meget. Selv de smukke piger som Inger Marie og dem, der nu er her, kan jeg fandeme ikke engang se, og det er jo ikke så smart.

I budgettet har man taget højde for nogle af de ting, som jeg har lagt vægt på, at man burde tage varsomt omkring og også eventuelt beskytte. Så burde man sådan set være lykkelig, idet vi ikke kan være enige om alting, men vi kan finde punkter, hvor vi i fællesskab træffer beslutning om, at det kan vi støtte.

Jeg blev ringet op af overborgmesteren, og jeg tænkte: Nå, nu skal han ned og nasse noget at æde. Han kom og gav så udtryk for, om jeg kunne tænke mig at være med i et forlig. Så sagde jeg: Jamen jeg har den opfattelse, at alle bør være med i et forlig. Selv om man ikke er enig i alle punkter, skal man vel være med til at sikre, at byens borgere er vidende om, at der er et budget, der er indkomster, og der er udgifter til at gennemføre de ting, man gerne vil. Sådan faldt ordene.

Så hører jeg her Søren Pind og Thustrup Hansen – ikke så meget Thustrup Hansen, ham tør jeg ikke sige så meget til; han skælder mig ud ad helvede til bagefter fra talerstolen, og det er ikke så smart. Men det, der sådan set blev sagt af Søren Pind, var, at han glædede sig over, at SF og Enhedslisten var koblet fra. Det bør man ikke glæde sig over. Man bør være ked af, at man ikke har de evner, der skal til for at få folk

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

til at indse, at vi i fællesskab skal skabe muligheder for at udvikle denne by.

I nogle af de få indlæg, jeg har haft, for almindeligvis betragter jeg det som nærmest halvåndssvagt at have disse møder, hvor folk går op den ene efter den anden for at fyre det samme af som ham eller hende, der lige har været på talerstolen. Det er nærmest idiotisk, det er spild af vores tid. Det, det drejer sig om, er at nå frem til noget og ikke bare tro, der er valgkamp, hver eneste gang vi mødes herinde i dette foretagende.

Men lad nu det være. Det, det sådan set drejede sig om, var, at jeg gav udtryk for over for overborgmesteren, at opsigelsen af driftsoverenskomsten med Store Tuborghjemmet ville jeg kæmpe for ikke skete. For mig var det afgørende vigtigt, at de 11 demente borgere, der er på Store Tuborghjemmet, ikke blev flyttet, for det var ensbetydende med, at vi var med til at afsige dødsdommen over dem. De kan nemlig ikke tåle at blive flyttet, når de er i en sådan tilstand.

Jeg gav også udtryk for, at Kommunehospitalet stod mit hjerte nær. Jeg har holdt den tale, der skal holdes om Kommunehospitalet. Men det fik jeg ikke medhold i i den samtale, jeg havde med vores overborgmester, for de har ikke på noget tidspunkt sat tvivl eller spørgsmålstegn ved deres holdning til dette spørgsmål, hvorimod Venstre og De Konservative, Centrum-Demokraterne og Det Radikale Venstre har haft en anden opfattelse, og det er sådan set dem, der svigter i denne sag.

Nu har jeg en anden opfattelse end dem dernede, som tror på, at vi kan redde den. Jeg har den opfattelse, vi skal kæmpe for det, men jeg har samtidig den viden, da jeg har siddet i 25 år i Bruxelles, at hele lortet skal privatiseres. Når det skal det, så vil man finde muligheder for at forhindre det flertal, der er i denne sal for bevarelse af Kommunehospitalet. Og det gjorde man jo også. Man fik et par tåbelige individer på Frederiksberg til at stemme for nedlæggelsen af Kommunehospitalet.

Jeg var ikke i tvivl om, at de nok skulle finde på et eller andet, men vi skulle kæmpe og slå, og det skal vi fortsat gøre. Vi kan godt sætte en kæp i hjulet endnu, vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

skal ikke opgive. De, der opgiver, er de slagne.

Så oplevede jeg også, at SF og Enhedspartiet er partier, der vil de små i samfundet det dårligt. Jeg havde troet det modsatte, men de går ind for skatteforhøjelser. Hvem er det, det rammer? De går ind for, at man skal have bompengene, og hvad sker der ved det?

Der ligger en god virksomhed her i København med så og så mange ansatte, og der bor 5-6 stykker eller 10 uden for bompengene. Så nedlægger firmaet butikken, køber et hus et eller andet sted uden for bompengene, og de, der arbejder der, der boede i København, bliver fyret og arbejdsløse, og de, der havde bilen, har stadig væk arbejdet, da firmaet nu ligger uden for bompengene.

Det vil sige, at man går ind for en forøgelse af arbejdsløsheden indirekte, når man har ideer af den art, og dem kan jeg slet ikke støtte.

Så har jeg lagt mærke til, hvor sløset man er med penge her, og det er næsten alle sammen. Man bevilger millioner og atter millioner, og jeg tænkte, hvis penge er det, nå, det er ikke deres egne, så er de jo ligeglade, bare ud med dem, vi skriver nogle flere skatter eller afgifter ud, så har vi penge i kassen igen.

Men jeg synes, at en hel del af de bevillinger, som man giver, er totalt overflødige. Mange af de bevillinger, vi giver, er til organisationer, som var brugbare og gode for 20 år siden og før den tid. Men der sker altså en voldsom udvikling i samfundet, således at disse organisationer måske slet ikke har andet end den ledelse, der suger kassen. Man skal være varsom med, at man ikke hopper på den galej.

Men nu gik man også med til noget andet. Man besluttede her i denne sal, at man skulle bygge en træbro fra Østerbro et eller andet sted og så ind i Frihavnen. Den kostede bare 3 mill. kr., og den skal rives ned igen om 4-5 år. Herregud, 3 mill. kr. Så var det bedre, at man havde brugt dem til vores ældre her i samfundet.

Men det sjove ved denne bro var, at der skulle køre tog under. Det vil sige, at man skulle vade op af nogle trapper, og det vil sige, at unge mennesker med barnevogn måtte benytte den normale indgang til Frihavnen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Nå, gangbesværede kunne selvfølgelig heller ikke, og de ældre kunne heller ikke, og de unge, som nu kunne komme over dér, mon ikke de kunne tage den normale indgang? Mon ikke de havde en bil eller en cykel eller en knallert eller en motorcykel, så de kunne klare den? Men der var nogle, der havde lidt interesser i Østerbro, og så sagde de: Vi skal have sådan en bro – og så bevilgede man 3 mill. kr.

Så sagde jeg her fra talerstolen, da vi havde den budgetforhandling, at det, der bl.a. skal ske i København, er, at der skal bygges tidssvarende, store boliger. Nu har Thustrup Hansen og flere andre, især søde Inger Marie, været inde på det og sagt, at det er det, der skal til.

Selvfølgelig er det da det, venner. Hvis vi bevarer den gamle boligmasse, som er totalt udslidt, og hvor boligen er billig, så risikerer man meget ofte, at de, der bor der, når de ser deres muligheder, flytter udenbys, til omegnen, bygger sig et parcelhus eller køber et gammelt parcelhus, for dér vil de hellere være med deres børn. Så flytter nogle ind, der ikke har de store indkomster, mens de, der har indkomsterne, som giver skattegrundlaget, er væk, og det er altså fuldkommen idiotisk, synes jeg.

Så sagde jeg også det med gælden. Jeg fatter det altså ikke. Nu slog Thustrup Hansen sig for brystet og sagde: Vi afdrager 200 mill. kr. om året. Det er jo ikke engang inflationen, kære venner. Det vil sige, at vi vil knokle med den gæld, jeg ved ikke hvor lang tid, eller også vil renten være voldsom.

Det, man bør gøre i sådan en sag, er at satse på, at denne gæld i hvert fald bliver afviklet. Så kunne man jo passende stille et forslag fra Enhedslisten om at sælge de 67 biler, Københavns Kommune har. Jeg ved sgu ikke, hvem fanden der kører i disse biler, men de koster kasse, venner. 67 biler a 400.000 kr. stykket, gang det engang, og så hvad de koster i forsikringer, driftsomkostninger og hvad ved jeg. Man kunne da sælge dem; så havde man da i hvert fald lidt til diæter og honorarer og hvad det nu ellers er, der ligger her i foretagendet.

Jo, det var også skægt, at da man byggede Statens Museum for Kunst, stod der 3

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

træer, og gartnerne mente, at man skulle fælde de 3 træer. Det er helt fantastisk, hvad man brugte af kræfter på at sikre, at disse 3 træer ikke blev fældet, det var livet om at gøre at bevare skide 3 træer.

Jamen det er jo fuldkommen latterligt, at folkets tillidsmænd giver sig tid til at beskæftige sig med noget sådant. Det drejer sig jo ikke om, om de fælder de skide 3 træer eller ej. Det, det drejer sig om, er, at nu får vi et flot museum, som er udbygget og tidssvarende, og det skulle man glæde sig over. Hvis så gartnerne mener, det kan blive endnu flottere, hvis man laver et flot haveanlæg foran, ja, så skal man sige, at det har de forstand på, og så skal vi ikke bruge tid og kræfter på sådan noget pjat som at diskutere den slags ting.

Så tror jeg sådan set, jeg er kommet med det, jeg skal. Så kan jeg kun sige, at jeg selvfølgelig stemmer for budgettet, ingen skal være i tvivl om det, selv om jeg er ked af, at jeg ikke har fået det hele med. Og så vil jeg sige, at du havde også enkelte gode forslag. Dem snakker vi om næste år, hvis jeg er herinde.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tak til Preben Møller Hansen.

Lars Hutters (L): En fremtid for københavnernes kræver ægte folkestyre. Lad mig starte med et citat:

»En fyrste, der vil bevare sin magt, bør ikke tage hensyn til sit rygte, hvis det bliver nødvendigt at begå en forbrydelse for at fastholde magten. Og frem for alt må han ikke være for nøjeregnende med at holde givne løfter.«

Det blev skrevet for et halvt årtusinde siden af Niccolò Machiavelli.

På vej mod det nye årtusinde, med udsigt til krig i Europa og omfattende krise, er der en duft, ja, nærmest en stank af Machiavelli på Københavns Rådhus. Budgettet i dag udstiller den vold og den forbrydelse, som er begået imod folkestyret i København. Budgettet udstiller hele det vælgerbedrag, som flere partier gør sig skyldige i.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

I bedste machiavellistil er der tabere og vindere i budgetaftalen. Taberne er den københavnske befolkning, som går meget vanskelige tider i møde, ikke mindst ældrebefolkningen, som med lukning af Kommunehospitalet mister det allervigtigste i ældreomsorgen: Helheden i behandling af det enkelte menneske.

Hvem er vinder? Jens Kramer vandt, da Jens Kramer fik SF og Enhedslisten til at gøre sig til overborgmester. Inger Marie Bruun-Vierø og De Radikale tabte, da Jens Kramer samtidig med sit overborgmestertrick frarøvede Inger Marie Bruun-Vierø en borgmesterpost.

Er det Jens Kramers opfattelse, at SF og Enhedslisten skal have nogen politisk indflydelse på Københavns fremtid som tak for, at SF og Enhedslisten skaffede Jens Kramer den politisk mest indflydelsesrige og altdominerende post i København som overborgmester? Nej.

Med budgetaftalen taber SF og Enhedslisten politisk, samtidig med at Jens Kramer formår at gøre Venstre og Konservative og De Radikale til politiske støttepartier for Socialdemokratiet. Bemærkelsesværdigt i betragtning af at Jens Kramer tildelte Inger Marie Bruun-Vierø og De Radikale et smerteligt nederlag, som sikkert stadig gør ondt.

Den politiske betaling for Venstre, Konservative og De Radikale for at være Jens Kramers støtteparti har været at svigte københavnerne og løbe fra den politiske aftale om at bevare Kommunehospitalet. Specielt De Konservative afgav løfter til københavnerne og førte valgkamp på at bevare Kommunehospitalet. Jeg føler mig overbevist om, at vælgerne om 3 år ikke har glemt De Konservatives vælgerbedrag.

Jens Kramer har først brugt venstrefløjten til at gøre sig til overborgmester. Efterfølgende har Jens Kramer brugt højrefløjten til at få sin forringelses- og nedskæringspolitik igennem over for københavnerne. 1990'ernes Machiavelli befinder sig i dag på Københavns Rådhus og hedder Jens Kramer.

Socialdemokratiet og deres støttepartier fremhæver i deres budgetaftale følgende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

værdigrundlag:

»København er som Danmarks hovedstad og centrum i Øresundsregionen et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling på et bæredygtigt grundlag. Det giver Københavns Kommune nogle særlige forpligtelser og muligheder for at være udadvendt og udviklingsorienteret.«

Borgerrepræsentationen og københavnernes kan frem til valget i år 2001 nøje vurdere, om budgetaftalen sikrer københavnernes en menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling på et bæredygtigt grundlag.

Børns udvikling er investering i fremtiden. Fremtiden bliver skabt af vores børn, som må sikres udvikling og uddannelse. År for år vokser børnetallet i København, og det er livsbekræftende og positivt. Men det stigende børnetal har sprængt de fysiske rammer på de eksisterende skoler og daginstitutioner. Derfor: Hvordan ser budgetaftalens investeringer i fremtiden ud?

Der er ingen investeringer i nye skoler, hverken på Holmen eller på Kryolitgrunden på Østerbro. Socialdemokratiet og støttepartierne kræver, at københavnernes skal fortsætte med nedslidte skoler og stigende problemer for vores børn.

Interesserer vores børns fremtid overhovedet ikke Socialdemokratiet og støttepartierne? Vi har en socialdemokratisk statsminister, Poul Nyrup, som i sin nytårstale og forud for valget den 11. marts højtideligt lovede, at børnefamilierne skulle sikres gode forhold i vores samfund. Nu er Poul Nyrup genvalgt som statsminister, i øvrigt med SF's og Enhedslistens stemmer, på samme måde, som Jens Kramer er blevet genvalgt som overborgmester med SF's og Enhedslistens stemmer.

Har statsminister Poul Nyrup levet op til sine valgløfter og igennem den økonomiske aftale med Københavns Kommune skabt gode forhold for børnefamilierne? Har Socialdemokratiet levet op til sine valgløfter over for de københavnske børnefamilier?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Der er i dag ikke tilstrækkeligt med daginstitutioner. Pasningsgarantien er uden indhold. Der findes eksempler på, at forældre må opgive deres arbejde for at passe deres børn, fordi København ikke lever op til pasningsgarantien.

Frem for at leve op til pasningsgarantien og sikre tilstrækkelige pladser med bygning af nye daginstitutioner udsætter Socialdemokratiet og støttepartierne forældrene for den tort, at taksterne i daginstitutionerne skal stige. Det er kynisk, det er asocialt og skaber umenneskelige vilkår for børnefamilierne.

Er de ældre i København sikret en menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling, som der bliver lovet i værdigrundlaget? Det værste er tiltænkt de ældre. Lukningen af Kommunehospitalet, lukningen af flere plejehjem samt den voldsomme stramning i mulighederne for at komme på plejehjem gør det nærmest til et helvede at blive gammel i København.

Der skal ikke fremover mere ses på de ældres behov og udviklingsmuligheder, al helhedsvurdering af de ældres behandling er forladt. Nu skal der kun ses koldt og kynisk på, hvad der kan betale sig i kroner for Københavns Kommune. Om den ældre får et værdigt liv, er fuldstændig fjernet for Socialdemokratiet og støttepartierne.

I dagens kronik i Politiken »Ældrepolitik på afveje« beskriver socialdemokraten, den tidligere formand for Ældrekommissionen, den tidligere socialminister Bent Rold Andersen, hvilken frygtelig fejltagelse der er ved at blive begået. En ægte ældreomsorg, som bygger på kontinuitet, selvbestemmelse, brug af egne ressourcer og helhed i behandlingen af det enkelte menneske, er ved at blive fjernet fra samfundet.

Der er mange eksempler herpå. Socialdemokratiet og støttepartierne har vedtaget, at det stort set er umuligt at blive indstillet til plejehjem, mens man er på hospitalet.

For få dage siden blev en meget kræftsyg kvinde udskrevet fra Hvidovre Hospital stort set uden at kunne klare sig. Afdelingen erkendte, at hun burde indstilles til plejehjem, men som afdelingen sagde til kvinden og hendes pårørende, kunne en indstilling kun foregå fra hjemmet. Hjemmehjælpen er alt for utilstrækkelig, og der vil

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

være stor risiko for, at den kræftsyge kvinde i det meste af døgnet vil blive overladt til sig selv.

Kvindens datter synes, det er ubærligt og uværdigt. Datteren har derfor nu taget moderen hjem til sig selv for at passe hende. For at kunne gøre dette har datteren måttet opgive sit arbejde.

Sandsynligvis interesserer det ikke Socialdemokratiet og støttepartierne, hvad der vil blive af omfattende mennesketragedier på grund af deres budgetforlig. De håber vel, at det hele bliver fejlet ind under det store glemselens gulvtæppe.

Budgetforliget skal være et kraftcenter for menneskelig, kulturel og økonomisk udvikling på et bæredygtigt grundlag, siger Socialdemokratiet og støttepartierne. Som jeg har påpeget, kan københavnernes ikke se nogen menneskelig udvikling i budgetaftalen for børnefamilierne, for børns uddannelse eller for de ældre.

Hvis vi betegner en kulturel udvikling som indeholdende værdier som menneskeomsorg, fællesskab, rigdom på muligheder for oplevelser og videntilegnelse, lighed, frihed og broderskab i samfundet, er budgetaftalen fjernest muligt væk fra en sådan kulturel udvikling.

Budgetaftalen fremmer arbejdsløsheden i København og sætter en tændstik til det krisebål, som snart vil flamme op i mange københavnske hjem. Budgetaftalen sikrer derfor ikke københavnernes en økonomisk udvikling.

Man lader stå til og ser på det politiske anarki, der er over for den stigende biltrafik. Man svigter den kollektive trafik. Der er uløste problemer med de hundredvis af københavnske giftgrunde. Der er en trussel om ødelæggelse af vores energipolitik og vores energisektor, og der er stort set en passivitet i at skabe borgerinitiativer over for Agenda 21.

Så jeg går ud fra, at Socialdemokratiet og støttepartierne allerede i aften vil erkende, at deres ønske om et bæredygtigt samfund er uden indhold og politisk vilje. SOL efterlyser i hvert fald fremadrettede miljøløsninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Der er eksempel på eksempel, der kan fortælles om det svigt af syge, ældre, børn, forældre, arbejdsløse, bistanmodtagere, eksempler som illustrerer, at der ikke er fundet konstruktive løsninger på samfundets store problemer.

Hetzen mod indvandringen, racismen, er kun en vanddråbe i den omfattende proces af social udstødning på alle niveauer i vores samfund. Ældre, unge og arbejdsløse rammes. Danmark er et af de rigeste lande i verden. Alligevel rammes så mange af den sociale udstødning. Racismens fremgang kommer af det sociale forfald, hvor så mange mennesker oplever tab af sociale muligheder og sociale relationer.

Udstødningsprocessen og forringelsen af livsmulighederne i samfundet skabes af mangel på politiske løsninger. Det er for lidt, at Socialdemokratiets eneste våben er en moralsk fordømmelse, som fødes af den dårlige samvittighed. I stedet for bør Socialdemokratiet sammen med os andre finde frem til de konstruktive politiske løsninger.

At udvikle København til det nye årtusindsamfund kræver for det første et politisk svar på samfundets problemer, som Socialdemokratiet og støttepartierne ikke har. Det værste er dog, at de heller ikke har ambitioner om at finde det politiske svar.

For det andet kræver det en politisk ledelse af byen, som bygger på folkestyret og er i overensstemmelse med københavnernes behov og ønsker. Det, vi har set, er et machiavellisk styre, som har kastet folkestyret ud i en dyb krise.

For det tredje kræver det en modernisering af den offentlige sektor. Jens Kramer er nu åbent i et debatindlæg gået ind for udlicitering af den offentlige sektor. Jeg tror ikke, ret mange socialdemokrater er enige med Jens Kramer i, at vejen frem er udlicitering. Vi må notere os, at den socialdemokratiske kongres har vendt sig mod udlicitering. Alligevel fastholder Jens Kramer efter den socialdemokratiske kongres, at der skal ske udlicitering i København.

SOL's opfattelse er, at udlicitering er en blindgyde, der ikke løser de samfundsmæssige opgaver, men tværtimod tømmer løsningerne for menneskeligt

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

indhold og værdier. Udlicitering er ikke en modernisering af den offentlige sektor, men en afvikling af den offentlige sektor. Den offentlige sektor er det væsentligste resultat af vores velfærdssamfund. En afvikling af den offentlige sektor er derfor samtidig en afvikling af vores velfærdssamfund.

Den offentlige sektor indeholder et enormt udviklingspotentiale, som også vil sikre udvikling i det næste årtusind. SOL ønsker derfor en ægte modernisering af den offentlige sektor, som bygger på visionær ledelse, uddelegering af ansvar og tæt dialog med borgere og ansatte.

Socialdemokraterne og støttepartierne taler meget om valgfrihed for borgerne. En afstemning her i Borgerrepræsentationen den 24. september om at give københavnere valgfrihed, om Kommunehospitalets bevarelse, stemte Socialdemokratiet og støttepartierne ned. Københavnerne fik ikke lov til selv at bestemme hverken om Kommunehospitalet eller Københavns fremtid. Det er hermed dokumenteret, at hverken Socialdemokratiet, Venstre, Konservative eller De Radikale reelt ønsker at give nogen som helst frihed eller valgfrihed til borgerne.

Fremtiden for København indeholder spørgsmålet om koordinering med Københavns Sygehusvæsen, med HS samt spørgsmålet om et storamt.

Sygehusselskabet med et demokratisk underskud uden reelt folkestyre, og reelt bliver det regeret af embedsmænd uden ansvar over for befolkningen, har med HS vist sig at være en katastrofe med adskillige skandaler, ikke kun tragedien om lukningen af verdens bedste ældrehospital, Kommunehospitalet, men konkrete skandaler som Boneloc, den utilstrækkelige kræftbehandling og den truende overbelægning på de medicinske afdelinger.

Den socialdemokratiske sundhedsminister, Carsten Koch, som sammen med Jens Kramer, Peter Martinussen og Frederiksbergs borgmester, John Winther, med udemokratiske metoder fik lukket Kommunehospitalet, agter nu med samme udemokratiske metoder at oprette et nyt udemokratisk sygehusselskab, som skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

indeholde både HS og Københavns Amts Sygehusvæsen.

Skal folkestyret afskaffes, og skal vi regeres af lukkethed, hemmelige selskaber? Inden for de næste uger indledes forhandlingerne med regeringen. Inden da må Socialdemokratiet og støttepartierne over for Borgerrepræsentationen erklære, om de vil have det demokratiske underskud fjernet, folkestyret genindsat og dermed HS afviklet, eller om de vil fortsætte udviklingen med de hemmelige, lukkede selskaber.

Københavnerne og oppositionen herinde i Borgerrepræsentationen ved nu, hvad årsagen er til, at københavnernes behov ikke bliver opfyldt i de næste år. Hver eneste gang nye skandaler og nye svigt hos københavnerne bliver konstateret, skal vi vide at placere det politiske ansvar dér, hvor det hører hjemme: Hos Socialdemokratiet og dets støttepartier.

Det politiske termometer indvarsler en vending i den politiske situation. Velfærdssamfundet er civilisationens største landvinding. Vreden hos borgerne er stigende over vælgerbedrag og ødelæggelse af velfærdssamfundet. Både demonstrationerne her i dag på Rådhuspladsen, hvor der blev afsløret skamstøtter over overborgmester Jens Kramer og borgmester Thustrup Hansen, og demonstrationerne ud over hele landet viser, at der er en ny vending på vej, og vreden vil slå igennem over for det udemokratiske styre.

Vi siger nej til et København med et stigende antal hjemløse og svigt af børn, unge, ældre, svigt af det enkelte menneske. I valget mellem markedets tillid og folkets tillid vælger vi folkets tillid.

Vi kræver retten til at være mennesker, hele mennesker med en righoldighed af livsmuligheder til alle. Sammen med københavnerne vil vi kæmpe for, at der kommer ægte folkestyre på Københavns Rådhus med åbenhed, dialog med borgerne og respekt for københavnernes behov og krav.

Vi vil ikke acceptere machiavelliske tilstande på Københavns Rådhus. Vi vil derfor arbejde i det perspektiv, at der kommer et alternativt flertal i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Borgerrepræsentationen med en anden overborgmester.

A. Benhaddou (D): Jeg behøver ikke at holde en lang tale, for det har vi jo brugt den 3. september til.

Under Enhedslistens indlæg var jeg lige ved på et tidspunkt at komme frem med en spand for at hjælpe ham, fordi jeg syntes, at han var lige ved at græde og lade tårerne få frit løb.

I CD's budgettale den 3. september nævnte jeg bl.a., at jeg håbede, at man kunne opnå et bredt forlig mellem Socialdemokraterne og de borgerlige, så at venstrefløjen blev udelukket og sat uden for indflydelse. Mit håb gik, som alle kan se, i opfyldelse. Således blev der indgået et historisk bredt forlig mellem CD, VKR og Socialdemokratiet.

Hvis jeg i dag skal gøre status og skruer tiden tilbage til den 3. september 1998 for at se, hvor mange af CD's ønsker, der er gået i opfyldelse, så mener jeg, at jeg i hvert fald godt kan være det her budgetforlig bekendt.

Det er klart, at ligesom De Radikale ikke har fået alle deres ønsker opfyldt, har CD heller ikke fået alle deres ønsker opfyldt. Men man regner da ikke med, at man, når man går ind i en aftale, får opfyldt alle sine ønsker.

Jeg mener, at aftalen er økonomisk ansvarlig og skaber ro omkring kommunens økonomi. Aftalen, som sikrer denne ro for kommunens økonomi, er til gavn for erhvervslivet og for at få flere skatteborgere til kommunen og nye tilflyttere.

Selvfølgelig kan servicen blive bedre, som venstrefløjen ønsker det, men her må man altså afveje, og jeg siger derfor: Vil man have mere service, som skal finansieres ved hjælp af højere skatter, så risikerer man samtidig, at mange borgere vælger at flytte uden for kommunen. Så spørger jeg: Hvem skal så finansiere den gode og den større service, man har givet borgerne?

Man skal derfor finde en balancegang, hvor man fører en økonomisk ansvarlig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

politik og samtidig sikrer, at de svageste ikke bliver holdt udenfor. Denne balancegang mener jeg, at budgetforligspartierne har fundet i dette budgetforlig.

CD er som bekendt et borgerligt parti, men samtidig er vi et parti, som går ind for social ansvarlighed. Derfor mener jeg, at dette budgetforlig også indeholder social ansvarlighed. Lad mig nævne nogle af eksemplerne.

Vedrørende Store Tuborghjemmet meldte CD klart ud, at vi ikke vil være med til at sende de senildemente uden for plejehjemmet, og at plejehjemmet skulle bevares. Som vi ved i dag, indeholder budgetforliget et forslag om bevarelse af Store Tuborghjemmet.

På psykiatriområdet har CD klart meldt ud, at vi er tilhængere af psykiatrien på Amager, og derfor kan vi ikke være andet end tilfredse med, at der er afsat 34 mill. kr. til psykiatrien på Amager. Jeg tror, enhver ved, hvor meget indsatsen for de psykisk syge betyder for CD. Derfor kan det ikke komme som nogen overraskelse, at jeg blev meget glad for, at der blev ydet 4,2 mill. kr. til at bevare værestederne for de psykisk syge.

De hjemløses situation er også en stor mærkesag for CD. I budgettet for 1999 er der afsat 3 mill. kr. til bevarelse af KFUK's center for hjemløse i Valdemarsgade. Det er jeg selvfølgelig også glad for.

Jeg er godt klar over, at beløbet på i alt 7,2 mill. kr. til bevarelse af værestederne for de hjemløse og psykisk syge bliver nedsat i de næstfølgende år. Dertil kan kun siges, at forligspartierne har erkendt, at der er tale om en midlertidig løsning på området. Vi skal derfor arbejde for, at værestederne kan bevares inden for familie- og arbejdsmarkedsbudgettet. Det har vi et helt år til.

De bemandede legepladser har fået bevilget 1 mill. kr. til opnormering af deres stillinger. Jeg mener, at de bemandede legepladser har en positiv og præventiv virkning på børn og unge. Opnormeringen skal hovedsagelig anvendes til at fjerne problemerne med manglende vikardækning ved sygdom og ferie.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

De bemandede legepladser flyttes fra Kultur- og Fritidsudvalget og Bygge- og Teknikudvalget til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Det mener jeg er fornuftigt, for der er også mange børneinstitutioner, som bruger legepladserne.

Af andre bevillinger kan nævnes, at vi i dag er blevet enige om, at der i erkendelse af IT'ens vigtighed for elevernes skoleuddannelse skal afsættes yderligere midler i skolebudgettet foruden de 8 mill. kr. Jeg er derfor enig med overborgmesteren i, at vi skal bruge en halv snes millioner mere til IT i skolerne i 1999.

Der er 30 mill. kr. afsat til puljen til vedligeholdelse af ejendomme, som er blevet forhøjet med 10 pct. til 33 mill. kr. Disse penge skal hovedsagelig anvendes til oprensning af forurenede grunde på legepladser og daginstitutioner.

Jeg ved godt, at alt ikke er blevet opnået. Kommunehospitalet er desværre ikke blevet bevaret. Skolen på Holmen kan vi desværre heller ikke få, men som nævnt er der altså også en ansvarlighed i økonomien, og det mener jeg ikke, vi kunne leve op til, hvis man besluttede at bevare Kommunehospitalet og eventuelt at opføre en ny skole på Holmen.

Som nævnt i starten af min tale har CD desværre ikke fået opfyldt alle ønskerne. Men set i forhold til den kendsgerning, at CD kun har én repræsentant i Borgerrepræsentationen, så må man da erkende, at CD har haft en forholdsvis stor indflydelse på budgettet set i forhold til repræsentationen.

Som De Konservative vil CD også stemme for venstrefløjens ændringsforslag vedrørende Dramaskolen. Jeg sidder også i Kultur- og Fritidsudvalget og kan derfor kun blive glad for at få flere penge overført til udvalget. Jeg mener da også, at det er en fordel, at vi, når broen kommer til sin tid, har et bedre forhold til vores kommende naboer.

Jeg vil slutte af med at takke alle forligspartierne for det gode samarbejde under budgetforhandlingerne. Jeg synes, at alle forhandlinger har været ført i en god ånd, og takker for hele det samarbejde, der har været.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Martin Günter (F): Borgerrepræsentationens formand, Københavns socialdemokratiske overborgmester – jeg bruger, om jeg så må sige, bevidst disse betegnelser, fordi jeg synes, de forpligter – afsluttede sin tale ved 1. behandlingen af budgettet således:

»Vi skal den 8. oktober vedtage et budget for 1999. Det skal meget gerne afspejle en stærk og samlet Borgerrepræsentation.«

Umiddelbart kunne man tro, at der i disse ord lå et stærkt ønske hos overborgmesteren om at forhandle med alle partier for at opnå enighed om budgettet for hovedstaden.

Ganske vist var ordene kun, at budgettet »meget gerne« skal afspejle den samlede Borgerrepræsentation. Det lød ikke, som det så ofte har lydt fra overborgmesterens side, at han håbede at samle Borgerrepræsentationen, at han ville gøre alt for at samle Borgerrepræsentationen, eller at han ville gå til forhandlingerne om Københavns budget for 1999 uden på forhånd at have valgt partipolitisk side.

Det var sikkert helt bevidst og i hvert fald meget klogt, at overborgmesteren ikke lagde for meget sjæl i sin afsluttende bemærkning den 3. september. Hele forløbet siden budgettets 1. behandling har nemlig vist, at Socialdemokratiet i København havde besluttet, at der nu skal føres borgerlig politik i hovedstaden, og dette kan selvfølgelig i sagens natur kun ske sammen med de borgerlige.

Som tænkt og planlagt, så gjort. Med et budgetforløb, hvor SF og Enhedslisten, som kunne have udgjort et alternativt flertal sammen med Socialdemokratiet herinde, har været holdt hen, mens der hurtigt blev indledt detaljerede drøftelser med de borgerlige partier, demonstrerede overborgmesteren fra starten, at hans afslutningsord ved budgettets 1. behandling blot var tomme paradeord.

Hvad har forsamlingens formand og Københavns overborgmester så opnået? I stedet for en stærk og samlet Borgerrepræsentation ser vi i dag en splittet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Borgerrepræsentation og en svækket overborgmester, som ikke har magtet forhandlingens, kompromisets og samarbejdets kunst, en overborgmester, som er blevet frontfigur for de borgerlige strømninger i København.

Foringelserne for børnefamilierne, de svage og de ældre taler deres tydelige sprog. De har alle været nævnt af andre taler, men kan ikke fremhæves for tit. Højere takster og forringede åbningstider i daginstitutionerne, forringede pasningsordninger for de 6-9-årige. På skoleområdet bliver der efter Lærerforeningens oplysninger mindre tid til de læsesvage, mindre tid til de tosprogede elever, mindre tid til f.eks. holddeling.

De udsatte familier får dårligere rådgivningstilbud ved afviklingen af familiecentrene. Endelig skal de ældre nu leve i bekymring for, hvordan deres hjælp og pleje skal være i fremtiden. Skal den være kommunal, eller skal den privatiseres? De ældre er vel en passende gruppe at eksperimentere og afprøve det nye Socialdemokratis udliciteringstanker på.

Alle disse ting kunne have været anderledes, hvis Socialdemokratiet ikke havde brudt 8 års budgetsamarbejde med Socialistisk folkeparti.

De borgerlige gik til valg for mindre end et år siden på at vælte Kramer Mikkelsen som overborgmester. Efter valget indgik SF i en konstituering med Socialdemokratiet, hvor vi sikrede partiet overborgmesterposten og i øvrigt også var med til at sikre en ekstra borgmesterpost til Socialdemokratiet.

Hvad er der sket siden? Hvad der grunden til, at det er så magtpåliggende for overborgmesteren at demonstrere, at 8 svære års budgetsamarbejde med Socialistisk Folkeparti nu skal være slut? 8 svære år, siger jeg, ikke for samarbejdet, men svære år for København.

Måske gav overborgmesteren et signal om i hvert fald én af årsagerne i sin budgettale den 3. september. Her omtalte han 2 pct.s besparelsen med en antydning af, at SF nok ikke ønsker denne. SF har først og fremmest været modstander af måden, der blev sparet på. Vi ønsker reelle vurderinger af, hvor der kan spares, og hvad der skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

holdes fri, og ikke en helt unuanceret karseklippermetode.

Men kunne man ikke gå ind for denne metode – som i øvrigt nu af forligspartierne foreslås taget op til revision, og tak for det, det må vi da sige – så var det, som overborgmesteren sagde, i bund og grund et, formoder jeg, ubevidst fravalg af politisk indflydelse.

Det var, som om klokkerne ringede. Overborgmesterens tankegang er vel, at vil man ikke skaffe pengene, så skal man heller ikke være med til at give dem ud. Her vil jeg gerne vende tilbage til de 8 svære år, 8 år med konstante underskud på budgettet i København, som regel i størrelsesordenen over 1 mia. kr. 8 år, hvor der skulle spares, rationaliseres, men også skaffes penge til de helt nødvendige udgifter til københavneres behov.

Hvem holdt sig udenfor, hvem foretrak, at pengene hellere skulle ligge i de velbjærgedes lommer? Hvem ville ikke opkræve den skat og dermed tilvejebringe de penge, som var nødvendige, for at få enderne i Københavns budget til at hænge sammen, penge som stadig, stadig er den helt afgørende forudsætning for et sundt budget i København?

I dag kan de borgerlige bryste sig af at være med til at spare 200 mill. kr. fuldstændig uspecificeret, som udgangspunkt nedskæring, og afdrage 200 mill. kr. på kommunens gæld. Men her står de i realiteten på skuldrene af dem, som tog det store slæb op igennem 1990'erne.

Måske kom den socialdemokratiske budgetordfører, Lars Engberg, nærmest på grunden til, at Socialdemokratiet nu er gået til de borgerliges brigade. I sin tale ved 1. behandlingen af budgettet lød det som en fanfare fra Lars Engberg: Det går godt i Danmark, det går godt i København, nu er vi med for alvor. Det lød som et ekko af en ikke ubekendt borgerlig statsminister, og på det seneste er der sat betydelige spørgsmålstejn ved Lars Engbergs udtalelser.

Men selvfølgelig, hos Socialdemokratiet kendte man sine venner i nøden. Nu,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

hvor det går så ufattelig godt, skal der være bal i den borgerlige.

Det forlig, som er indgået om budgettet for 1999, er af nogle af deltagerne blevet kaldt et historisk forlig. Hvis ikke Socialdemokratiet i de kommende uger og måneder tænker sig grundigt om, så vil jeg ikke være bange for at sige, at forliget ikke blot er et historisk forlig, men måske især kan blive en historisk fejltagelse.

Med dette budgetforlig bliver tiden med hensyn til samarbejde i Borgerrepræsentationen nemlig skruet tilbage til den tidligere overborgmesters epoke, og dermed kan vi også hurtigt komme tilbage til de københavnske tilstande fra dengang.

Socialdemokraternes ordfører, Lars Engberg, nævnte i sin tale her i aften, at man nu med budgetforliget kan styre byen med stabilitet og ansvarlighed, og borgmester Søren Pind var inde på det samme.

Men stabilitet og ansvarlighed er ikke kun et spørgsmål om at tælle mandater ved en afstemning i Borgerrepræsentationen. Københavns fremtid beror først og fremmest på tillid til, at byens overborgmester kan forhandle og samarbejde, så de toneangivende partier og kredse i byen alle er inddraget og får indflydelse.

Når det gik tilbage for København i Egon Weidekamps sidste år, skyldtes det ikke mindst svigt på dette område. Forliget mellem Socialdemokratiet og de borgerlige peger bagud, bagud til en tid, hvor disse partier, som ikke fik den berettigede indflydelse i Borgerrepræsentationen, hentede den ude i byen.

Overborgmesteren forsøger måske at udnytte en midlertidig svækkelse af nogle partier herinde til at eksperimentere med nye samarbejdsalliancer, men fortiden skræmmer.

SF har naturligvis ikke opgivet at få den indflydelse på Københavns udvikling, som vi har været stærkt inddraget i i løbet af 1990'erne. Hvis overborgmesteren fravælger SF herinde på Rådhuset, så vil han høre fra os i andre sammenhænge. Med forløbet af budgetforhandlingerne, med budgetforliget og de langsigtede linjer, der er indlagt i dette, spiller overborgmesteren hasard med den tillid og det samarbejde, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

har været forudsætningen for at trække København ud af mange års krise, mange år, hvor de borgerlige så passivt til.

En tilbagevenden til gamle dage, som i denne sammenhæng altså ikke var de gode, gamle dage, vil svække København og udhule den tillid og troværdighed, der på grund af politisk stabilitet i 1990'erne i de senere år er blevet hovedstaden til del.

Jens Kjær Christensen (Ø): Man får lyst til med en lettere omskrivning af Cicero at sige: Hvor længe vil I endnu, Socialdemokrater, misbruge vores tålmodighed?

Lars Engberg sagde tidligere på aftenen her på talerstolen, at vi ikke havde vilje til forlig. Det synes jeg var meget uheldigt af Lars Engberg at sige, for jeg tror nok, jeg tør påstå med sandheden i behold, at vi havde virkelig vilje til forlig.

Omvendt ville det være meget besynderligt at kræve af os, at vi skulle lave om på vores grundholdninger omkring synspunkter, vi er gået til valg på og har forfægtet hele tiden, eksempelvis om Kommunehospitalet. Skulle vi lave om på holdningerne dér? Det ville være ligesom naturstridigt.

Man kunne selvfølgelig sagtens have lavet et budgetforlig alligevel. Det mener vi godt kunne have ladet sig gøre. Men man må også respektere, at vi havde de holdninger, at vi ikke ville være med til at nedlægge Kommunehospitalet.

Dette budgetforlig på kulturområdet, som er det, jeg primært skal tale om, indebærer selvfølgelig nedskæringer. Der er et bibliotek, Studsgården, som bliver nedlagt, og det er noget af en katastrofe. Der er kommet masser af underskrifter i protest mod, at man nedlægger et mindre bibliotek et sted, som har en væsentlig funktion også socialt.

Det ser man stort på i Socialdemokratiet. Det er ganske få og små penge. Vi snakker om lidt over en million kroner. Men det er altså nedlæggelsen af et bibliotek. Det er første gang under hele den økonomiske kriseperiode her i København, man har gjort den slags ting.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Man har pålagt nu, at der skal være entreindtægt på de museer, som har noget med kommunen at gøre. Vi har så her til aften for at bringe underholdningen helt i top fået et notat, og selvfølgelig med det forbehold, at administrationen sikkert mener noget helt andet, er den foreløbige konklusion, at man kun kan nå halvdelen af den indtægt, som et flertal her har besluttet, man skal få.

Det er Thorvaldsens Museum, jeg snakker om. Så det bliver interessant. Her ligger, hvis det kommer til at holde stik, det kommer nemlig også til at gælde for Bymuseet, nedskæringer, som vi skal finde inden for kulturområdet i de kommende år.

Det nye medborgerhus på Halmtorvet, siger Thustrup Hansen her fra talerstolen, skal vi nok finde pengene til. Det er vi enige i. Jeg har været hurtigt rundt og spørge et par kulturpolitiske ordførere fra de andre partier af dem, der er med i forliget, og sagt: Jamen hvor er de penge henne? Er det ikke lidt underligt, at et så stort beløb, som sandsynligvis bliver på omkring 1 million, ikke ligger i budgettet? Hvor skal pengene skaffes fra?

For at sige det på en anden måde: Man skal måske spare pengene et andet sted, på noget af det, der i øvrigt bliver besluttet her i aften. En meget besynderlig metode.

Derfor kan jeg kun for at få den uklarhed ud af verden anbefale forsamlingen selvfølgelig her i aften at støtte det forslag, der handler om en bevilling på 1 mill. til medborgerhuset nede på Halmtorvet.

Hvad angår konflikten, uden at jeg skal gå i dybden med det, det gjorde vi sidste gang, om KUC og FOS-området, mangler stadig væk 1,6 mill. kr. Jeg har lige spurgt nede i Kulturforvaltningens sekretariat: Hvem er det, der sidder med aben her, er det KUC, eller er det FOS? Svaret er: Det ved vi ikke, det er ikke besluttet endnu. Altså ny nedskæring.

Hvad angår Øbrohallen vil jeg godt komme med et par positive ord, men omvendt vil jeg sige, at det jo ikke er den store originalitet, der ligger her, fordi faktisk alle partier var i deres ordførertaler enige om, at der skulle ske en renovering af Øbrohallen, og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

anderledes kunne det godt nok heller ikke være. Man kan altid diskutere beløbsstørrelsen, det er fuldkommen ligegyldigt, den var naturnødvendig, der er ikke noget nyt i den, alle var klar over, at det var et must.

Når vi kommer til spørgsmålet om bibliotekernes udvikling som sådan her i København, så er der ikke fem flade ører her. Omvendt må man sige, at hvis pengene til den nødvendige IT-udvikling, informationsteknologiske udvikling, som bibliotekerne er tvunget til at følge med i, hvis de skal bevare deres område som et sted for demokrati, information og oplysning, skal skaffes, så må de tages fra bl.a. de bøger, fra de materialer, som er i bibliotekerne. Det er konsekvensen, det ved Socialdemokraterne godt. Jeg er ikke klar over, om de borgerlige er klar over det, men Socialdemokraterne ved det.

Hvad angår den meget perspektivrige ombygning af Kirsebærhavens Skole ude i Valby og dermed biblioteket – ikke skolebiblioteket, men folkebiblioteket Vigerslev – er der blevet udført et mægtigt arbejde for i den sammenhæng at lave om på biblioteket, som også står på den liste i den rapport og vedtagelse, der hedder »København læser«, som er foretaget herinde, altså at man skal bygge om, fordi adgangsforhold etc. er alt for dårlige.

Vi har selvfølgelig i den anledning også stillet forslag om ganske få midler til en projektering af dette projekt. Selv det kan Socialdemokraterne ikke finde ud af.

Når vi kommer til idrætsområdet, så kan vi konstatere, at pengene til Øbrohallen ... javel, men i forbindelse med den idrætspolitiske redegørelse, som vi tog til efterretning her for 14 dage siden, er der ingen opfølgning på nogen som helst punkter, og det er selvfølgelig dybt beklageligt.

Et af punkterne var eksempelvis opførelsen af mindre, fleksible sportshaller af hensyn til de unge og de ældre ude i brokvartererne. Her tænker jeg specifikt, og det er det, der har været forslaget, at Nørrebro skulle beriges med en sådan hal. Det er der heller ikke blevet plads til, desværre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Hvad angår spørgsmålet om bomben under bygninger, her tænker jeg på vedligeholdelse af KUC's og KI's bygninger, er der ikke en øre. Jeg havde søreme troet trods alt, at de havde været så originale i det her flertal, at de havde afsat en pulje til renovering af bygningerne. Det er meget store millionbeløb, der kan minde om Østerbrosagen, og derfor kan man med frygt forudse, hvornår den næste hal skal blive lukket. Det er meget perspektivløst.

Hvad angår spørgsmålet om det, der også lå i forbindelse med den idrætspolitiske redegørelse, tilskud til de unge inden for FOS-området, det dækker jo fra spejdere til idrætsklubber og alt muligt andet, har der været et enormt behov for, at netop dette tilskud skulle stige, fordi vi har et af landets laveste set i forhold til, at vi er et stort, tæt byområde, som er underforsynet med de fleste idrætsfaciliteter og deslige. Det er der heller ikke plads til.

Man må sige, at det er en berigelse, at Dansk Folkeparti er kommet herind i forsamlingen, for hvad skulle man have gjort uden Dansk Folkeparti? Det er de eneste, der ærligt vedgår sig deres kulturpolitik. De kommer nemlig med forslagene om nedskæringer, besparelser og brugerbetaling. Det er det, de andre borgerlige plejer at gøre, men nu er de søreme kommet ind i varmen, og så gør de det altså ikke i år.

Når jeg siger »de andre borgerlige« i denne sammenhæng, så tænker jeg på Venstre og Konservative – jeg kunne se, at Lars Jensen fra De Radikale blev helt nervøs. Så borgerlig er han heller ikke, selv om der hænger lidt rundt om.

Men altså tak til Dansk Folkeparti, der gør det lidt klart, hvordan Venstre og Konservative i praksis tænker kulturpolitik. Så ved vi, hvor de er.

Thustrup Hansen var heroppe og forklare noget til Peter Skaarup. Jeg skal slet ikke blande mig i, hvorvidt Dansk Folkeparti kunne have været med i forliget. Det ville have bekymret mig lidt, hvis det åbenbart var så let, som Thustrup Hansen gav udtryk for. Han begik i hvert fald én fejl, og det var at konstatere, at løbet var skudt af, og dermed mente han altså ikke, at Dansk Folkeparti kunne komme ind.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Det er en fejlmetafor. Når løbet skydes af, startes det, så selvfølgelig kan Dansk Folkeparti stadig væk komme med i forliget. Det vil jeg bare sige til de to kammerater, der sidder her i salen og overhører denne spændende debat.

Hvad angår Søren Pind er det jo meget interessant. En ung mand bliver valgt som borgmesterkandidat. Hvad bliver han valgt på? Klar Venstreprofil, klar liberalistisk profil, vel at mærke. Ikke alt det hængedynd og armdans og svingen rundt med socialkammeraterne herinde.

Hvad ser man så, den første gang borgmesteren – læs lige hvad der står i øvrigt – får mulighed for at kommentere et budgetforlig? Så er han lammefrom, lykkelig som aldrig før. Han konstaterer manisk igen og igen og igen, det var nemlig ordene: Venstrefløjen er udelukket de næste ganske mange år, frem til næste valg.

Jeg vil bare sige til Søren Pind: Selv om I har vetoret, lad os nu se. Jeg tror, det her med venstrefløjen er udtryk for ønsketænkning, i hvert fald når man diskuterer kulturpolitik, eller også skal Venstre i øvrigt lave om på sin politik, som man åbenbart har gjort på alle de andre områder, også på kulturområdet nu. Men så må man i Venstres grundorganisationer begynde at overveje, hvad meningen overhovedet er med denne klare liberale profil. Vi savner den herinde i øjeblikket, vi kan ikke se den.

For hvis dette forlig er udtryk for en klar liberal profil, så giver det et problem med Socialdemokraterne, som jo er med i forliget, og som ikke mener, at det er en liberal profil, men en socialt afbalanceret.

Der er en vis forvirring, og vi i Enhedslisten kan ikke andet end med en mistænksom mine betragte dette sammensurium, som vi i virkeligheden nok ikke tror er særlig holdbart, og hvor vi i hvert fald vil gøre vores til, at Socialdemokraterne specifikt får kam til deres hår i de kommende år. Inden for kulturområdet kan jeg trods alt ikke forestille mig, at de skulle lave en 180 graders vending.

Bo Hindkjær Pedersen (O): Jeg vil starte med at forsvare mig lidt over for Jens

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Kjær. Det kan nemlig godt ud fra vores ændringsforslag se ud, som om vi vil kulturen helt til livs.

Det, vi vil, er, at vi gerne vil omfordele lidt. Vi vil gerne satse på den brede del af befolkningen, vi vil gerne lave en masse idrætstilbud, en masse ting, som mange kan få glæde af. Derfor er der de ændringsforslag, for det koster selvfølgelig en masse penge at lave sådan nogle ting.

Jeg må med undren ligesom Jens Kjær se efter de her renoveringspenge til KI og KUC. Jeg havde også regnet med som givet, at der var noget med det, da vi har set de her fortrinlige rapporter fra KI. Men igen tog jeg fejl. Det er jo sket før.

Det her med brugerbetaling ved jeg godt er et meget grimt ord for Enhedslisten, men det er altså nødvendigt for at skaffe de penge, vi skal bruge for at føre nogle ting ud i virkeligheden. Vi kan ikke bare trylle pengene frem, selv om vi gerne vil, og selv om det ville være det nemmeste.

Jeg er i øvrigt glad for, at Jens Kramer siger, at der er brugt mange penge på idrætten i år, for det har vi behov for. Men igen: Vi ser nogle store prestigeprojekter, men vi mangler de små ting som lokale anlæg og nogle flere haller, som folk kan bruge. Der er taget mange gode initiativer, men desværre har der slet ikke været penge her i budgetrunden til at få nogle haller på benene, heller ikke på Nørrebro desværre. Men vi håber og ser frem til, at det måske kan lade sig gøre både på Nørrebro og på Østerbro at få nogle haller på benene.

Jeg tror, det skulle være det hele. Desværre kan jeg ikke prale med nogen citater og floskler, som andre har brugt i dag, men lad os holde det til det korte.

Karin Storgaard (A): Budgetforlig med de borgerlige. Nogle vil måske forsværge, at Socialdemokraterne kunne indgå forlig med de borgerlige. Jo men hvorfor ikke? Efter min opfattelse har vi fået et fornuftigt samarbejde med politikere, som også er villige til at tage et ansvar, og som ikke bare ønsker at bruge penge uden at anvise,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

hvor pengene skal komme fra.

Morten Kabell fra Enhedslisten nævner, at det er en trist dag i dag. Jeg er ikke enig. Vi har fået et godt budget, men SF og Enhedslisten vil hellere stå på sidelinjen og råbe og hermed nok en gang ikke tage et ansvar. Men desværre sætter man sig altså også uden for indflydelse.

Går Socialdemokratiet i den forkerte retning? Det tror jeg ikke. Men som Morten Kabell siger, er det Socialdemokraternes eget valg, og vi er tilfredse med dette valg.

Så vil jeg sige til Enhedslisten, at jeg mener ikke, at vi har spildt SF's og Enhedslistens tid i forbindelse med budgetforhandlingerne. Det er måske snarere omvendt, for I vil jo absolut ingenting.

Lars Hutters spørger, om Socialdemokraterne interesserer sig for børn og unge. Jamen selvfølgelig gør vi da det.

På familie- og arbejdsmarkedsudvalgsområdet er jeg tilfreds med, at der på daginstitutionsområdet er mulighed for at udvide og udvikle nye tilbud, således at forældrene får flere muligheder, og kvaliteten øges for de samme penge. Der er som bekendt i alt afsat 92,3 mill. kr. til drift og etablering af nye daginstitutioner, bl.a. finansieret ved regulering af taksterne.

Selv om taksterne forhøjes med 200 kr. pr. måned pr. vuggestueplads og 50 kr. pr. børnehaveplads, er priserne på vuggestueområdet stadig lavere end f.eks. i Odense, Ålborg og Århus.

Martin Günter taler om en forringelse af åbningstiderne i daginstitutionerne. Nej, for det vil stadig være sådan, at der også i ydertimerne er institutioner, der opfylder forældrenes behov. Men vi må på den anden side også sige, at vi skal bruge ressourcerne realistisk. Det er ikke realistisk med en børnehave, hvor der sidder 1 eller 2 børn tidligt om morgenen eller sent om aftenen.

Der vil stadig væk være mulighed for at få passet børnene, så det er ikke korrekt. I forvejen er der mulighed for at få passet børn fra kl. 5 morgen til kl. 9 aften plus i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

weekenden, plus at der er natbørnehave. Det sagde jeg i øvrigt også ved 1. behandlingen af budgettet.

Enhedslisten gjorde opmærksom på, at det ikke var nødvendigt at sætte priserne op, sådan forstod jeg det, men flere pladser. Det koster altså penge, og vi kan ikke bare lige ryste op med pengene. Men man havde fra Enhedslistens side vel ikke tænkt sig, at vi ikke skulle have flere pladser.

Med forliget er der også mulighed for at tænke nyt og anderledes på området i form af alternative pasningstilbud, eller, som vi måske skal kalde det, ligestillede tilbud.

Socialdemokraterne ser stadig gerne, at der arbejdes videre med pladsgaranti fra 6 måneders alderen.

Vi ser med tilfredshed, at vi bl.a. har kunnet sætte penge af til udviklingshæmmede og fysisk handicappede og penge til erstatningsboliger for Spaniensgade. Det ved alle jo, at vi gerne vil have lukket snarest muligt.

Så skal jeg i øvrigt henvise til hensigtserklæringerne om børn og unge, socialpsykiatrien og hjemløseområdet.

Morten Kabell nævnte nedlæggelse af familieinstitutionerne. Ja, det er rigtigt, men det havde klædt Morten Kabell, hvis han havde gjort opmærksom på, at der kom altså noget andet i stedet for. Det var ikke sådan, at vi bare nedlagde det, uden at der var noget andet.

På kultur- og fritidsområdet vil jeg sige, at jeg er meget tilfreds med den enighed, der er, om, at Østerbro Svømmehal skal åbnes snarest muligt. Jeg synes, det er godt, at vi kan være enige om, at der er afsat 34,5 mill. kr. til første etape, og vil i øvrigt også her henvise til hensigtserklæringen, hvoraf det fremgår, at man er enig i, at der afsættes de nødvendige midler. Det samlede kapitalbehov er på 72,5 mill. kr., og allerede i november 1998 – det er i næste måned – tager vi stilling til eventuelt yderligere 10 mill. kr. til en relaxafdeling.

Jeg synes, det er godt, at vi afsætter midler til DGI og multihallen, men vi skal

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

stadig væk huske, at det er vigtigt, at vi sætter vedligeholdelse af til de bestående områder, vi har inden for idrætsanlæg.

Så kan jeg ikke lade være med at sige noget om U- og U-området, fordi når borgmester Per Bregengaard i medierne udtaler, at børnene tabte i budgetspillet, er jeg ikke enig.

For nogle år tilbage, inden Per Bregengaard blev borgmester, blev der fra Per Bregengaards side efterlyst penge til området. Nu synes jeg så, vi har sat nogle penge af, som vi ikke har gjort tidligere. Jeg er af den opfattelse, at vi det sidste par år har afsat betydelige midler på dette område. Man kan bl.a. se på handleplanen med renovering og udbygning af de bestående skoler.

Der er endvidere afsat 7 mill. kr. til nye undervisningsmidler, indrømmet, at det er tiltrængt, 12 mill. kr. til udbygning af specialundervisningsområdet. Selvfølgelig kan der altid bruges flere penge, men som ansvarlige politikere må vi erkende, at vi ikke bare har en pose penge, vi kan tage af.

Helt ærligt, borgmester Per Bregengaard, det er vel stadig muligt for borgmesteren at prioritere inden for eget område, og det er vel ikke ligegyldigt, hvordan man prioriterer ... *(Afbrydelse)*. Åh, det passer ikke.

Så vil jeg da til sidst sige, at når jeg i min første budgettale talte om, at nogle bygger læhegn, og andre slår vejrmøller – det var ikke kolbøtter, som jeg sagde først, jeg blev belært om, at det hedder vejrmøller – så er det jo rart at se, at flertallet herinde slår vejrmøller. Men i hvert fald kan jeg konstatere én ting, og det er, at SF og Enhedslisten bygger læhegn.

Karen Schmidt (A): Morten Kabell sagde i sit indlæg her tidligere i aften, at Socialdemokratiet er et socialt parti og et demokratisk parti. Han har for så vidt ret i begge dele, så den fortolkning, han lægger for dagen og giver mit parti, kan jeg kun bakke op om.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Måske skulle vi derimod i fremtiden til at omdøbe Enhedslisten, måske skal det i fremtiden i stedet for hedde Enheds- og Enkeltsagslisten, for forståelsen for et budget som en helhed eller en enhed har Enhedslisten bestemt ikke haft, især ikke når det drejer sig om Perspektivplanen for folkeskolen.

Det er altid farligt, når sager bliver til enkeltsager, som det er sket med sagen om Christianshavns Skole. En enkeltsag fjerner fokus fra det, der er sagligt, og efterlader tit et utrolig forenklet indtryk af enten for eller imod. Der er ingen helhed, intet overblik og ofte ingen ansvarlighed tilbage, når først en sag er blevet en enkeltsag.

Det er Socialdemokratiets politik, at vi aldrig må nå dertil, at du kun bekymrer dig om dig, at jeg kun bekymrer mig om mig, og at de kun bekymrer sig om dem. Vi må bekymre os om helheden og altid stræbe efter at opnå netop den.

I dag træffer Borgerrepræsentationen den endelige afgørelse i sagen om skolen på Christianshavn. Sagen er trukket ud, og det har naturligvis påvirket børn, forældre og personale, at tidsrummet, hvor de ikke har vidst, hvad der skulle ske med dem selv og skolen, har været så lang. Det vil jeg godt beklage over for de børn, der går på Christianshavn Skole, over for lærerne, over for skolens øvrige personale og også over for forældrene til eleverne på skolen. Jeg vil godt beklage den lange tid, sagen har været om at finde sin afslutning.

Jeg har personligt været på 2 rundvisninger på Christianshavns Skole, og der er mange ting, der trænger til at blive gjort noget alvorligt ved. Derfor mener Socialdemokratiet også, at vi skal afsætte 48,8 mill. kr., så vi kan komme i gang og få gjort noget ved skolen på Christianshavn.

Selv om skolen på Christianshavn er blevet en enkeltsag, så er skolen på Christianshavn jo langt fra den eneste skole i København, der trænger til at blive gjort noget ved. Præcis derfor må politikere ikke medvirke til at gøre skolen på Christianshavn til en enkeltsag. Skolen på Christianshavn må indgå i en helhed, der hedder hele den københavnske folkeskole. Derfor duer det ikke med enkeltsager. De slår

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

ikke til alene på grund af deres banale mangel på sammenhæng.

Såfremt der i resten af København anvendes de samme forudsætninger for opførelse af nye skoler, som ligger til grund for etableringen af en ny skole på Holmen, vil der skulle bygges 8-10 nye skoler i kommunen. Skolen på Christianshavn er altså ikke unik.

At vælge noget til er samtidig et fravalg af noget andet. Penge kan som bekendt kun bruges én gang, og penge brugt på nybyggeri på en skole på Holmen, vi kunne have været foruden, er færre penge til alle de andre folkeskoler i København.

Vi behandlede på forrige BR-møde Handleplanen for folkeskoleområdet. Vi er derfor klar over, hvilket massivt pres der ligger på vore folkeskoler i de næste 10 år. Der er meget, der skal gøres, og der er mange nye elever på vej.

Folkeskolens fysiske rammer lader mange steder en del tilbage at ønske, men arbejdet, der skal gøre folkeskolens lokaler og faciliteter klar til at modtage de mange flere børn, der snart skal starte i skolen, er for længst gået i gang. Principperne bag renovering og udbygning af folkeskolen har Borgerrepræsentationen selv lagt fast.

Det er Socialdemokratiets holdning, at det er vigtigt, at vi holder fast i de principper, vi selv har vedtaget, for kun på den måde bliver der penge til, at alle folkeskoler i København kan nå at blive klar til at modtage de mange elever, der er på vej.

Den eneste saglige skolepolitik sætter fællesskabets vel over for enkelte dele af helheden. Sådan må det være.

For endnu en gang at ridse det op, så er det Socialdemokratiets politik, at hvor vi kan udbygge eksisterende skoler, så gør vi det. Hvor det ikke kan lade sig gøre, bygger vi nyt. Socialdemokratiet i København går altså ind for, at der skal bygges nye skoler i København, men kun hvor vi ikke ved hjælp af udbygning kan klare presset med de mange nye elever.

Jeg kan ikke indskærpe nok, hvor vigtigt det er, at vi følger de principper, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

denne forsamling selv har vedtaget skal være gældende, når det drejer sig om netop perspektiv- og handleplaner. Det er vores ansvar som politikere at sørge for, at skolens fysiske rammer er i orden, og at de er klar til at modtage vores børn.

Det er denne forsamling, der har vedtaget, at principperne bag Perspektivplanen er, at de bestående skoler skal udbygges og renoveres, og kun hvor dette ikke kan lade sig gøre, skal vi bygge nyt. Hvis vi fraviger det princip, så er det byens mange andre folkeskoler, der kommer til at betale prisen.

Derfor vil nybygning af en skole på Holmen være imod Borgerrepræsentationens beslutning om, at alle skoler i byen skal have et løft. At ville bygge en ny skole på Holmen og samtidig prædike ansvarlighed på skoleområdet er som tidligere sagt ikke to forenelige størrelser.

Det er logik, at penge kun kan bruges én gang, og det er vores ansvar som politikere, der er valgt til at varetage hele byens interesser ud fra et princip om, at byen er en helhed, og at ingen skal forfordeles med det resultat, at alle andre stilles ringere.

Jeg har i min egenskab af folkeskoleordfører for Socialdemokratiet stillet en byge af spørgsmål til forvaltningen, hvor jeg har bedt om svar på dette og hint.

De svar, jeg har modtaget, siger enslydende, at der bliver behov for en skole på Christianshavn, som skal være 3-sporet. Selv med det boligbyggeri, der er planlagt på Holmen, så bliver det, der er behov for, en skole med 3 spor. Med en 3-sporet skole vil Christianshavn stadig være i stand til at optage elever uden for skolens eget grunddistrikt, præcis som den gør det i dag.

Et andet argument, der har været bragt op i sagen, og som har spillet en totalt overdimensioneret rolle i nogle politikeres krav om en ny skole på Holmen, er fundet af svamp på skolen. Der er lavet en rapport vedrørende svamp på Christianshavns Skole, og af den rapport fremgår det, at der er konstateret mindre forekomster af tømmersvamp og hussvamp i tagkonstruktionen.

U- og U-forvaltningen skriver imidlertid, at det er der ikke noget usædvanligt ved.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Det er faktisk typisk for bygninger af denne type og konstruktion. Der er en ekstern rådgiver, som har beregnet, at svampeskaderne vil koste ca. 240.000 kr. at få udbedret. Da det, man havde forventet at finde på skolen, netop var, at der ville være en smule svamp, så ændrer det hverken ved indhold eller økonomi i det fremlagte forslag til udvidelse og renovering af Christianshavns Skole. Det var med andre ord forventet, at der skulle udføres noget svampearbejde i forbindelse med renovering af skolen.

Svamperapporten ændrer derved ikke ved Socialdemokratiets holdning. Vi stemmer for, at skolen bliver udbygget og renoveret, og vi går på det kraftigste imod at erstatte skolen med en ny på Holmen. Ingen har vel forestillet sig, at den bygning, som i dag rummer skolen på Christianshavn, skulle rives ned. Det vil sige, at uanset hvad der ellers skulle være i lokalerne siden hen, så ændrer det ikke ved, at hvis der er svamp, skal det selvfølgelig renoveres.

Jeg vil godt tillade mig at holde samtlige ansvarlige medlemmer af denne forsamling op på, at der er udstukket nogle principper vedrørende udbygning og nybygning af skoler, der må følges, hvis målet, som det er udstukket i Perspektivplanen, skal nås. Det princip burde også de partier, der ikke er med i budgetforliget, som en selvfølge bakke op om.

Skolen på Christianshavn er velegnet til at blive udbygget og renoveret, så den kan modtage børn på 3 spor. Alligevel vil nogle bygge en ny skole, der ligesom den på Christianshavn skal indeholde 3 spor.

For at vende tilbage til min logik med, at penge kun kan bruges én gang, så vil jeg nødig være den, der skal fortælle adskillige af vore andre skoler, at de ikke som planlagt kan blive renoveret og udbygget, fordi BR fortabte sig i en enkeltsag, og fordi populisme og snæversynethed prioriterede Holmen frem for resten af København. Det må være klart for alle, også for dem, der prædiker om Socialdemokratiets ansvarlighed. Vi render ikke fra det ansvar, vi har påtaget os. Alle skoler skal have et løft.

Det mener jeg også, vi viser i det budget, vi vedtager her i dag. Når budgettet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

bliver vedtaget i dag, afsætter vi 107 mill. kr. mere til folkeskoleområdet, end vi gjorde i 1998. Det svarer til en rammeudvidelse på knap 9 pct.

I budgettet er der afsat midler til at styrke samarbejdet mellem idræt, fritidshjem og fritidsklubber. Der er også afsat midler til folkeskolen.

Samlet set er der i perioden fra 1996 til og med i dag anvendt ca. 60 mill. kr. til IT i undervisningen.

Jeg tror ikke, ret mange kommuner kan være med til en rammeudvidelse på nærmest 9 pct., men alligevel får man det indtryk, når man læser aviser eller ser fjernsyn, at skoleområdet i København bliver kraftigt beskåret, og at skolebørn i København nærmest går for lud og koldt vand. Det er et forfejlet indtryk.

Folkeskolen i København er højt prioriteret, og ud over at vi tilfører budgettet en rammeudvidelse, så er der også en masse spændende udviklingsarbejder i gang. Der sker virkelig noget i den københavnske folkeskole.

Derfor er det synd, at skolen udadtil præsenteres som en discountskole. Jeg tror hverken det gavner elever eller lærere, at de hele tiden skal have at vide, at de er en del af en elendighed, intet mindre.

Mit indtryk er, når jeg snakker med lærere og elever på skolerne, at langt de fleste af eleverne er velfungerende og glade unge, der er engagerede i deres skolegang, og som har lærere, der bekymrer sig om dem og kaster deres hjerteblod ind i det projekt det er, at eleverne skal få en succesfuld skolegang.

Det arbejde, der foregår på skolerne, får ikke med det budget, vi vedtager i dag, ringere vilkår. Vi udvider tværtimod rammen inden for folkeskoleområdet med 9 pct. Skolerne behøver altså ikke at være kede af det, heller ikke skolen på Christianshavn, for nu afsætter vi penge til, at skolen kan blive udvidet og renoveret, og det er vel ikke så ringe endda. Det er både socialt og demokratisk, så nu vil vi ikke høre mere klynkeri om den sag!

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Else Iversen (F): Overborgmesteren gør i budgetforslaget en dyd ud af at understrege, at det skal være attraktivt at bo i byen, så derfor skal der være serviceforbedringer og en aktiv boligpolitik. Det er det jo forfærdelig svært at være uenig i.

Hvis man skal tro den generelle socialdemokratiske retorik hos bl.a. regeringschefen, så er det vistnok også vigtigt at sørge godt for især børnefamilierne. Det tror jeg sådan set også, at de tilstedeværende socialdemokratiske BR-repræsentanter er enige i, men jeg ved det ikke.

Hvis man spørger en gennemsnitlig børnefamilie på f.eks. Christianshavn, hvordan de ser budgetforslagene, så tror jeg, de er godt tilfredse med en aktiv boligpolitik, der er jo efterhånden rigtig rart at være på Christianshavn.

Derimod er jeg overbevist om, at de ikke ser de store serviceforbedringer i de takstforhøjelser på alle institutionspladser og altså også på fritidshjem og klubber, som budgetforslaget arbejder med.

For en gennemsnitlig børnefamilie tror jeg det sådan med lidt lommeregneri betyder øgede udgifter på et eller andet sted mellem 3.000 og 5.000 kr. om året, og hvor meget forbedring er der i det?

Hvis vi nu havde lavet en solidarisk løsning, hvor vi alle sammen betalte lidt, så ville det betyde f.eks. en skatteforhøjelse på omkring 0,03 pct. for at få det samme provenu. Det havde for mig personligt betydet en skatteforhøjelse på 600-800 kr. om året, og det havde jeg altså nok overlevet.

Man kunne også have valgt at lave en mindre gældsreduktion. Det er 20 mill. kr., vi snakker om, så i stedet for 200 mill. kr. så 180 mill. kr. Sagt lidt kreativt kan man jo sige, at det, Socialdemokraterne og de borgerlige vælger at gøre her, er at privatisere Københavns Kommunes gæld. Den kan passende gå til børnefamilierne.

Men har man spurgt børnefamilierne? En enlig mor har ikke så frygtelig meget at omlacere sin økonomi med. Derfor, Karen Schmidt, synes jeg, man også skal huske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

enkeltsager, når man snakker budget.

Sammenligningsgrundlaget for de penge, vi nu bruger på skoleområdet i København, er vigtigt at huske. Vi har haft, og vi har stadig nogle elendige bygninger rundt omkring, vi har for lidt plads osv., og der er ikke nogen undskyldning for ikke at gøre noget ved det.

Budgetforliget er ikke noget socialt eller solidarisk forlig. Jeg har før påpeget ligheder med et socialdemokratisk politikudspil. Det er næsten ikke til at skelne fra god, gammeldags borgerlig politik: Brugerbetaling og skråt op med solidariteten.

Tænk engang, her har vi bygget og renoveret på Christianshavn, og så formaster børnefamilierne sig til at flytte ind og synes, at deres børn skal gå i en lokal skole lige i nærheden af deres bopæl, f.eks. på Christianshavns Skole. Men det kniber jo svært. Det sted er efterhånden at sammenligne med et faldefærdigt burhønseshus.

End ikke en påbegyndelse af den nye skole på Holmen kan vi få forligspartierne til at stemme for. Men jeg ved ikke, hvad det så er de vil, når vi samtidig står med problemer for ungdomsuddannelserne. Der er heller ikke plads.

Men jeg har et par forslag, som kan bringe fantasien lidt på gлед. Vi kunne lave en franchisemodel med Christiania om Den Grå Hal. Så vidt jeg forstår, bruges den mest om aftenen, og så kunne vi jo lave skole der om dagen. Det ville betyde, at alle årgange skulle have dansk og regning på samme tid, men det er jo et praktisk problem, så det skal vi nok klare.

Man kan også gøre ligesom omme i Indien, du ved, dér hvor der er varmt: Når der ikke er plads nok i skolen, så sætter man ungerne ud under et palmetræ i gården med en tavle, og så kan de jo skrive lidt på jorden, når de skal regne deres stykker ud. Jeg har været ude på Holmen, og der er masser af træer at tage af, så hvis vi nu sætter nogle tavler op dér og indkøber noget godt og kraftigt regntøj til ungerne, så går det nok.

Man kan selvfølgelig også drage den meget drastiske og, undskyld mig, radikale løsning, at man foreslår tvangssterilisering af kvinderne i den fødedygtige alder, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

kunne formaste sig til at tænke på at sætte deres børn i Christianshavns Skole. Så var det problem løst.

Behovet for en skole på Christianshavn er ualmindelig velbelyst. Det er kun mangel på politisk mod, som f.eks. Naser Khader demonstrerede her ved sidste behandling af sagen, hvor han stod her og nærmest tudbrølede over, at han ikke havde mod til at stemme for en skole på Holmen, ja bare igangsættelsen af den.

Der sker ikke det fjerneste på Christianshavn, hvis vi ikke beslutter det i aften.

Jeg har undret mig over, at det de sidste 3 år primært har været de mest lønsensitive områder, som har skullet bidrage til den effektivisering, som Kramer er så glad for.

Når Kramer bryster sig af, at det går fremad på skoleområdet, så skal man altså stadig væk huske på, hvad sammenligningsgrundlaget var.

Sidste år fik vi lagt nogle fornuftige rammer for udviklingen på folkeskoleområdet med perspektivplanerne, og Kramer var i julegavehumør ved budgetforhandlingerne, så han lagde en pæn sum oveni til IT i folkeskolerne. Det var vistnok også valgår sidste år. Skolerne var glade for det. I år er de knap så glade. IT-udviklingen går ikke helt som forudset, og med det fremlagte forslag vil det gå endnu langsommere.

Selv om de borgerlige og Socialdemokraterne i går i Uddannelses- og Ungdomsudvalget demonstrerede deres åbenbare dårlige samvittighed over det fremlagte budgetforslag og via udmøntningen af 1998's bufferpulje sikrede, at det ikke går helt så galt med gymnasierne, som det var forudsat i budgettet, så gælder det altså stadig væk ikke folkeskolen.

Hvad med at stille ændringsforslag til budgettet? Det havde klædt jer.

Med det fremlagte ændringsforslag og med Kramers signal i åbningstalen i aften om mere IT i skolen, som skal tages af helhedsplanerne, så finder vi, at der forsøges pumpet så meget ind i perspektivplanerne, at de reelt ikke vil kunne finansiere det, de er afsat til. Det er noget lusk, og det stemmer vi ikke for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Helt konkret er der noget muggent ved hensigtserklæring 48 og 49.

Formuleringerne lugter langt væk af, at der er puttet så meget gummi i dem, at det passer til både De Konservative, De Radikale og Socialdemokraterne, samtidig med at formuleringerne er så runde, at vi stikker blå i øjnene på folk, som ikke har et solidt kendskab til de samme partiers evne til at tolke dem i en for dem gunstig retning. Sjovt nok betyder det altid, at det er til skade for fagfolket, dem med de faglige pædagogiske organisationer.

Hvis forslagene tolkes i deres yderste konsekvens, yderste højre konsekvens, så betyder det, at den københavnske befolkning kan regne med, at nu er det slut med at have pædagogisk hånd i hanke med dagpasningen af deres børn. Nu kan et passende antal husmødre og foldboldtrænere få lov at overtage den metier i henholdsvis skolefritidsordninger og sportsklubber. Aldrig i livet, hvis det står til os.

Vi har ikke noget imod samarbejdet med idrætsorganisationerne, det kan blive meget interessant, men de skal ikke have ansvaret for dagpasningen. Det duer ikke.

Borgmester Per Bregengaard: Det bliver en sort dag for børnene og de unge, når den borgerlig-socialdemokratiske bloks budgetforlig vedtages her i aften.

En af de politikere, der ikke kan se det i øjnene, er Jens Kramer Mikkelsen, overborgmesteren, men han har også i en del år været væk fra virkelighedens verden, og derfor kan han herinde på sit rådhus få de mærkeligste ting ud af tallenes verden.

I Jyllands-Posten skriver han, at servicen inden for skolen og dagpasningen styrkes. Det belægges med tal for både anlæg og drift. Der tilføres et trecifret millionbeløb, og på folkeskolen er udvidelsen knap 9 pct. Og Karen Schmidt fører de her ting videre. Men bag de her tal gemmer der sig altså en vækst på langt over 1.000 børn til næste år, og det er næppe i sig selv nogen serviceforbedring.

Jeg priser mig lykkelig over, at børneboomet ikke skete for 5 eller 7 år siden, hvor Københavns Kommunes situation var meget værre end i dag.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Men man skal ikke gå ud og fortælle, at det med at man kan skaffe plads, og det kommer det sikkert til at knibe med, til børnene, i sig selv er en serviceforbedring. Så det med de 9 pct. er rigtigt nok, men det skyldes jo alene, at børnene vokser; det har intet med serviceforbedringer at gøre.

Lad mig begynde med pladsen til de mange nye børn. Også ved sidste års budgetforhandlinger var fordelingen af omstillingspuljen jo en arena for de frie kræfters spil. Enhedslisten gik der ind i processen og lavede uden om Socialdemokratiet en aftale, der sikrede en ubeskåret udbygning af skolerne. Øjensynlig belært af de dyrekøbte erfaringer lagde overborgmesteren de beregnede 172 mill. kr. i byggepenge inden for rammen i budgetforslaget for 1999. Udbygningerne skulle således være sikret, skulle man mene.

Men det budgetforlig, som den borgerlig-socialdemokratiske blok har strikket sammen, udhuler jo udbygningen af skolerne, fordi de 172 mill. kr. anvendes på forskellig anden vis.

For det første har man reduceret summen med en besparelse på 1½ mill. kr., det er et mindre beløb. For det andet skal et eller andet ukendt beløb anvendes til køb af grunde. Det er der ikke kalkuleret med i udbygningen.

For det tredje er der et eller andet ukendt millionbeløb, der skal anvendes til et uvedkommende formål eller i hvert fald et formål, andre konti plejer at finansiere, nemlig et idrætsanlæg på Holmen. Jeg ved ikke, om det er tænkt som en slags plaster på såret eller et trumfkort, når forligsparterne i aften ønsker at give det endelige dødsstød til en skole på Holmen.

Når nu vi er ved den sag, så må jeg sige, at i dag har jeg fået en svamperapport, der går ud på, at der findes ægte hussvamp derude, det er konstateret. Der er nogle, der er gået meget op i svampene her.

Men vi skal jo nødig lave dette til en enkeltsagssag. Jeg må henvise Karen Schmidt til det indlæg om en skole på Holmen, som jeg holdt på sidste møde i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Borgerrepræsentationen.

Så må jeg sige ud fra den tale, Karen Schmidt holdt, at det kan godt være, der var forskellige ting i den, men det var hovedsagelig en enkeltsagssag, hun bedrev, nemlig anti-Holmen, altså at der ikke skulle være nogen skole på Holmen. Det var det, der bar talen, og det, der slugte 3/4 af tiden. Spørgsmålet er, om det har så stor betydning for Socialdemokratiet ikke at få en skole på Holmen. Det må det jo have.

Jeg synes, det ud fra økonomiske betragtninger havde været ganske fornuftigt, fordi den bygning, der ville blive ladet tilbage, netop kunne genanvendes til ungdomsuddannelserne, når de skal udvide her om 5 år.

Men jeg vil vende tilbage til det med, hvordan man udhuler udbygningsplanerne.

Der er i det borgerlig-socialdemokratiske forlig afsat 12 mill. kr. til den vidtgående specialundervisnings udvidelse, og det er alt for lidt. Vi kommer til at mangle omkring 20 mill. kr., hvis de handicappede børn ikke skal tages som gidsler i dette budgetspil. Det er en af de meget sårbare grupper, vi har i kommunen. Jeg ved ikke, hvordan forligspartnerne vil klare det, men jeg går ud fra, at de vil tage de manglende penge fra byggesummen til normalskolerne.

Endelig er det kommet ind her i aften, at man nu også skal finansiere IT med de penge, der er afsat til skolebyggeri.

Så stiller Karen Schmidt sig herop og snakker om principper og handleplaner og det ene og det andet. Jeg har fundet ud af noget nyt: Byggesummen til skolerne er jo den nye bufferpulje. Alt muligt i denne kommune skal finansieres over handleplanerne til folkeskolerne.

At der ligger nogle planer, at man prøver at følge dem, at der er vedtaget nogle principper omkring dem, må man ikke sige er den kæphest, Socialdemokratiet rider.

Jeg nærer de alvorligste bekymringer for, om der fremover vil være tilstrækkelig plads til de københavnske børns undervisning.

Så må man også sige, at det er gået hen over hovedet på den borgerlig-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

socialdemokratiske blok, at elevboomet om 5 år begynder at gøre sig gældende i gymnasie- og hf-alderen. Eller har man valgt at ignorere det? I hvert fald er der ikke afsat midler på budgettet til en forberedelse af udbygningen på det område.

Problemerne er ikke slut, når børnene får fri fra skole. På samme måde som i dette års budget er der ikke afsat én krone til udbygningen af de store børns fritidsklubber. Vi har i dag ventelister. Til næste sommer vil de eksplodere.

Det er forkasteligt, at man på den måde overlader 10-årige børn til sig selv om eftermiddagen. 10-13-årige børn modnes forskelligt. Der er nogle, der udmærket kan strukturere deres frie tid, andre kan det ikke, de keder sig, er ulykkelige eller kan finde på at lave forskellige former for ulykker. Disse børn har krav på et pædagogisk tilbud.

I hensigtserklæring H 49 siger man, at man vil lave et fritidstilbud til de større børn i samarbejde med idrætsorganisationerne. Idrætsudøvelsen eksisterer jo i forvejen, og nogle børn benytter sig af de her sportstilbud og andre foreningstilbud som alternativ til pædagogiske pasningstilbud.

Så hvordan det egentlig kan løse problemet, endog uden en ekstra krone, medmindre man tager det fra aldersgruppen ovenover, som man vil sætte midler til, så vidt jeg forstår, forekommer så mystisk, at det må betegnes som en dårlig undskyldning, som Enhedslisten ikke agter at stemme for.

Fritidshjemmene udbygges, men man kommer til at halte bagefter behovet, fordi løsningerne bliver dyrere, og det tager man ikke højde for. Skolegårde, grønne områder, fodboldbaner, friarealer til fritidshjem osv. er der allerede gjort et alvorligt indhug i, og disse friarealer kommer aldrig tilbage. Grænserne er ved at være nået, og det koster.

Discountløsninger ligger lige om hjørnet. Er man ved åbne op for SFO-ordninger med pasning af børnene på skolerne, eller hvad? Det spurgte Else Iversen om. Søren Pind har sådan set været rimelig klar omkring de her ting. Det er, at SFO-ordninger, sådan som vi kender det, skal vi have ind her. Men det kunne også være rart at få bekræftet fra Socialdemokratiets side, om det er det, man skal have.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

I hensigtserklæring H 48 står der, at nye pasningstilbud fremover i videst muligt omfang skal etableres som pasningsordninger på folkeskolerne. Og man skriver her, at der kan anvendes en model, hvor man etablerer et stort fælleslokale til deling mellem 2 klasser, og fælleslokalet kan dels bruges til delt undervisning, dels som basislokale for pasningsordningen.

Jeg vil sige, at det er udmærket, at skoler, fritidshjem og klubber bruger hinandens faciliteter, sløjdværksteder, musiklokaler, gymnastiksal osv., og de må også meget gerne være fælles om det. Grænsen har hidtil gået ved klassernes ret til at have deres eget klasseværelse, som de kan indrette, som de vil, i overensstemmelse med de emner, de har, de kan lade deres ting ligge osv.

Jeg synes, at en tilsvarende ret har fritidshjemmene. Det er ingen overflødig luksus i vores samfund at skifte miljø, når man bevæger sig fra skole til fritidshjem. Skolerne skal ikke kolonialisere børnenes fri tid, hverken når det drejer sig om det, tiden skal fyldes ud med, eller om rummet, hvori den skal tilbringes.

Der er, synes jeg, gode grunde til, at børn og forældre og pædagoger og lærere er i oprør i Hvidovre. Jeg synes, man herinde skulle løftet blikket fra den hjemlige københavnske andedam og se, hvad der sker derude, og spørge sig selv, om man ønsker samarbejde eller konflikt.

Pædagogernes rolle i børnenes alsidige udvikling og deres nærvær i børnenes frirum synes at rangere lavt i forligspartnernes bevidsthed. Det forebyggende arbejde er tilsyneladende fine ord, men man følger det ikke i praksis. Fælles morgenåbning, fælles ferielukning indføres. Så er en besparelse opnået med et pennestrøg og den mest primitive form for opsyn klaret, nemlig et opsyn, hvor de voksne ikke kender børnene.

Det var daginstitutionssektoren.

Spørgsmålet er, om det i virkeligheden står så meget bedre til på skoleområdet. Jeg ønsker kvalitet i undervisningen. Det eneste, som den borgerlig-socialdemokratiske blok synes at holde hånden over, er kvantiteten. Bare timetallet er der, og lærerne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

underviser og helst i flere timer end i dag, synes alt andet i forligspartnernes hoveder at være gratisgoder.

Jeg ved i virkeligheden ikke, hvor centralt det står for forligspartnerne. Lærerne underviser, fordi vikarordningen bliver decimeret fra skoleåret 1999 til 2000, og det har store konsekvenser for det, og det har man ikke gjort noget ved.

Kvalitet i undervisningen skabes bl.a. gennem muligheder for at komme ud af huset. Desværre ønsker Københavns Kommune ikke at aflevere sit bidrag til at udbygge skoletjenesten, således som det er aftalt med amtsenhederne på Sjælland. Jeg håber, hvis det er muligt, at vi kan ændre den beslutning på en eller anden måde.

Kvalitet i undervisningen skabes også gennem de kursustilbud og gæstelærere, Danse- og Dramaskolen i dag tilbyder skolerne. Den lukkes. Kvalitet i undervisningen skabes gennem moderne og tilstrækkelig forsyning af skolerne med IT og en kvalificering af lærerne i at anvende det i undervisningen. Tredje og sidste år af satsningen droppes pludselig. Det gør den måske ikke, for Kramer er jo kommet med en ny melding i aften.

Af uransagelige årsager laver man en feberredning af IT-medarbejderne på gymnasierne ved at overføre midler fra i år, mens folkeskolerne i hvert fald foreløbig lades komplet i stikken. 11 skoler risikerer at blive B-skoler på dette område.

Jeg må sige, at det budgetarbejde, man har præsteret, er aldeles uigennemtænkt og aldeles uforberedt.

Ved middagstid på dagen, hvor det sorte forlig blev indgået nogle timer efter, mødte jeg, hvad jeg betragter som en lalleglad mand, nede i Rådhusets cykelkælder. Det var vor kære overborgmester. Han fortalte glædestrålende, at der ville blive givet 5 mill. kr. ekstra, så man kunne udskifte skolernes vægkort og nogle af fagbøgerne med minder om DDR's og Sovjetunionens eksistens. Det havde Jyllands-Posten også skrevet en del om ved skoleårets start, så jeg synes, det var et prisværdigt initiativ.

Derefter spurgte jeg til IT-satsningen, men den var der på det tidspunkt ikke en øre

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

til. Jeg tror faktisk, at det var her i cykelkælderen, at jeg fik sat mit fingeraftryk på budgettet, fordi posten kom til at hedde »Undervisningsmidler – herunder IT-baserede – folkeskolerne: Udgiften forhøjes med 5,1 mill. kr.«. Man glemte den tilsvarende bemærkning i bevillingen til gymnasiernes undervisningsmidler. Men det har man så reddet ved en budgetoverførsel fra bufferpuljen.

Snavsede fingeraftryk er der en hel del af ude på skolerne. Rengøringen blev som bekendt atter en gang beskåret i budgettet for 1998, men på grund af den megen kritik kommer sommerrengøringen nu tilbage på sit hidtidige niveau, og jeg må sige, at man må glæde sig over det, man kan glæde sig over. Til gengæld må skolebetjentene og institutionernes gårdmænd holde for med en nedskæring på i alt 1 mill. kr.

Jeg kan fortsætte beklagelserne og krydre dem med galgenhumor.

Lærereforeningens kolonier får intet af den lovede tilbageførelse af den besparelse, man lavede på 1998-budgettet. PKU'en beskæres. Der forsvinder 1/3 af Ungdomsskolens almenundervisning osv.

Jeg synes ikke, det er nogen overdrivelse at sige, at børnene og de unge bliver tabere i årets budgetspil. Den borgerlig-socialdemokratiske blok har ene og alene haft øjnene stift rettet mod gældsafdragelse og fastholdelse af skatteprocenten.

Det er nu ikke ensbetydende med, at husholdningspengene er blevet fredet.

Taksterne på vuggestuer, fritidshjem og fritidsklubber stiger voldsomt. Det rammer børnefamiliernes husholdningsbudget.

Jeg vil godt sige, at jeg er vred over dette budget, og der er mange, der er vrede over det. Men vreden skal ikke forblænde os, så vi ikke kan finde veje. Børn, unge, forældre, pædagoger, lærere, ansvarlige politikere må med de midler, vi har, arbejde sammen om at skabe de bedst mulige opvækstvilkår, de bedst mulige udviklingsmuligheder og den bedst mulige uddannelse for vores børn og unge; ellers svigter vi dem.

Det betyder også, hvis det skal indløses, at vi må være mere synlige i vores

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

arbejde, at vi skal synliggøre de kvaliteter, vi skaber, så det er klart for enhver, at der er nogle værdier at værne om, og vi skal være mere synlige i kravene om de midler, det kræver at nå målene.

Det er min konklusion, at skal Rådhuset bevæges, kræver det bevægelse uden for Rådhusets mure.

Så har jeg lige et par spredte bemærkninger. Det er mest en manuduktion i den nye styrelseslov, fordi Karin Storgaard sagde, at jeg må prioritere inden for eget budget.

Jamen fru Karin Storgaard, ganske vist har du været med mange år på dette Rådhus i magistratsstyrets dage. Men pr. 1. januar, og det burde også være gået op for dig, har vi fået udvalgsstyre, så det er altså udvalget, der prioriterer inden for budgettet. Jeg tager ikke budgetmæssige beslutninger. Altså det er helt nede på kronestadiet, hvis jeg har nogen indflydelse alene. Omposteringer og posteringer går igennem udvalget, det er dem, der beslutter det.

Det samme vil jeg sige lidt til Lars Engberg, som med udtrykket »en ren Bregengaard« har tilsølet mit navn med spiritus. Det er jeg altså ikke meget for. Det der med at snyde med budgettet og spare på en ting, der vender tilbage, jamen det er ikke mit værk. Jeg er uenig i den besparelse på timetallet, det røg ud. Enhedslisten har som parti taget afstand fra det i budgetbemærkninger osv. Det er ikke mig, der sidder og laver det her budget, det vil jeg bare sige til den almindelige folkelige oplysning.

Så synes jeg ærlig talt, at der er nogle politikere i Socialdemokratiet, der åbenbart er rustet fast i den gamle styreform, der lige skulle læse styrelsesvedtægten bare én enkelt gang til.

Bente Møller (Ø): Jeg hører til de mange københavnere, der elsker Lars og Jens, men det er ikke Lars Engberg og Jens Kramer Mikkelsen, jeg taler om, derimod Lars Lilholt, der synger om Jens Langkniv, der tager fra de rige og giver til de små, mens ravnene skrige ved Karup Å.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Det budget, vi nu er ved at få færdigbehandlet her i Borgerrepræsentationen, satte mange tanker i gang hos mig, da forliget kom ud. Det første, jeg glædede mig over, var, at jeg ikke længere har børn i hverken skole- eller dagtilbudsalderen, som er nødt til at benytte sig af de tilbud, der nu er til den slags i København.

Jeg må korrigere min borgmester, Per Bregengaard, når han siger, at der er sat penge af til at udbygge fritidshjemmene. Det er ikke rigtigt. Fritidshjem etableres efter reglerne i lov om social service. Til dem er der krav i Bygge- og Boligstyrelsens reglementer om, hvad kvadratmeterantal og andet skal være. SFO'ere er der ingen krav til, og der er en nordsjællandsk kommune, der har 92 børn på 107 kvadratmeter i sådan en SFO-ordning.

Det kan blive tilstandene i København også fremover, fordi der ikke er nogen, der overhovedet bestemmer, hvad det er for nogle arbejdsmiljøforhold, børn skal have, når de er i fritidshjem. Jeg kan i hvert fald huske fra min tid i Socialudvalget, at det, der dengang hed socialborgmester Winnie Larsen-Jensen, sammen med mig glædede sig over, at SFO'ere ikke var noget, vi havde i København. Her havde vi fritidshjem og også kvalitet i de dagtilbud, vi gav til skolebørn. Det er slut nu.

Den næste tanke, der røg gennem mit hoved, da jeg læste budgetforliget, var, at det var godt nok ærgerligt. 1. august fik jeg et arbejde, som jeg var meget glad for som socialrådgiver i et familieafsnit på et københavnsk socialcenter. Det er et drømmejob, jeg elsker at arbejde med skæve eksistenser, med truede børnefamilier. Men der er så få ressourcer i forvejen, så vi nu sidder med børn, som vi ved har behov for anbringelse eller for en foranstaltning, og ikke kan give dem det, de har brug for, medmindre vi tager en foranstaltning væk fra et andet barn, fordi der er sådan set ikke penge på budgettet.

Da jeg nu kan se, at de tilbud, der skal være, ikke mindst til det forebyggende børne- og ungdomsarbejde, bliver ringere, og at der samtidig bliver lukket endnu et par døgninstitutioner, så må jeg sige, at det holder min faglige etik ikke til, så selv om jeg er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

utroligt glad for mit job, så vil jeg da se, om der ikke er en omegnskommune, der gør det muligt at være en god socialrådgiver med en ordentlig faglig etik ... (Afbrydelse). Hanne Nielsen siger: En, der ikke har SFO-ordninger. Det sidste bliver svært, fordi det har man stort set alle steder. Nu skal jeg jo ikke være pædagog, det har jeg ingen kvalifikationer til, tror jeg.

Det, jeg ellers kunne sige noget om, det område, som står mit hjerte nærmest, HS-budgettet, gider jeg ikke bruge nogen ord på. Det var en fornøjelse at være med til at rejse en skamstøtte for Jens Kramer Mikkelsen og Thustrup Hansen nede på Rådhuspladsen, før vi startede vores møde. Den har de så sandelig fortjent, vil jeg sige. Det synes alle de, der var til stede på Rådhuspladsen, også.

Jeg har haft lejlighed til at se det, der er første lovudkast til »Københavns Sygehusfællesskab«, en skøn udemokratisk størrelse, hvor det eneste, man kan glæde sig over, er, at der bliver ét borgerligt medlem mindre fra København, for vi skal kun have 6 pladser. Og med den d'Hondtske valgmetode bliver det fru Grete Henius eller Inger Marie Bruun-Vierø eller Vagn Hindkjær, der så skal ryge ud. Ellers er der såmænd ikke noget at glæde sig over. Det skulle da lige være, at embedsmændene bliver minimeret fra 6 til 1.

Det der med borgerlige er også blevet et mere svævende begreb. Jeg hører også til dem, der troede, at Socialdemokrater var nogle, der ønskede at tage hensyn til de små i samfundet. Det tror jeg ikke på mere.

Der er kommet én god ting ud af budgetaftalen på Sundheds- og Omsorgsudvalgets område, nemlig at Store Tuborghjemmet ikke bliver lukket. Det bliver oven i købet bevaret helt, som jeg sagde i min ordførertale på området, da vi havde 1. behandling, at det skal bevares nu, fordi det ikke er til at overskue kapaciteten, at vi kommer til at mangle den. Men det er for tidligt at tage stilling til, om det er noget, vi skal putte penge i at bygge om.

Derimod kan jeg ikke forstå, hvad med at de der underlige små, utidssvarende

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

udenomskommunale plejehjem skal bevares, eller hvad det nu er, de skal, overføres til de kommuner, de ligger i, eller hvad det er for noget. Jeg ved ikke, hvem det er, Socialdemokratiet har skullet betale med det, fordi det ved jeg i hvert fald ikke har været partiets egen politik.

Ellers ser det lidt sort ud, men vi kan jo sige, at man bevæger sig ikke ud i ulovligheder. Der er tilsyneladende ingen grænser for, hvad man kan tillade sig på hjemmehjælpsområdet. Der er kommuner, der i år i deres budget har afskaffet den praktiske bistand i hjemmet, noget som jeg troede var et lovkrav, også når jeg læser loven. Men i hvert fald har socialminister Karen Jespersen indtil nu udtalt, at det, man gør i Viborg, ikke er ulovligt. Jeg ved ikke, om det, man gør i Helsingør, er ulovligt, eller det, man gør i Albertslund, er ulovligt. Men i hvert fald fælles er det, at jeg ikke kan huske noget parti, hverken kommunalpolitisk eller landspolitisk, der ikke er gået til valg på, at de ældre skal have ordentlige forhold.

Jeg vil sige, at jeg hører til dem, der er enige med hr. Thustrup Hansen i, at hans mor ikke skal have en tilfældig 21-årig hjemmehjælp til at klare intime ting. Hr. Thustrup Hansens mor skal som alle andre i Københavns Kommune, der har brug for personlig bistand, have en veluddannet hjemmehjælper, der har så gode arbejdsforhold, så vedkommende også har lyst til at blive på posten gennem længere tid og derfor bliver en kendt person.

Om det så skal være en mand eller en dame eller en sort eller hvid, mener jeg til gengæld ikke, man kan stille krav om. Men man skal ikke have nogen tilfældig, og det er der ingen, der skal. Det er urimelige forhold at give nogle ældre, også endda hvis det er til rengøring.

Jeg ved ikke, hvor visionerne er henne, eller om der overhovedet er nogen visioner tilbage. Der har jo været spændende tanker, synes jeg, og vi lavede jo en Socialplan i det gamle Socialudvalg, som jeg syntes indeholdt spændende tanker, også på det område, der hedder hjemmehjælp, som nu er overtaget af Sundheds- og Omsorgsudvalget.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Jeg synes, ideerne med rengøringskorps og andet har været spændende ideer, hvorimod det jo ikke er nogen hemmelighed, at vi synes, at de, der skal komme i de ældres hjem, skal være nogle veluddannede offentligt ansatte, som har blik for, hvad det er for nogle behov, de har. Vi tror ikke på, det er billigere at lade private påtage sig det.

Da det så nu er en kundevalgsordning, går jeg ud fra, at hvis ingen af Københavns gamle vælger nogen af de private firmaer, så får de private firmaer ingen kunder. Men det har jeg måske også misforstået. Det kunne jeg godt tænke mig at få et svar på, om jeg har, om der er et krav om, at de der private skal have en vis kvote, eller ej.

Jeg tror ikke, jeg vil sige så meget mere andet end, at det jo er en trist aften. Det skal nu ikke få mig til at give op. Jeg vil sige, at jeg har haft flere nederlag end sejre i mit politiske liv. Sejrene og kærligheden skaffer jeg mig andre steder.

Birthe Nødgaard (O): Jeg kunne tænke mig, at dette forlig havde været noget anderledes, at der blev flere penge til de svageste i Københavns Kommune, ikke mindst på hospitaler og plejehjem.

Min skuffelse kender i øvrigt ingen grænser over nedlæggelsen af Kommunehospitalet, og ikke mindst måden, hvorpå det er sket. Der lyder bestemt ingen tak fra Dansk Folkeparti til De Konservative fra os her.

Jeg har i mange år været af den opfattelse, at Socialdemokratiet har været til for de svageste i samfundet, men dette er åbenbart ikke tilfældet i dagens Danmark.

Borgmester **Peter Martinussen:** Det var dog en usædvanlig tam budgetdebat. Den bærer præg af, at den opposition, der har indsat sig selv i aften, ikke rigtig ved, hvad den skal sige. Man må sige, at fantasien ikke står mål med manuskripterens længde. Jeg forstår det godt, fordi der er jo ikke rigtig noget at komme efter, specielt ikke hvis man tager udgangspunkt i det, som den samlede venstre-højre-opposition rent faktisk har kunnet præstere under budgetforhandlingerne. Så der er måske ikke så meget at sige til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

det.

Jeg vil nu starte med det konstruktive, som er, at der er et budgetforlig mellem nogle partier, der også når det gælder ældreområdet og hospitalsområdet, Bente Møller, ikke bare holder flammende og lange taler om, hvad de gerne vil, men også viser veje til det.

Jeg citerede ved 1. behandlingen af budgettet Olof Palme for, at politik er at ville. Det er der grund til at sige igen i aften. Politik er at ville, og politik er at kunne.

Nu kan man jo snart sagt få piller og andre hjælpemidler til næsten alt her i verden. Der er ikke kommet en budgetforligsspille endnu, og det kan man godt høre. Det er måske heller ikke den, der er brug for, det er nok mere peppiller, men dem ved jeg ikke, om oppositionen får lejlighed til at indtage efter i aften.

Jeg synes, det er godt, at der med det flertal, der viser mod og vilje i aften, og som både vil og kan, er vist gode veje frem, også på ældreområdet i København.

Jeg skal allerede her indledningsvis sige til Peter Skaarup, som jeg skal vende pænt tilbage til senere – det er ikke et løfte, det er en trussel – at den der med, at Socialdemokratiet har foreslået Store Tuborghjemmet nedlagt, Socialdemokratiet har foreslået dit, og Socialdemokratiet har foreslået dat, hører hjemme i den Per Bregengaardske forståelse af styrelsesloven, og den er forkert.

Det er forvaltningen, der med bl.a. Den Socialdemokratiske Gruppes støtte, men for den sags skyld også Dansk Folkepartis repræsentanter i udvalget, men det kan I klare på et gruppemøde efterfølgende, har foreslået en omstilling på ældreområdet, der er fornuftig, og som bl.a. indebærer, at der med baggrund i det stærkt faldende ældretal de kommende år skal ske en reduktion i det antal plejeboliger, vi har til rådighed, fordi vi gerne vil bruge pengene til noget andet og spændende for de ældre i København.

Der indgik i den oprindelige kabale Store Tuborghjemmet, og jeg ved ikke, om jeg skuffer Peter Skaarup, men det må så være, så bliver det nok ikke sidste gang i aften, når jeg siger, at i Den Socialdemokratiske Gruppe har vi det rigtig godt med, at det ikke lige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

blev Store Tuborghjemmet.

Til gengæld er der på plejehjemsområdet, som jeg også skal vende tilbage til, vist veje frem, at vi både kan holde fast i den politik, som vi alle sammen, Peter Skaarup, taler om, men som nogle af os også bidrager til i handling, der giver moderne plejeboliger for ældre i København, og at vi også tør sige, at vi ikke har brug for alle de utidssvarende institutioner, der ligger, i dette tilfælde uden om København, men at vi i øvrigt trækker os ud af dem på en måde, der gør, at vi ikke skal flytte en eneste ældre københavnere.

Det har vi det godt med i Socialdemokratiet. Det burde Dansk Folkeparti også have, men I har selvfølgelig det problem, at I må betragte tingene på afstand, når I ikke tør være med. Det er selvfølgelig en forskel.

Det var et ambitiøst forslag, der blev lagt frem fra Sundheds- og Omsorgsudvalget på baggrund af forvaltningens gode oplæg ... (*Hosten i salen*). Der er ingen grund til at få det galt i halsen. Det var et ambitiøst budgetforslag, som indebar, at man ikke bare omstillede de 2 pct., som vi skulle, og som vi er en række partier herinde, der mener er rigtig, fordi der skal være handlefrihed og omstillingsmulighed i budgettet, men at vi også turde noget mere, at vi faktisk turde bruge den gode situation, vi har, med samlingen af forvaltningen på ældreområdet, med det faldende antal ældre i København, til at kigge på kvaliteten i de tilbud, vi har, og at vi derfor turde omstille noget mere.

Jeg er hamrende glad for i aften, at der er et flertal – det måtte gerne være bredere, men jeg har jo hørt tidligere i hvert fald dele af oppositionen sige, at de vil være ikke bare loyale, men også samarbejdsvillige og søge indflydelse, og de skal være så velkomne, også i fremtiden, vil jeg gerne sige – der tør den omstilling på ældreområdet, der selvfølgelig også giver upopulære avisoverskrifter en gang imellem, især når nogle ligefrem beder om det, og det er ikke mig, jeg tænker på, det er sådan mere oppositionen, men som på lang sigt og også på mellemlang sigt og for så vidt også på kort sigt allerede næste år vil betyde bedre service for de ældre i København. Det er flot,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

og det er godt, at der er nogle partier, der vil det.

Det er klart, at med den ændring, der er sket fra budgetforslaget til det, vi vedtager i aften, må vi sige, at på nogle punkter bliver omstillingen lidt langsommere og lidt mindre, end vi måske kunne have ønsket os, men den er der, og den trækker i den rigtige retning. Vi får langt bedre tilbud til de ældre i eget hjem, vi får langt bedre tilbud til de ældre i eget lokalområde.

Når nogle også her i aften, fordi de har fået fat i de forkerte manuskripter, må det være, fra sidste år eller forrige år, eller har lånt dem af deres forgængere, får sagt, at hjemmeplejen bliver dårligere og dårligere, så vil jeg bare stilfærdigt minde om, at vi nu i aften, altså de, der tør og vil og kan, stemmer 20 mill. kr. ekstra igennem til hjemmeplejen i København.

For mig er det ikke kun et spørgsmål om penge. Det er også et spørgsmål om kvalitet, om service, om indhold. Det er også et spørgsmål om organisering af hjemmeplejen. Her er vi mange, og her vil jeg godt rose dele af oppositionen, bl.a. Bente Møller, og det kunne også gælde SF, for at være med på nogle af de tiltag, der handler om en bedre organisering af hjemmeplejen i København – tak for det, lad det være linjen for jeres arbejde fremover – således at vores organisation er god, er bedre gearret, og vi får brugt disse penge rigtigt.

Der er mange, mange andre fremskridt på ældreområdet, og det er med dette som med skoleområdet og de andre områder, der bliver berørt af talrige ordførere heroppefra: Der er ingen grund til at lave det mørkemaleri, som Per Bregengaard, Bente Møller, Jens Kjær Christensen, Lars Hutters – han er blevet så ked af det, at han er gået udenfor – og alle de andre gør heroppefra i lange og monotone taler, hvor man holder stemmelejet nede for at vise, hvor sort en dag det er for Københavns Kommune. Sikke noget forvrøvlet sludder.

De indsatsområder, der bliver prioriteret i aften, er de rigtige, det er dem, københavnernes vil have prioriteret, og så kan nogle bruge tiden på at rende rundt og lege

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

med skamstøtter på Rådhuspladsen, mens andre bruger tiden på rent faktisk at give bedre vilkår for københavnernes. Jeg ved godt, hvilket hold jeg vælger at være på i den sammenhæng.

Må jeg som en ting, der ikke bliver berørt og måske bliver overset, nævne, at vi rent faktisk også med dette budget får penge til at udvide tilbuddet om den gratis influenzavaccination, et godt københavnsk gode, som mange kommuner misunder os, hvad enten de kan lide det eller ej.

Det vil næste år ikke bare blive til folk over 70 år. Det vil blive til folk over 67 år. Sundhedsstyrelsen anbefaler nu, at folk over 65 år bliver vaccineret, og sådan kan vi jo blive ved.

Jeg vil da godt sige, at vi vil i næste budgetår, hvis der er penge til det med den gode omstilling, som et flertal i hvert fald sørger for i aften, godt kigge på, om vi skal den vej. Under alle omstændigheder synes jeg, det er godt, at vi også på dette lille, men alligevel vigtige område, kan gøre tingene endnu bedre.

Så er der plejehjemsområdet. Altså med en nedgang på ganske mange procent ældre i København, med ønsket om at kunne give alle de gode tilbud, vi vil, om daghjem og dagcentre og åbning i weekenden, om bedre hjemmepleje, om akutstuer og mange, mange flere tilbud, som gør, at de ældre ikke kun skal vente på enten at blive indlagt på hospital eller blive visiteret til plejehjem, er der altså brug for, at nogle også tør træffe de beslutninger.

Det, vi gør nu, er, at vi lader Store Tuborghjemmet ligge uden at ombygge det, for det kan ikke ombygges til hensigtsmæssige, moderne plejeboliger, og det er jeg glad for, at et flertal har indset, men at vi til gengæld trækker os gradvis ud af en række udenbys plejehjem.

Bente Møller havde ikke helt forstået, hvordan det skulle opfattes. Til det vil jeg godt sige, at det, det handler om her, er, at forligspartierne har sammen sagt: Vi synes, det er kedeligt at skulle flytte ældre københavnere, der er kommet på plejehjem, for vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

ved alle sammen godt, at det handler ikke om at flytte ældre mennesker mest muligt, tværtimod.

Det, vi så gør, er, at vi siger: Kunne vi nu få enten den kommune, plejehjemmet ligger i, eller andre parter til at overtage driftsoverenskomsten med stedet – det er jo selvejende private plejehjem, så det er næsten en kommunalisering, vi er ude i her, nå det er nu ikke det, der er hovedformålet – og en aftale, hvor vi lader københavnerne bo der, til de af naturlige årsager ikke har brug for pladsen mere, så har vi gjort det ganske godt. Plejehjemmet kan bestå. Der er ingen, der har kritiseret plejen på de her plejehjem, vi har kritiseret de fysiske rammer, og københavnerne kan bo der, til de ikke har brug for pladsen mere. Det er faktisk en god tanke.

Det kniber lidt med at få beliggenhedskommunerne til at sige ja, selv om de faktisk har en anden udvikling i ældrebefolkningen, end vi har i København, men sådan er det, det skal jeg ikke give karakterer for her ... (*Afbrydelse*). Bente Møller kan få ordet i 2. runde, hvis hun har noget fornuftigt at sige heroppefra.

Bestræbelserne fortsætter, og kan det ikke lade sig gøre at få beliggenhedskommunerne til det, så får vi nogle andre til at påtage sig ansvaret for institutionerne, og det vil forligspartierne også tage ansvaret for, som vi gør det generelt på dette område.

Alt i alt et budgetforlig og et budget, der på ældreområdet og for mig at se fuldstændig som på andre områder peger godt og rigtigt fremad.

Så det eneste sortsyn, jeg kan se her, er ikke et sort forlig. Det er en sort opposition, der vælger at tage de mørke briller på, og det kan man høre, når manuskripterne bliver læst op.

Må jeg sige om SF og Enhedslisten, at nu skal jeg så give det point, at SF og Enhedslisten til forskel fra andre dele af oppositionen, Peter Skaarup, har været nærværende ved budgettet og faktisk også prøvet at give et bud på, hvordan man kunne løse budgettet samlet, det vil jeg godt erkende. Jeg har i hvert fald set et udspil her, som

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

jeg tror oven i købet er offentliggjort, ikke bare for mig, men for den store alverden, om, hvordan man skulle få budgetbalancen til at holde.

Ret beset handler det om, at man, hvis vi kigger på hovedtallene, har budgetkrav på 358,84, det må være millioner kroner, og at man har finansiering på 359 mill. kr. Der er faktisk et lille overskud, det må være en fejl. Men jeg erkender blankt, at balancen er holdt.

Skulle vi nu ikke prøve, uden at blive alt for pessimistiske på denne aften lige før efterårsferien, at kigge på, hvad resultatet var blevet – og nu vil jeg så holde mig til ældreområdet, andre af Socialdemokratiets ordførere kan så kigge på de andre områder – hvis man havde fulgt SF og Enhedslisten. Havde vi så fået et budget for Sundheds- og Omsorgsudvalget og et budget for HS – det vil jeg tillade mig at tage med her, selv om vi har klaret hovedparten af den debat, den dukker jo også op i aften – der imødekom de krav og ønsker, der var på området?

Næh. Vi havde fået en løs tilkendegivelse om, at der skulle afsættes 40 mill. kr., det er jo mange penge, hvoraf bydelene skulle have deres del, som skulle dække både en plejegaranti for de ældre – der står godt nok i teksten, at det er et minimum af pleje, men alligevel – og hjemmepleje og plejeboliger med frit boligvalg til de ældre. Det lyder jo smukt, men økonomien hænger overhovedet ikke sammen med intentionerne her, så det er ren og skær optræden på scenen, må man sige.

Så havde vi fået penge til bevarelse af Store Tuborghjemmet derudover, og det viser jo, at man tænker i helheder, eller som Karen Schmidt så rigtigt sagde, nok nærmere i enkeltsager mere end i Enhedslisten og enhedsforvaltning.

På HS-området havde man fået penge til at bevare det højt besungne Kommunehospital, som også i aften skal have et vers med på vejen. Ikke en krone, der er intet. Hvad er der overhovedet på HS-området i SF's og Enhedslistens udspil? Der er en merregning på 6 mill. kr. for kørsel. Velbekomme og tak. Der er ikke en krone til udbygning af psykiatrien på Amager, som budgetforligspartierne har skaffet. Der er ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

en krone til ekstrabehandling af kræftpatienter, som budgetforligspartierne har skaffet. Der er intet, og der er heller ikke til det Kommunehospital, som man står her og hykler, at man vil bevare.

Ærlig talt, der er ikke fugls føde på det budget, som SF og Enhedslisten har fremlagt.

Derudover er der i øvrigt også langt dårligere valgmuligheder for de ældre. Jeg kan ikke forstå, at vi skal høre de her mavesure taler, og i konkurrencen om at være mest mavesur tror jeg næsten, Martin Günter vandt over budgetordførerne: 8 års udvikling var vendt.

Hvorfor må de ældre i København ikke få øgede valgmuligheder for venstrefløjens herinde? Hvorfor skal det kaldes udlicitering? Ved man overhovedet, hvad udlicitering er? Hvordan pokker, undskyld, hvordan søren hedder det måske – det var ikke en bemærkning til Venstre – kan man forveksle den kundevalgsordning, som er foreslået og nu bliver gennemført af forligspartierne, med udlicitering? Har venstrefløjens da været totalt fraværende alle sammen?

Der er mindst 4 store forskelle på det, vi foreslår at gennemføre i aften og så det, man kunne kalde en traditionel udlicitering.

For det første stiller vi krav og tuner vores egen organisation, før vi går ud i kundevalgsordningerne. Ellers var de gennemført, og Martin Geertsen ville gerne have, de var gennemført, ved jeg, men det bliver de ikke, før vores egen organisation er på plads til det, for vi vil have, den er konkurrencedygtig, og det har Martin Geertsen så heldigvis heller ikke noget imod, håber jeg.

For det andet stiller vi krav til alle, der vil være med, hvad enten det er private organisationer, private firmaer, større eller mindre størrelse eller andre.

For det tredje konkurrerer vi overhovedet ikke på prisen, prisen er fastsat. Der bliver kun konkurrence på kvalitet og service. Det fatter jeg ikke, at nogen kan være imod.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

For det fjerde og måske i virkeligheden den væsentligste forskel på en Farum- eller Græsted-Gilleleje-udlicitering – undskyld Venstre – og det, vi gør her: Afgørelsen om den markedsandel, det offentlige skal have, når kundevalgsordningen er gennemført, og hvor meget de andre skal have, træffes ikke bag sundhedsborgmesterens skrivebord eller i mødeværelset for Sundheds- og Omsorgsudvalget. Den træffes af fru Jensen, fru Hansen, hr. Nielsen og hvad de alle sammen hedder, hjemme i deres hjem, for det er dem, der får valgmuligheder.

Derfor er det, SF og Enhedslisten er ude i i aften, ud over alt det andet mavesure, ikke et felttog imod borgerlig udlicitering, som Socialdemokraterne er faldet for. Det, I er ude på, er at fratage de ældre nogle valgmuligheder, som lovgivningen oven i købet har givet dem, og undgå, at det bliver et kontrolleret område.

Det synes jeg er svært at forklare, men jeg glæder mig til at drøfte videre ved de møder, der måtte være i den kommende tid, og helt frem til næste kommunevalg for den sags skyld, hvem det egentlig er, der tør give valgmuligheder til de ældre.

Så jeg vil sige også til Enhedslisten og Enhedslistens ordfører, der ellers holdt en blændende tale og fik smidt aber rundt i lokalet – jeg tror, den endte hos Preben Møller Hansen, det synes jeg da er lidt uretfærdigt, men sådan kan det jo gå, du kommer nok af med den igen, Preben – at jeg tror, aben vender tilbage. Jeg synes, at ordførertalen var god, men ellers må man karakterisere Enhedslistens budgetarbejde mere som kabelbrud end som godt ledningsarbejde.

Så er der Peter Skaarup. Her bliver Dansk Folkeparti båret frem på dansktoptoner valgt ind i Folketinget og i Borgerrepræsentationen med stærke mandattal, den får ikke for lidt. Peter Skaarup er så, og det er der sikkert gode grunde til, bortrejst i budgetperioden. Det kunne man høre på det, der blev sagt heroppefra, men hvad værre er, er, at i virkeligheden har Dansk Folkeparti mentalt været bortrejst i budgetforligsperioden. Det synes jeg er mere trist.

Lars Hutters – som ikke er til stede lige nu, og det kan jeg godt forstå –

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

repræsenterer dog kun ét mandat herinde, og ham kan man tilgive, at han bare holder en lang tale heroppefra, og at han i, hvis man må sige det sådan, tilværelsens seksdagesløb er ved at blive indhentet af virkeligheden med mere end én omgang, det kan man forstå, og det kan man forholde sig til. Men at et parti med 6 mandater præsterer en så ringe indsats i budgetdebatten, synes jeg er under lavmålet, det må jeg desværre sige.

Ikke nok med at man ikke rigtig har fattet, hvordan styrelsesloven fungerer, det har jeg været inde på. Jeg må også sige, at de udsagn, vi fik fra Peter Skaarup heroppe, enkelt-sager, skud i vest og øst og nord og syd uden sammenhæng og uden at der blev dannet noget samlet billede, kan man ikke rigtig bruge til noget.

Jeg må sige, at når Peter Skaarup nu udtalte, hvordan det ville gå Socialdemokratiet ved kommende valg, så tager vi det nu meget roligt. Jeg vil til gengæld sige, at Dansk Folkeparti må til at præstere noget mere sammenhængende politik og ikke bare basere sin politik på, hvad der har stået i formiddagsavisernes overskrifter de sidste 6 dage. Det gør også, at det bliver svært at følge med i, og så kan man ikke tillade sig at være bortrejst i en længere periode, for formiddagsaviserne udkommer jo også i weekenden nu, så man er nødt til at følge meget mere med i, hvad overskrifterne bliver præget af, hvis man skal basere sit livssyn på den slags populistiske enkelt-sager. Så lad nu være med det.

Ja, alt i alt synes jeg ikke, der er grund til at se så sort på tingene, Peter Skaarup. Vi får et godt budgetforlig i aften, som et flertal bærer igennem. Det er rart, der er et flertal bag HS-budgettet, det har vi klaret. Det er også rart, der er et flertal bag kommunens budget.

Københavnerne vil vide at takke dem, der sørger for gode vilkår også på folkeskoleområdet. Det er jo imponerende at høre en borgmester for folkeskolen stå her og beklage at få så mange penge. Man skulle næsten om ikke rejse en skamstøtte så i hvert fald næsten trække fra på kontoen for den slags negative udsagn.

Næh, københavnere vil vide at takke dem, der giver bedre service og øgede

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

valgmuligheder. Jeg tror ikke, der bliver meget tak fra de ældre til Enhedslisten og SF, fordi de ønsker at holde fast i systemerne for systemernes egen skyld. Men velbekomme.

Marie Jeppesen (Ø): I Enhedslisten spurgte vi ved budgetforhandlingernes start, hvem København skal være by for. Nu har vi fået svaret: De rige og de velfungerende, dem med et pænt liv.

Pladsgarantien for førskolebørn skal sikres, men det bliver dyrere at få sit vuggestuebarn passet. Samtidig mener jeg, at der er lagt op til store forringelser af de tilbud om pasning, der skal gives. Et varieret tilbud, står der i forligsteksten. Jeg kan læse det som bl.a. rumlepottes, som vi ikke er glade for i Enhedslisten.

En rumlepotte kunne være o.k., hvis den var et tilbud til en institution om en bedre mulighed for at komme ud af huset på ture. Men hvis en institution siger ja til en rumlepotte, så siger den også ja til en merindskrivning, altså ja til 22 børn ekstra i institutionen, som der reelt ikke er plads til på kvadratmetrene, og derfor skal 22 børn hver dag ud af huset, uanset om det er Peters fødselsdag, institutionens store festdag, den årlige fælles julefrokost i huset.

Dertil kommer, at rumlepotten altid vil være det svageste led i institutionen og dermed meget ressourcekrævende for det faste personale, f.eks. i perioder, hvor der er meget sygdom eller ferie. Rumlepotten må nødvendigvis prioriteres, da det jo er en merindskrivning, der reelt ikke er plads til i institutionen.

Udlicitering er et af de store mantraer i dette budgetforlig. Min frygt på daginstitutionsområdet i forhold til udlicitering er, at der fremover vil blive store kvalitetsforskelle i pasningen. Eksemplet på den ISS-institution, der er etableret i Skovbo Kommune, er spil for galleriet fra ISS' side. De vil gerne ind på markedet og kommer derfor med et flot prestigeprojekt. Men se lige hvordan det gik på plejehjemmene i Sverige. Her lå beboerne med ubehandlede liggesår og uden hjælp til personlig hygiejne. Måske var det billigt på kort sigt, men hvad med de menneskelige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

omkostninger i det spil?

En pasning uden pædagogisk opsyn og indsigt går vi heller ikke ind for i Enhedslisten. Børnepasning er for os et tilbud til alle børn om et pædagogisk dagtilbud med plads til udvikling, leg og forståelse. Her går Enhedslisten heller ikke på kompromis med kvaliteten. Vi mener også, at det offentlige system er den bedste garanti for kvalitet her.

Derfor mener vi, at flere pladser kan etableres i f.eks. nyt boligbyggeri, byfornyelsesprojekter, eksisterende kæmpevillaer i kvarterer, hvor børn allerede bor, og som udflytterbørnehaver. Sammen med organisationerne på området kan der måske udvises endnu større kreativitet, end vi kan alene.

Der skal gennemføres en økonomistyringsmodel, der sikrer en sammenhæng i økonomisk tilskud og antallet af børn i institutionen, står der i forligsteksten. Men det er forhold, som daginstitutionerne overhovedet ingen indflydelse har på. Det er nemlig pladsanvisningen i socialcentrene, der alene anviser børn til institutionerne. Så længe deres arbejdsvilkår er så ringe, at de ikke kan anvise børn i den takt der bliver ledige pladser, er det urimeligt, at det er institutionerne, der kommer til at betale over deres driftsøkonomi.

På denne måde kom vi let og elegant over til problemerne i socialcentrene. De er ganske simpelt skandaløse. Der er en grotesk udskiftning af sagsbehandlere og kontorpersonale i alle socialcentrene.

På centret i Bispebjerg ligger der f.eks. langt over 5.000 stykker uekspederet post. Borgerne kan ikke bestille tid til samtaler og møder op uden med deraf følgende kæmpelange ventetider og overarbejde for personalet for at få ekspederet alle fremmødte borgere.

Sådan ser det stort set også ud i Tingbjerg. Her er også alt samarbejde med samarbejdspartnere uden for huset afbrudt.

På socialcentret på Nørrebro ligger der uåbnet post fra marts 1998 i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Sikringsafdelingen. Dertil kommer en fleksoverskudspukkel hos alle medarbejdere og ikke noget erstatningspersonale, da lønkontoen er opbrugt.

Så skal jeg sige, at det snakkede vi om på udvalgsrådet i går, og forvaltningen vil følge tæt op på det, og det vil jeg også gøre.

Med det budgetforlig, der er lagt op til her, tror jeg ikke på en lettelse af arbejdsbyrden i centrene, tværtimod. Der skal omstruktureres, uden at der tilføres yderligere ressourcer. Bl.a. skal det arbejde, der hidtil er foregået i de 4 familiecentre, overgå til servicebutikker i socialcenterregi. Økonomien er en tredjedel af, hvad der tidligere har været afsat til arbejdet, og nu fordeles det på 11 centre frem for de 4 eksisterende. Jeg må sige, at kvaliteten kigger jeg i vejviseren efter.

Familie- og arbejdsmarkedsborgmesteren har åbenbart udtalt til Morgen-TV efter den anden sag i Horsens om mishandlede småbørn, at i København fjernes der for få børn, men hvor skal vi fjerne dem hen? Jeg ser ingen midler afsat til anbringelse af disse børn. Når midlerne til familiearbejdet så oven i købet nedskæres til 1/3, og arbejdet overflyttes til de i forvejen alt for overbebyrdede socialcentre, spørger jeg lige igen: Hvem bliver taberne i dette budgetspil?

Mit bud på et svar er: De børn, som borgmesteren gerne vil tvangsfjerne, men som hun også er medvirkende til ikke kan blive det, fordi der ikke er afsat penge til det nogen steder, plus en hel del andre mennesker, der hører til de svage grupper i vores samfund.

Når jeg så hørte statsministerens åbningstale i Folketinget i tirsdags, måtte jeg konstatere, at både Socialdemokratiet og for den sags skyld De Radikale ikke helt er i trit med hinanden i Tinget og i denne kommune. Det er i hvert fald meget forskellige udmeldinger, der kommer i åbningstalen og i det budgetforlig, vi ser her, hvad jeg synes er meget beklageligt for de svage grupper i København, og vi har en stor del af dem her.

Jeg blev glad, da jeg læste i forligsteksten, at der skal afsættes 7,2 mill. kr. til videreførelse af væresteder m.v. for psykisk syge. Beløbet er det samme, som det koster

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

at drive 2 nuværende væresteder. Hvad er »m.v.« så?

I øvrigt glædede jeg mig alt for tidligt, for over de næste 2 år er der lagt op til, at beløbet skæres ned til 3 mill. kr., altså mere end en halvering.

Lidt glad blev jeg igen, da jeg lidt længere fremme i teksten læste, at der skal afsættes 18 mill. kr. til boliger for udviklingshæmmede og fysisk handicappede. Det er da bedre end de 4 mill. kr., vi har kunnet afse til området i dette år, men det er stadig væk ikke nok.

I Enhedslisten bygger vi stadig læhegn, og det gør vi for at skærme de svage grupper.

Martin Geertsen (V): Venstre er som bekendt mere end tilfreds med resultatet af de netop overståede budgetforhandlinger.

For det første fordi det rent faktisk er lykkedes os at samle VKR-partierne. De 3 partier lavede som bekendt et fælles oplæg og gik som bekendt også samlet til forhandlinger.

For det andet, og det er selvfølgelig det vigtigste, fordi det rent faktisk lykkedes os at få afgørende borgerlig-liberale fodaftryk markeret solidt i forligsteksten i forhold til budgettet for 1999, men også i forhold til de mere langsigtede perspektiver.

At det for os er et godt forlig, ja, det bekræftes jo af, at man i dagspressen kan læse, og nu kan man så også høre det her i aften, at repræsentanter for SF og for Enhedslisten kalder forliget et sort forlig og kalder 2. behandlingen i dag for en sort dag for københavnere. En sådan beskrivelse bekræfter Venstre i, at det er det helt rigtige, vi har gjort.

Venstre har hele tiden pointeret både i udvalg og her i salen, at det rent faktisk kan lade sig gøre på en og samme tid at tænke nyt, at skabe større fleksibilitet i vores service i forhold til borgerne, at skabe større valgfrihed, at satse på en fortsat effektivisering af driften i København, at nedbringe gælden, at tænke i skattenedsættelse, samtidig med at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

vi opretholder et forsvarligt og udbygget socialt niveau i København, vi kan være bekendt.

Jeg er helt sikker på, at mine gode kolleger både i SF og i Enhedslisten er enige med mig i, at havde det ikke været for VKR, og havde det ikke været for VKR-partiernes fælles oplæg med de sociale elementer, der lå heri, ja, så havde den evindelige råben op om sort forlig og den sociale massegrav været endnu højere.

Jeg er sikker på, at der er masser af elementer i dette budgetforlig, som venstrefløjen er enig med Venstre og de øvrige borgerlig-liberale partier i. Jeg tror, at den høje stemmeføring er udtryk for bitterhed over ikke at være med dér hvor det sner.

På familie- og arbejdsmarkedsområdet var det vigtigt for Venstre at slå fast, at vi efterhånden skulle til at tænke nyt på børnepasningsområdet. Vi kan og kunne simpelt hen ikke blive ved med at foregøgle de københavnske forældre, at vi i København opererer med en pasningsgaranti, når alle – alle ved deres fulde fem, vel at mærke – ved, at den ikke er reel.

Derfor er vi selvfølgelig glade for, at vores appelleren om nytænkning nu har udmøntet sig i en forståelse også i Socialdemokratiet. Vi er glade for, at der nu lægges op til en øget markedsføring af alle former for pasning i København. Det kan alt andet lige kun betyde, at der bliver sat øget fokus på bl.a. fritvalgsordningen.

I den forbindelse er det selvfølgelig også en glæde for os, at det ser ud, som om regeringen har forstået, at der for forældrene er for meget administrativt bøvvl forbundet med netop denne ordning.

Vi er også glade for, at forsøgsdagplejen udvides fra at være et ventelistetilbud til at være et generelt tilbud til de københavnske forældre. Ikke mindst er vi stolte over faktisk at få sat yderligere fokus på, ja, vi har faktisk forpligtet hinanden på, at vi skal have indført en såkaldt Skovbomodel i København.

Det forventer vi os meget af på den økonomiske side, hvor vi spørger, kan andre gøre det billigere end kommunen selv, men i lige så høj grad på den pædagogiske side,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

hvor vi spørger, kan andre gøre det bedre til glæde for de københavnske forældre.

Vi håber og tror faktisk på, at disse mange nye initiativer gør, at vi kommer tættere på den pasningsgaranti, vi rent faktisk har stillet de københavnske forældre i udsigt.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi i vores budgetoplæg til forhandlinger havde lagt op til, at familiecentrene skulle reddes, et krav, som jeg ved, at andre partier herinde også havde langt oppe på dagsordenen, en diskussion, som mine kolleger i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget kan bekræfte har været længe undervejs.

Selv om det ikke lykkedes at opretholde familiecentrene i deres nuværende udformning, så lykkedes det at ændre organisationsformen, således at tilbuddet til de kriseramte familier ikke falder bort. Jeg kan garantere, og jeg ved, at der er andre, der har det på samme måde, at vi, at Venstre vil holde øje med, at tilbuddene til de kriseramte familier fortsat er et reelt tilbud.

Bl.a. derfor ser vi også frem til den forestående diskussion og debat, hvor vi skal til at udfylde rammerne for de nye servicebutikker. Vi er fortsat af den opfattelse, at et reelt tilbud til de kriseramte familier har en meget vigtig forebyggende funktion.

På sundheds- og omsorgsområdet har diskussionen naturligt drejet sig om det, vi kan kalde dominospillet om de ældre. Det skal ikke være nogen hemmelighed, sådan har de fleste haft det, at der har været en vis nervøsitet i forhold til borgmester Martinussens og hans forvaltnings omstillingsplan.

Der er vel ingen tvivl om, at hjemmeplejen, hjemmehjælpen er det element, som står allermost centralt placeret i planen. Hjemmeplejen, hjemmehjælpen skal ganske enkelt fungere et hundrede procent efter hensigten, hvis planen skal hænge sammen. Vi har ganske enkelt ikke råd til, at hjemmeplejen, hjemmehjælpen svigter. Det ville være det samme som at svigte de ældre.

Derfor er det efter vores opfattelse lige præcis på hjemmehjælpsområdet, at den politiske opmærksomhed skal være allerstørst. Venstre vil sammen med de øvrige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

borgerlig-liberale partier holde et meget skarpt og vågent øje med, at den del af planen i hvert fald hænger sammen.

Vi vil sige til sundhedsborgmesteren: Kære hr. sundhedsborgmester. Vi føler os ikke forpligtet af omstillingsplanen længere end, at den skal være til det bedre. Vi er ikke gået ind i denne omstilling af ældreområdet med det for øje at forringe vilkårene for de ældre i Københavns Kommune, tværtimod.

Når vi nu er ved hjemmeplejen og et af de ifølge venstrefløjens opfattelse allersorteste kapitler i dette budgetforlig, så er Venstre særdeles tilfreds med, at vi skal have sat yderligere turbo på fritvalgsordningerne.

Jeg har stor respekt for SF's og Enhedslistens repræsentanter her i salen. Det er fagligt dygtige folk, som jeg indimellem tager mig den frihed at være enige med, men jeg lærer aldrig nogen sinde at forstå, hvorfor venstrefløjen har så meget imod, at de ældre i København får lov til at vælge selv. Hvorfor må de ældre i København ikke få lov til at fravælge den offentligt udførte hjemmehjælp? Hvad er det helt præcis, der gør, at f.eks. private firmaer ikke må løse omsorgsopgaver?

Allerede i dag ser vi jo, at der er masser af god og privat foretagsomhed i løsningen af omsorgsopgaver i øvrigt, og det går da egentlig meget godt. Falck, private selvejende daginstitutioner, skoler, handicapinstitutioner samt privatpraktiserende læger er blot enkelte af de funktioner, som i større eller mindre grad kan siges at være på private hænder.

Hvorfor himle sådan op over private hjemmehjælpere, når bare vi sikrer, at kvalitetskriterierne på forhånd er opstillet, og at det offentlige fører, at kommunen fører et forsvarligt tilsyn?

Ved I hvad? Jeg synes, at de mange unge ideologer i specielt Enhedslisten hæver den ideologiske fane så højt, at de også i denne sag har sluppet jordforbindelsen.

Jeg ved, at der også i Socialdemokratiet er en vis for ikke at sige stor nervøsitet på netop dette område. Det afspejlede den socialdemokratiske kongres jo med al ønskelig

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

tydelighed. Må jeg ikke i den forbindelse have lov til at kondolere med den desværre kranke skæbne, som overborgmesterens udliciteringsoplæg desværre led.

På fritvalgsområdet står vi over for nogle meget interessante drøftelser om, hvor grænsen mellem den praktiske og den personlige pleje skal trækkes, en diskussion, som vi, jeg, Venstre ser frem til.

Må jeg ikke allerede nu tillade mig at tage hul på bare et lille hjørne af drøftelsen ved at give et lille eksempel på, hvorfor vi vil genere den enkelte ældre ved at trække en grænse overhovedet.

Lad os forestille os, at fru Jensen igennem en årrække har modtaget praktisk hjemmehjælp leveret af en privatperson eller forhåbentlig inden for den nærmeste fremtid af et privat firma. Lad os samtidig forestille os, at fru Jensen bliver stadig svagere og på et tidspunkt skal modtage det, vi klassificerer som personlig pleje. Hvis vi vælger at fastholde den nuværende grænse mellem praktisk og personlig pleje, ja, så skal fru Jensen desværre skifte sin hjemmehjælper ud, hvis hun gerne vil have den samme til at varetage alle funktioner, eller fru Jensen skal skifte mellem forskellige hjemmehjælpere.

Kunne det ikke være en bedre idé, hr. sundhedsborgmester, hvis vi nu gav fru Jensen lov til at beholde den samme, naturligvis velkvalificerede, så vi kan komme det socialdemokratiske bagland i møde, hjemmehjælper til at varetage alle funktioner? Skulle vi ikke slække lidt i stedet for stædigt at fastholde nogle stive grænser støbt i beton og fastholde nogle stive regler, som jeg tror, både sundhedsborgmesteren og jeg er enige om kun eksisterer for reglernes og for grænsernes egen skyld?

I Venstre synes vi som bekendt, at det er et godt, og det er et sort forlig, vi har fået. Det er et forlig, som peger i den rigtige retning, og vi er glade for de mange borgerlig-liberale fodaftryk. Der er ikke bare tale om fingeraftryk, der er faktisk tale om fodaftryk, som VKR-partierne har fået med. Helt ærligt, det havde københavnerne sandelig også fortjent.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Hellen Hedemann (F): Det er mildest talt en sort dag. Men det er jo ikke kommet helt bag på SF, at Socialdemokraterne har valgt at indgå budgetforlig med de borgerlige. Der var faktisk ikke ret meget i det budgetudspil, Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget spillede ud med, der kunne tilfredsstillende en ansvarlig politiker.

Nu skal jeg ikke trætte forsamlingen med en hel gentagelse af min budgettale i forbindelse med 1. behandlingen af budgettet. Men jeg kan ikke lade være med at gentage, at i de fleste kommuner har man indset betydningen af det forebyggende arbejde, så dér opruster man. I København har Socialdemokratiet og de borgerlige derimod besluttet, at her skal man nedprioritere indsatsen på det forebyggende område.

I det budget, som vi om nogle få timer skal vedtage, har borgmester Winnie Larsen-Jensen fra Socialdemokratiet sammen med de øvrige borgerlige partier besluttet, at de velfungerende familiecentre skal nedlægges, og arbejdet overtages af socialcentre.

Med en formulering, der hedder »Med henblik på at sikre en forsvarlig afvikling af familiecentre afsættes 4 mill. kr.« Ja her viser de 5 forligspartier, hvad de forstår ved socialpolitik. Det er ikke acceptabelt. Der burde i stedet for selvfølgelig have stået, at med henblik på en videreførelse af de 4 familiecentre afsættes 12 mill. kr.

Mere end 400 familier om året benytter tilbuddet fra familiecentre. Det er ganske og aldeles uforståeligt, at der er nogle seriøse politikere, der kan tro, at de københavnske socialcentre vil være i stand til at overtage den opgave med de belastninger, det indebærer. Nu er det ikke længere kun til hospitalerne, der er ventelister. Vi har i Københavns Kommune nu også sociale ventelister.

Hvad får vi så? Ja, der skal etableres serviceteam, børnefamilieteam og servicebutikker i nærområdet, som skal varetage rådgivningen af familierne. Alene navnet »servicebutik« leder mere tanken hen på en genbrugsbutik end på en familierådgivning.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Hvor det før har været målet, at det skulle være muligt at få hjælp både af socialrådgivere, af socialpædagoger og psykologer, så regner man nu med, at én person vil kunne dække bemanningen i servicebutikken.

Der tilføres ikke yderligere ressourcer til området, så det må vist stå helt klart for enhver, at den tid der kan afsættes til den enkelte familie må blive mindre.

Det er jo et pudsigt forløb, der har kørt omkring familiecentrene. Vi har i SF hele tiden støttet bevarelsen af de nuværende centre. Alene belægningsprocenten indikerer jo, at der er tale om en succes. For os har det været og er det meget vigtigt, at forebyggelse sættes ind så tidligt som muligt. Ved at satse på forebyggelse kan vi måske hindre, at problemerne får lov til at vokse sig så store, at en eventuel tvangsfjernelse af børn kommer på tale.

En overgang så det også ud til, at familiecentrene var reddet, idet de borgerlige partier meldte ud, at de ville være med til at bevare centrene. Men nu vokser træerne jo ikke ind i himlen, og borgerlige løfter skal man ikke uden videre stole på, og det vil jeg så skrive mig bag øret.

Jeg sagde ellers, hvor rart det er at høre, at de borgerlige er blevet socialt ansvarlige, når journalisterne ringede til mig og sagde, at nu ville Venstre og Konservative være med til at redde de 4 centre.

Men social ansvarlighed har aldrig været de borgerliges stærke side, og nu er det da endnu en gang bevist. Næste gang jeg hører Naser Khader udtale, at De Radikale er blevet røde på socialområdet, ja, så ved jeg, at det eneste røde, der kan siges om Naser Khader, er hans rødmen over de usandheder, han kommer med.

Hvor er Louise Frevert fra De Konservative og Martin Geertsen fra Venstre henne i sagen om familiecentrene? Der er åbenbart ingen, som lytter til socialordførerne i de borgerlige partier.

Det er jo også tragisk at måtte konstatere, at Socialdemokratiet vil være med til at nedbringe ventelisterne til daginstitutioner ved at gøre ekstra reklame for

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

fritvalgsordningen, eller med et nyt udtryk, som Karin Storgaard indførte, ligestillede pladstilbud. Jeg synes også, det lyder pænere, det må jeg sige, men det er jo det samme. Man har åbenbart et standpunkt i Socialdemokratiet, til man tager et nyt, men det er jo hørt før.

Netop daginstitutionsområdet er ellers et område, hvor SF og Socialdemokratiet har haft et godt samarbejde og sammen har sikret mange penge. Derfor vil jeg gerne lige nævne, at det er grotesk, at jeg har måttet konstatere, at det ikke har været muligt at bruge pengene til daginstitutionsområdet. Det er altså et spørgsmål om vilje og kreativitet. Her tænker jeg ikke kun på borgmesterens kreativitet omkring rumlepotter, for det er jo ikke egentlige daginstitutioner og slet ikke et daginstitutionstilbud.

Nej, og så vil jeg også godt bede Bygge- og Teknikudvalget spidse ører, for vi vil nemlig forlange opførelse af daginstitutioner ved hvert eneste nybyggeri, og vi skal opkøbe villaer, som skal ombygges til daginstitutioner.

Faktisk anser jeg tilbagesendelsen af de 50 mill. kr., der var beregnet til nybyggeri af daginstitutioner, som et brud på en aftale, der var indgået mellem SF og Socialdemokratiet.

Takststigninger på børnepasningsområdet er ikke SF-politik, og det kan vi selvfølgelig ikke støtte. For de fleste af os, der sidder her i salen, er 200 kr. ikke noget problem, men for den enlige far eller mor, der ud af sin aflønning skal betale 200 kr. mere om måneden for et vuggestuebarn, er det et beløb, der kan mærkes, det er asocialt.

Undskyldningen for at hæve taksterne er, at provenuet skal bruges til flere daginstitutionspladser. Jamen det er jo grotesk i samme åndedrag, som man, som jeg lige har omtalt, sender pengene retur, og det er betænkeligt at gøre børnefamilierne ansvarlige for, at pasningsgarantien holder. Pasningsgarantien er hele kommunens og dermed alle skatteborgernes ansvar.

Mikkel Warming (Ø): Det sorte forlig bygger på en løgn, en løgn om, at det går

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

godt og fremragende, og at forliget dækker alle behov.

Hvis det går så godt, hvorfor demonstrerede de pædagogiske foreninger, socialpædagogerne, børnehavepædagogerne så foran Rådhuset i dag? Hvis det går så godt, hvorfor sætter man så taksterne op? Hvis det går så godt, hvorfor skærer man så i skolebudgettet, så der ikke er penge til vikarer? Hvorfor rammer man børnene og børnefamilierne så hårdt, som man gør? Hvorfor laver man SFO-ordninger? Hvis det går så godt, hvorfor sker alle disse nedskæringer, disse serviceforringelser?

Det er selvfølgelig fordi det sorte budgetforlig er løgn, latin og nedskæringer. Men overborgmesteren ville det sorte forlig. Det kan ses på den forhandlingsrunde, der har været, hvor vi på venstrefløjens er blevet holdt for nar, mens overborgmesteren lavede aftaler med de åbent borgerlige partier.

Det kan nok så mange socialdemokrater med dårlig samvittighed, Karin Storgaard, Karen Schmidt, Lars Engberg, ikke ændre på, når sandheden er, at det, der skete i forhandlingerne mellem venstrefløjens og Socialdemokratiet, var, at vi hver eneste gang kom med konkrete oplæg og sagde: Det her vil vi. Hvad vil I? Og de hver gang sagde: Det ser interessant ud, det må vi se på, det må vi snakke om, vi vender tilbage, og vi forhandler seriøst. Indtil man til sidst sagde: Og i øvrigt laver vi forlig med de borgerlige. Sådan gik forhandlingerne med Socialdemokratiet.

I dag sagde Lars Engberg det så tydeligt, nemlig at det fra begyndelsen af aldrig havde været meningen, at man skulle lave noget med venstrefløjens. Hvorfor så spille vores tid med at kalde os til møder konstant?

Man ville det sorte forlig, og det giver sig udslag i de åbenlyse og skjulte nedskæringer, der ligger rundt omkring i det budget, et flertal vil vedtage senere.

F.eks. i Bygge- og Teknikforvaltningen. Brandvæsenet er jo et område, der har manglet penge. For os har det været helt centralt at fastholde et højt beredskabsniveau i København, specielt et fremadrettet beredskabsniveau, som kan tage højde for de udfordringer, man får ved den udvikling, den udbygning af byen, der sker i form af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

metro, udbygning på Holmen osv.

Vi går ud fra, at der i den aftale ligger, at brandvæsenets nuværende niveau opretholdes. Vi tror det også, fordi borgmester Pind jo tidligere i dag sagde, jamen man finder pengene et eller andet sted inden for Bygge- og Teknikforvaltningen. Det var noget med nogle lokaler. Vi havde ellers fået at vide tidligere, at det kunne overhovedet ikke lade sig gøre at finde de penge, så det undrer vi os over.

I øvrigt er det interessant, at borgmester Pind prioriterede penge til en graffiti-pulje højere i budgetforhandlingerne end at finde ekstra penge til brandvæsenet, så man som minimum kunne opretholde niveauet uden at skulle lave supplerende nedskæringer i Bygge- og Teknikforvaltningen.

Det er interessant, for det viser noget om Venstres menneskesyn, hvad det er, man prioriterer, hvilke kommunale opgaver man prioriterer. Er det brandvæsenet, hvor hurtig reaktionstid er ensbetydende med at redde liv, eller er det at fjerne graffiti?

I budgetforliget ligger der en masse neutrale ord om f.eks. byfornyelse. Vi ønsker byfornyelse på beboernes betingelser, for de mennesker, som bor dårligt i dag. Vi synes derfor, det er vigtigt at få inddraget beboerne og andre parter i byfornyelsen, før man eventuelt går ud og laver en ny byfornyelsesstrategi.

Der er den sorte blok så kommet med et afværgesforslag om, at man skal lave en indstilling til vedtagelse i Borgerrepræsentationen. En indstilling om hvad? På hvilket tidspunkt skal beboerne og de andre parter i byfornyelsen inddrages? Vi vil meget gerne have at vide af et af forligspartiernes ordførere, hvad man egentlig forestiller sig, så vi ved, hvad det egentlig er, man stemmer om, før vi finder ud af, om vi kan stemme for eller imod det forslag.

Vi ønsker byfornyelse for beboerne, for vi mener, at de mennesker, som i dag bor dårligt i vores by, fortjener at bo bedre. Den boligpolitiske strategi, som man satte i gang for nogle år siden her i kommunen, og som nu omtales så rosende specielt i Venstres budgettaler, handler jo grundlæggende om at skifte københavnernes ud. Vi er for fattige,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

vi har ikke nok penge, vi er for meget på bistandshjælp, vi har ikke arbejde nok, vi lægger kort sagt ikke skatte kroner nok i kommunekassen. Derfor skal vi have nogle andre københavnere ind, er filosofien hos flertallet ... (*Afbrydelse*). Selvfølgelig, siger fru Grete Henius. Det er rart med nogle, der er ærlige.

Nu vil man så evaluere strategien og følge op, og det er jo meget tilforladeligt, meget neutralt. Men vi tror jer ikke over en dørtærskel. De hensigter, der ligger i at skulle evaluere den boligpolitiske strategi, følge den op med nye tiltag, er jo blot endnu mere udrensning af de socialt svage, endnu mere udrensning af de københavnere, der er i byen i dag. Derfor stemmer vi imod samtlige den sorte bloks boligpolitiske erklæringer.

Et område, der slet ikke er omtalt i budgettet, er trafikken, og det er måske det vigtigste problem, vi har i København i dag. Trafikken stiger, ja nærmest eksploderer. Den Trafik- og Miljøplan, man vedtog for et par år siden, holder ikke. De redskaber, der er i planen til at sørge for, at trafikken ikke stiger, er ikke gode nok. Det er en erkendelse, som jeg tror, alle må gøre sig i dag. Det belyses i rapporter, på udvalgmøder osv.

Hvad skal der så gøres ved det? Forligspartierne har ikke noget bud. Vi spekulerer lidt på, om det handler om, at Socialdemokratiet har pantsat sin trafikpolitik i Søren Pinds borgmesterbil, eller hvad.

Vi foreslår sammen med SF en række konkrete tiltag til at begrænse biltrafikken og få styrket den kollektive trafik. Det handler f.eks. om bompenge, en betalingsring, det handler om at skrotte havnetunnelen, det handler om at komme i gang med at lave det, der er nødvendigt i dag, nemlig begrænse privatbilismen, så at man kan få skubbet flere fra privatbiler over i den kollektive trafik, i takt med at denne udbygges.

Desværre ser vi jo, at biler er vigtigere end mennesker hos Venstres borgmester. F.eks. når man ikke vil afmærke og give bøder ved parkering mindre end 10 meter fra gadehjørner i København, hvad man jo ikke vil. Man vil ikke overholde færdselsloven,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

for det koster parkeringspladser, er vores konklusion.

Venstres mangel på respekt for det enkelte menneske er ret tydelig. Det bliver regnet, det bliver talt på et regneark. For os er det vigtigt at tage udgangspunkt i det enkelte menneske, i københavnernes, når vi laver politik, når vi laver budgetter, og når vi laver budgetforslag.

Vi vil en anden by, en anden udvikling end den vej, som man går med de store, luftige og ret ligegyldige ord i værdigrundlaget om Øresundsregioner, kraftcentre og alt muligt andet. Det handler om at tage udgangspunkt i, hvad det er for nogle mennesker, der bor i byen, hvad kan vi, hvad er vi gode til. Hvad er det for nogle præmisser, vi ønsker, vores by skal opbygges på? Hvordan sikrer vi ren luft, brede gader, træer over det hele? Det er nogle ting, som vi vil tage udgangspunkt i, når vi snakker politik for københavnernes.

Det sorte forlig udmærker sig i øvrigt ved forskellige inkonsekvenser og deciderede tåbeligheder. I aften er der folk ude på Vesterbro, der mødes for at stifte et medborgerhus, Folkeparken i Den Brune Kødby. Borgmester Thustrup Hansen har så lavet en feberredning, fordi man havde glemt at finde penge til husets drift det næste år. Men borgmester Thustrup Hansen har glemt at sige, hvor pengene skal komme fra på kulturbudgettet, hvor mange penge det egentlig handler om. Er det en halv million, en hel million, 2½ million, hvad er det egentlig for et niveau, man vil lægge driften på? Det ved man ikke. Det bærer tydeligt præg af at være en feberhandling, en feberredning i sidste øjeblik.

Der tales højt og flot om en energisparepulje i det her sorte forlig, hvor man skal kunne låne penge til at lave energibesparende foranstaltninger. Puljen må selvfølgelig ikke koste penge, men det er jo egentlig en meget god idé.

Samtidig tager Socialdemokraterne og de åbent borgerlige partier 3 mill. fra den energisparepulje, der er i skolevæsenet, hvor skolerne i årevis har hentet penge til at lave netop energibesparende foranstaltninger. Det hænger ikke sammen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Overborgmesteren tager med den ene hånd, og overborgmesteren giver med den anden hånd. Overborgmesteren er en hykler.

Og så skal der udliciteres. Grænsen mellem personlig pleje og praktisk bistand skal undersøges og, sagde Venstre mere ærligt end Socialdemokraterne, rykkes. På trods af medlemmerne, på trods af den socialdemokratiske kongres, men på bestilling af ISS, vil overborgmesteren nu kaste kommunens service ud til private firmaer.

Vi mener grundlæggende, at hvis det er muligt, og det tror vi det er, at gøre tingene lige så godt, lige så effektivt, at give lige så god service, men billigere end i dag, så skal man gøre det, og så skal man bruge det overskud, de ekstra penge, man måtte tjene eller lade være at bruge, til at forbedre servicen, subsidiært bruge penge til at sætte skatten ned eller forøge gældsafdragelsen.

Der er intet, der forhindrer kommunen i at gå i gang med den nødvendige omstilling af kommunens service, så den bliver bedre, andet end et religiøst, liberalistisk mantra om, at det offentlige ikke må gøre sådan nogle ting.

Alternativet er at satse på fællesskabet, at satse på offentlig service gennem selvorganisering, gennem direkte demokrati for at skabe bedre løsninger på de problemer, vi står over for.

Det sorte forlig og de nedskæringer, det lægger op til, er med til at lægge den offentlige sektor, kommunen, for had, med til at sige til folk: I skal ikke have tillid til det, folk lover jer ved kommunevalgene. I skal ikke have tillid til den service, I tror, I har ret til.

Vi ønsker solidariske løsninger på vores problemer. Vi ønsker at vise, at fællesskabets løsninger er de bedste.

Her på trøjen står der »No fucking pampere«. Den værste pamper er en, der lover ét og gør noget andet, en, der lover noget til kommunevalget om at give bedre service, og så løber fra det, når der skal laves budgetforlig, og som samtidig med en arrogance så tårnhøj, som var det Rundetårn gange 15 eller det nye bibliotekstårn ude i Ørestaden,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

som Peter Martinussen lagde for dagen, da han, sandsynligvis tynget af dårlig samvittighed over de løsninger, han nu lægger navn til, skulle forsvare sig.

Det er den type pampere, vi ikke ønsker. Derfor vores slogan i aften »No fucking pampere«. Det er vi sikre på, at københavnere vil give os ret i til næste kommunevalg.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Det lyder også meget folkeligt.

Borgmester **Bø Asmus Kjeldgaard**: I SF synes vi, det er et skidt forlig, Socialdemokratiet her har indgået med højrefløjen, fordi forliget betyder den endelige lukning af Kommunehospitalet, og fordi det betyder nedskæringer for børn og unge.

Der sker serviceforringelser på skoleområdet, daginstitutionerne rammes af takstforhøjelser og forringelser, og for de fattigste forsøgsbydele betyder forliget urimeligt store besparelser.

Forliget er på mange måder en historisk fejltagelse. Socialdemokratiet har valgt side, det har valgt at føre højrefløjens borgerlige politik med forringelser, udliciteringer og privatiseringer.

På 2 områder, som jeg især vil koncentrere mig om her, miljø og trafik, er forliget helt uansvarligt og visionsløst.

Det er veldokumenteret og kendt for enhver af dem, der er i salen her, også dem, der er udenfor, at vi har et meget stort problem med jordforureningen i København. Specielt børnene er udsat for sundhedsrisiko, fordi de kommer mere i berøring med jorden og optager giftstofferne lettere i kroppen.

Efter SF's mening bør vi få gjort noget ved problemet nu. Vi bør afskærme eller fjerne den forurenede jord på daginstitutionernes legepladser, så forældrene trygt kan aflevere deres børn uden frygt for den sundhedsrisiko, som børnene udsættes for i dag.

Det kan kun være en midlertidig nødløsning, når stadslægen opfordrer pædagogerne til at forhindre børnene i at komme i kontakt med overfladejord. Det er en

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

uoverkommelig opgave for pædagoger at løfte børn op, når de sætter sig ned, normeringen er ikke til det. I øvrigt er det en naturlig del af små børns udvikling at putte ting i munden. Sundhedsplejersker siger normalt, at der er noget galt med børnenes pædagogiske udvikling, hvis de ikke gør det. Så det kan kun være en midlertidig nødløsning, når stadslægen siger, at børnene ikke må røre ved jorden på daginstitutionernes legepladser.

Miljøkontrollen har beregnet, at det i alt vil koste ca. 160 mill. kr. at få løst problemet med forurenede jord i samtlige daginstitutioner i Københavns Kommune. Det er mange penge, og Miljø- og Forsyningsudvalget har derfor foreslået, at vi i 1999 sætter 13 mill. kr. af, så vi kan komme i gang med arbejdet. 13 mill. kr. er på ingen måde et overbudskrav, når det samlet koster 160 mill. kr. Når der så er indhøstet erfaringer, kunne man sætte mere skub på arbejdet i år 2000 og 2001.

Men ikke engang det beløb på 13 mill. kr. vil Socialdemokratiet og forligspartierne være med til. I stedet har forligspartierne forhøjet puljen til lovpligtig vedligeholdelse og svampeskader på folkeskoleområdet med 3 mill. kr. og besluttet, at daginstitutionerne nu også kan søge den pulje, hvis de vil have rensed op.

I forvejen er puljen til skolernes vedligeholdelse og svampeskader alt for lille. Af de 33 mill. kr. er der direkte pålæg om, at der bruges 25 mill. kr. til Sankt Annæ Gymnasium og Peder Lykke Skolen. Og så har vi lige hørt her i aften fra Per Bregengaard, at der er ægte hussvamp på Christianshavns Skole. Hertil kommer andre problemer på skoleområdet, som også skal dækkes af puljen.

Ved almindelig hovedregning kan enhver se, at der kun er et symbolsk beløb tilbage til afhjælpning af jordforureningen på daginstitutionsområdet. Det har åbenbart været vigtigere for forligspartierne, at der afsættes en graffiti-pulje på 5 mill. kr., så byen ser ren ud på overfladen, end det har været vigtigt for dem at gøre noget ved de sundhedsmæssige problemer på daginstitutionsområdet.

Så i realiteten må langt størstedelen af de 660 daginstitutioner leve med den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

forurenede jord i 1999. Det er urimeligt over for forældre, pædagoger og børn, der også på den måde er blevet tabere i det budgetforlig, som er indgået.

Samme uansvarlige holdning har Socialdemokratiet og forligspartierne, når det gælder forureningen på Valby og Østre Gasværk. Jeg sagde ved budgettets 1. behandling, at forslaget om at afsætte 25 mill. kr. over en 3-årig periode, heraf de 5 mill. kr. i 1999, snarere var at opfatte som et budgetkrav, ikke et budgetønske, fordi loven siger, at det er kommunens forpligtelse at rense disse grunde op.

Opgaven er tidligere blevet udskudt under henvisning til retssagen om oprensingsforpligtelsen mod Miljøministeriet. Nu vandt Københavns Kommune sagen i 1997 med det indgåede forlig, og Københavns Kommune modtog i år 57 mill. kr. i erstatning. Disse penge er gået i kommunekassen. Forligspartierne ønsker end ikke at afsætte 5 mill. kr. til oprensningen. Så også gasværksgrundene må stadig ligge hen, uden at der bliver gjort noget, og det til trods for at kommunen faktisk har accepteret, at det er vores forpligtelse at rense op.

Det er et stort problem ikke mindst for de mennesker, der bor på grundene. Lejlighederne på Valby Gasværks-grunden, legepladserne på grunden, de mennesker er også udsat for en sundhedsrisiko. Kommunen kan ikke bare lade være med at gøre noget nu, hvor vi har vundet sagen og fået de 57 mill. kr. Det vil være helt uforståeligt for de folk, der bor på grundene.

Endelig har Miljø- og Forsyningsudvalget foreslået, at vi laver en genopretningsplan for Miljøkontrollens tilsyn og kontrol med forurenende virksomheder. Grønthøstermetoden, som nu er gennemført gennem nogle år, har nemlig rent faktisk betydet, at Miljøkontrollen i Miljøstyrelsens sammenligninger mellem kommunerne nu står til at rykke ned i det, de kalder dumpeklassen, den kategori, som ikke har tilstrækkelige ressourcer til at føre tilsyn. Også det problem har forligspartierne ignoreret.

Så på miljøområdet er forliget en historisk fejltagelse, forstået på den måde, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

man faktisk intet gør for et bedre miljø.

Men forliget er også historisk i helt bogstavelig forstand, når man ser på de enkelte forslag, der trods alt kom med i forligsteksten i sidste time. Man har nemlig her taget forslag med, som allerede er vedtaget, nemlig forslaget om, at der nedsættes et Råd for Bæredygtig Udvikling, og at vi skal lave en handlingsplan for grønne indkøb. Det var SF, der i sin tid stillede forslagene, og efter nogen debat frem og tilbage er de vedtaget i Miljø- og Forsyningsudvalget.

Nu siger forligspartierne så også, at Rådet for Bæredygtig Udvikling skal nedsættes, og at der skal laves grønne indkøb. Det er selvfølgelig helt fint, at vi allerede nu kan konstatere, at forslagene bliver vedtaget i Borgerrepræsentationen, inden forsamlingen har set dem. Men nogen egentlig begrundelse for, at disse forslag, som er vedtaget, skulle med i forligsteksten, er svær at se. Jeg tror, at man i sidste time blev klar over det uholdbare i, at miljøet næsten ikke er med i forliget, og så tog man disse allerede vedtagne forslag med, så er der da noget med på miljøområdet.

I hvert fald er det slående, at de forslag, som er taget med, sammenlagt ikke koster noget her og nu. Man kunne jo så frygte, at forligspartierne slet ikke vil gå så varmt ind for dem, når de skal udmøntes konkret. Når vi skal realisere de grønne indkøb, og det måske koster noget, og når vi skal realisere anbefalingerne fra Rådet for Bæredygtig Udvikling, vil forligspartierne så også støtte de her forslag?

Det mest konkrete på miljøområdet er et dårligt forslag om salg af aktierne i Renoflex. Det er et affaldsselskab, der er dannet for at sikre en mere miljørigtig erhvervsaffaldsindsamling på Sjælland. Det selskab ønsker Socialdemokratiet og forligspartierne nu at sælge ud af, og på den måde vil de skaffe penge til alt andet end miljøområdet. Det mest anstændige havde dog været, at i det mindste nogle af pengene var gået til at løse de store problemer, jeg har nævnt, med jordforureningen i daginstitutionerne.

Renoflex er et offentligt erhvervsaffaldsselskab, som giver borgerne valgfrihed til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

at vælge mellem offentligt og privat, som nu er den store åbenbaring på plejeområdet. Salget af Renoflex viser, at man kun mener valgfrihed, så længe det er nødvendigt for at få åbnet for det private initiativ. Når først begge muligheder er der, så sælger man den offentlige del væk.

Forslaget er i øvrigt økonomisk set ikke særlig gennemtænkt. Det er klart, at kommunen ikke får så meget for sine aktier, når alle potentielle købere kan se, at København vil sælge inden udgangen af 1999. Samtidig burde man have den nødvendige is i maven og vente med et salg, til selskabet har fjernet de røde tal på bundlinjen. Det er der lagt en plan for, og den holdes. Det kan De Konservative på Frederiksberg Rådhus se, men ikke forligspartierne i København.

Jeg synes også, det er et tydeligt eksempel på, at det kan gå galt, når man ikke involverer fagforvaltningen i sagen, men udelukkende forlader sig på Økonomiforvaltningens noget overfladiske viden.

Endelig har forligspartierne ladet sig inspirere af de forhandlinger, der blev ført med SF, og medtaget vores forslag om energispareforanstaltninger på kommunale institutioner. Det er selvfølgelig et godt forslag, som vi kun kan bakke op om. Men i den udformning, det har fået hos forligspartierne – jeg tænker på H 73 med underændringsforslaget UH 11 – så er det Økonomiforvaltningen, der alene skal stå for arbejdet.

Ud fra et overordnet synspunkt er det forkert. Miljø- og Forsyningsforvaltningen bør også være med. Forvaltningen har allerede ekspertisen ansat, i dag 20 personer, der alene arbejder med energispørgsmål, i Københavns Belysningsvæsen, og det ligger inden for Miljø- og Forsyningsforvaltningens ressortområde ifølge styrelsesvedtægten.

Nu har vi lige gennemført en strukturændring pr. 1. januar 1998, hvor vi samlede opgaverne i de forskellige forvaltninger. Det skal vi vel ikke til at lave om på, så Økonomiforvaltningen skal opbygge parallelorganisationer i forhold til de enkelte forvaltninger.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Der er 2 ændringsforslag til H 73, ét fra Ø og F og ét fra forligspartierne. De er ikke nødvendigvis modstridende. Der er nogle gentagelser, men jeg har forstået, at man kan slette nogle ting, så man rent faktisk godt kan stemme for begge forslag.

Jeg håber, at forligspartierne i dette tilfælde ikke vil holde stædigt fast i deres egne forslag, men vil være lydhøre over for de forvaltningsfaglige argumenter, som ligger til grund for vores ændringsforslag, og som lå til grund for strukturændringerne pr. 1. januar 1998.

Så er der yderligere en grund til at stemme for vores ændringsforslag. Forligspartiernes forslag vil nemlig være ulovligt, hvis vores forslag ikke vedtages. Kommunen har ikke hjemmel til at udskrive en afgift på energiforbrug. Det vil ikke kunne godkendes i Elprisudvalget. Derfor bør der ske en tilføjelse om, at det skal være internt, at vi trækker institutionerne i relation til deres energiforbrug.

Så til sidst trafikken. Det er altså beskæmmende, at forligsteksten ikke nævner dette stigende problem med et eneste ord. På trods af forudsætningen i den vedtagne Trafik- og Miljøhandleplan om, at trafikken ikke må stige i København, er der sket en stigning hvert eneste år siden 1993.

Bygge- og Teknikudvalget har derfor også for nylig i den rapport, der er kommet, sat spørgsmålstejn ved, om de vedtagne virkemidler til at begrænse trafikken rent faktisk er tilstrækkelige.

SF, Enhedslisten og De Radikale og flere andre har foreslået, at der laves en bompengeløsning, samtidig med at den kollektive trafik styrkes. Hvis vi ikke gør noget nu, så får vi endnu flere køer på de københavnske gader, så kan busserne ikke komme frem, så bryder den kollektive trafik sammen. Forureningen bliver værre, og erhvervslivet vil begynde at søge væk, hvis den trafikale infrastruktur ikke er i orden.

Jeg har noteret mig, at Socialdemokratiet igen har slået fast i pressen, at bompenge bliver der ikke noget af. Men hvad vil Socialdemokratiet så gøre for at begrænse den private biltrafik? Flere kampagner, hvor vi opfordrer bilisterne til at lade bilen stå, løser

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

ikke problemet. Det viser erfaringen.

Prognosen siger, at trafikken bryder sammen, byen går i stå, hvis vi ikke gør noget. Hvad vil Socialdemokratiet gøre, når de ikke vil indføre bompenge? Det skylder Socialdemokratiet os et svar på, ligesom de skylder et svar på, hvorfor der ikke gøres noget ved de miljøproblemer, jeg har nævnt, og som Miljø- og Forsyningsudvalget har gjort opmærksom på i budgetforslaget med de ekstra ønsker, som udvalget har fremsat.

Til Peter Martinussen og Socialdemokratiet vil jeg til sidst sige, at hvis man var gået seriøst ind i forhandlingerne med SF og Enhedslisten og inden for den ramme på 250 mill. kr., som vi havde fastsat som realistisk for et forlig, ikke vores forhandlingsudspil på 350 mill. kr., så havde miljøet været med, så var der gjort noget ved trafikken, og så havde vi ikke haft disse nedskæringer for børn og unge, som både Enhedslisten og SF har udpenslet i aften, og som vi vil udpensle i månederne fremover.

Rikke Fog-Møller (Ø): Jeg vil lige kort bakke Bo Asmus Kjeldgaard op.

Søren Pind omtaler det indgåede budgetforlig som en afbalanceret aftale, fornuftig, med fødderne solidt plantet i den forurenede jord.

Forligspartiernes største bekymring er skatteprocenten. Den må endelig ikke stige, fordi vi skal holde på de velbeslåede borgere, som har en mulighed for at vælge at bo i andre kommuner med lavere skatteprocenter.

Det undrer mig, at det ikke er faldet forligspartierne ind, at de samme borgere ligesom alle andre københavnere, fattige som rige, har bekymringer over de institutionsforhold, de miljøforhold i institutionerne, som de skal byde deres børn, over trafikproblemerne i København. Det er også forhold, der har stor betydning for, om man vælger at flytte til andre kommuner og væk. Af en eller anden grund er miljøet forsvundet for deres blik, farvel, ud. Jeg tror ærlig talt, det er vigtigere end graffitien på væggene.

Jamen vi har da sat penge af til de forurenede daginstitutionsgrunde. 3 mill. kr.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

med svampeskader, med bygningskader, med enormt mange andre ting. Det er fuldkommen latterligt. Og så endelig den lokale Agenda 21. Den blev der heller ikke plads til i denne omgang.

København som miljøhovedstad er en meget flot vision, men med dette budgetforlig er den kvalt i fødslen.

Preben Bille-Brahe (V): Jeg synes, det er et flot budgetforlig, vi har fået, også for miljøet.

Jeg har noteret mig, at der er en del grøn kritik fra SF og Enhedslisten. Jeg vil godt have lov at minde om, at vi her i kommunen har et princip om, at det er forureneren, der betaler, og det vil sige, at langt det meste af miljøområdet jo er takstfinansieret. Det er ikke meningen, at det er kommunen, der skal betale for forureneren, det må han selv gøre. Derfor har miljøpolitikken ikke ret meget at gøre med budgettet.

Det er rigtigt, at der er et problem med forurenede jord, men vi skal også huske på, at lovgrundlaget ikke er på plads endnu. Derfor synes jeg, det ville være rimeligt, om man ventede til næste år, hvor man har et bedre overblik over lovgrundlaget, med at sætte ind over for den forurenede jord. Men som Bo Asmus Kjeldgaard også var inde på, så er der blevet lyttet til SF, og puljen på 30 mill. kr. er blevet forøget til 33 mill. kr., hvorfra der kan søges midler til afskærmningsforanstaltninger vedrørende forurenede jord på daginstitutionerne.

Derudover indeholder budgetforliget også andre grønne ting. Bo Asmus Kjeldgaard var selv inde på, at der er afsat midler til en energipulje. Der bliver nedsat et råd for en bæredygtig udvikling. Der kommer jo til at sidde folk i det her råd for bæredygtig udvikling, der bliver udpeget på forskellig vis, og man kan vel opdele de folk i 2 typer: Der er dem, der går ind i Miljøudvalget med en, lad os sige videnskabelig indfaldsvinkel, og dem kan vi kalde »ingeniører«, og så er der dem, som har et mere overtroisk forhold til miljøet, som indeholder en lang række dommedagsprofetier osv.,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

og dem kan vi jo så kalde »præster«.

Hvordan det udvalg vil blive sammensat, altså hvordan forholdet vil være mellem ingeniører og præster, bliver det i høj grad op til SF at finde ud af, da det jo er Miljøudvalget med Bo Asmus Kjeldgaard som formand, der skal finde ud af den nærmere sammensætning af rådet.

Der bliver også indført en grøn indkøbspolitik. Der er sat midler af til genplantning af træer, og der er sat midler af til en antigraffitipulje. Det synes jeg alt i alt er et ganske grønt fingeraftryk på budgetforliget.

Bo Asmus Kjeldgaard er også heroppe og sige noget om, at man savner visioner, eller at man savner at gøre noget ved de trafikale forhold. Der vil jeg godt minde om, at den kollektive trafikplan, der er på banen i øjeblikket, opererer med en kollektiv pendlerandel på kun 24 pct. Den nuværende pendlerandel er 20 pct.

Når den ikke går højere end 24 pct., så skyldes det, at der simpelt hen ikke er kapacitet til mere i det kollektive trafiksystem. Kommer der mere end 24 pct. pendlere, så oplever trafikanterne, at bussen kører uden dem, at de ikke kan få en siddeplads i toget, og så bliver de utilfredse. Derfor går man altså efter et ret beskedent mål på kun 24 pct. Det kan vi jo sammenligne med en by som Stockholm, hvor pendlerandelen ligger på mellem 55 og 70 pct. Når der er den store forskel, så skyldes det, at man i Stockholm har investeret meget i den skinnebårne kollektive trafik.

Man må konstatere, at hovedstadsregionen som sådan har klaret sig meget dårligt i konkurrencen om statslige investeringer i infrastruktur. Det er vel også et af de problemer, som en kommende hovedstadsreform meget gerne skulle løse.

Et andet punkt, som jeg er meget glad for i budgetforliget, er, at man under forudsætning af, at konjunkturerne fortsat vil være gode, på sigt vil lave en skattenedsættelse. Vi har her bag os 2 sværd, og hver gang jeg ser dem, så minder det mig om, hvad det er, det bygger på, når vi udskrifter skatter. Det bygger på magt, vi tvinger pengene ud af borgerne. Derfor har vi også en moralsk forpligtelse til at sørge

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

for, at skatten er på et rimeligt niveau.

Der er også blevet snakket om skole på Holmen. Jeg noterede mig sidste gang, at Preben Møller Hansen sagde, at det er for dårligt, at vi, når vi har et budget på 41 mia. kr., ikke kan finde sølle 250 mill. kr. til en skole på Holmen. Det er også rigtigt, at ud af de 41 mia. kr. er kun 2,2 mia. kr. sat af til investeringer.

Men når det er sådan, så skyldes det jo, at vi har mange ansatte, vi har 70.000 jobnumre, svarende til ca. 50.000 årlige fuldtidsansatte. Tænk på, om man blot kunne reducere 1.000 af dem væk. Så havde man 250 mill. kr. ikke alene i år, men også næste år og næste år igen. Det vil sige, at hvis man ville gå den vej, så kunne man opføre en skole på Holmen i år, en ny skole igen næste år og en ny skole næste år igen.

Men der er jo ikke politisk vilje til at gennemføre den form for prioriteringer, ikke i Venstres Gruppe, men slet ikke i SF's eller Enhedslistens Gruppe, når man tænker på den modstand, de har haft mod 2 pct. besparelserne som princip. Det er jo et spørgsmål om prioriteringer, og når så mange penge går til lønninger, så er der altså færre penge til investeringer, og det er et trade off, et politisk valg, man må tage med.

Det er også tankevækkende, at en kommune som Smørum Kommune har reduceret antallet af administrative medarbejdere med 25 pct., efter at man har indført IT i kommunen. I Københavns Kommune har man mig bekendt ikke foretaget nogen reduktioner i den administrative medarbejderstab, efter at man har indført IT. Man er gået den modsatte vej, og det er jo også i en eller anden udstrækning et politisk valg.

Endelig vil jeg gerne sige noget om hovedstadsreformen.

Venstres Gruppe er ikke enige om, hvordan en kommende hovedstadsreform skal se ud. Men Jens Kramer Mikkelsen har fået alle os her i forsamlingen – eller næsten alle os her i forsamlingen – til at udtale, at vi ikke vil have det lille hovedstadsamt.

Hvad menes der så med det? Har det noget med størrelsen at gøre? Er det, fordi vi ikke vil have det lille? Er det, fordi vi vil have det store? Eller har det noget at gøre med, at det, vi ikke vil have, er et amt, og så er vi i øvrigt ligeglade med størrelsen?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Jeg mener, det er vigtigt, at vi ikke får et amt. Jeg mener, at et amt er en fortidig struktur, der er designet til at løse nogle problemer, der var før i tiden, og man kan ikke bruge fortidens organisationsstruktur til at løse fremtidens problemer.

Hvad er det så for problemer, vi har i hovedstadsområdet? Ja, vi har først og fremmest et ledelsesproblem. Der mangler koordination, der mangler en samlet planlægning, og når man sidder i 5 forskellige amter og planlægger og skal samarbejde, så er det en meget tung proces, og man har hele tiden den risiko, at den sidste dag kan man risikere, at en af parterne springer fra, og så er der intet andet, der bliver til noget. Det er det ene problem, ledelsesproblemet.

Det andet problem, vi har, er et frihedsproblem i forhold til samarbejdet med Skåne. Det, vi har behov for, er, at vi selv får friheden til at kunne forhandle f.eks. det kommende arbejdsmarked med Skåne på plads, og der er behov for decentralisering fra staten.

Endelig vil jeg slutte af med at opfordre overborgmesteren til at afsløre sin vision over for os andre her i Borgerrepræsentationen og den øvrige undrende offentlighed, for det, vi jo alle sammen ved, er, at overborgmesteren ikke vil have et lille storamt. Men hvad er det egentlig han vil have? Jeg ville være glad, hvis han på en eller anden måde afslørede, hvad det er, han forestiller sig.

Derudover tror jeg, det er meget vigtigt, at vi på tværs af partierne finder sammen, måske ikke kun i København, men i hele hovedstadsregionen, om, hvad vi gerne vil have. På den måde vil vi stå langt stærkere over for Folketinget, når de her ting skal besluttes.

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Smukt sagt.

Marlene Krogh (F): Det er utroligt, at man skal høre sundheds- og omsorgsborgmesteren stå her og svine os til på det groveste. Vi kan heldigvis forsvare

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

os, men det kan den gruppe af mennesker, som jeg nu vil tale om, ikke, og det synes jeg er et stort problem.

SF er utrolig bekymret for de ældre i København. Vi er bekymrede over, at man ikke har været i stand til at finde penge til at afsætte midler til at bygge nye plejeboliger. Vi ser, at den plejeboligmasse, som vi har i øjeblikket, er i utrolig dårlig stand. Vi har mange små plejehjem, vi har mange små værelser uden bad og toilet. Vi har mange små værelser, næsten under 10 m², hvor man bare kan have sin seng og en lille reol. Det er det, de byder de ældre, og det er ikke valgfrihed. Det er ikke valgfrihed til at byde noget ordentligt, og det ser vi som en stor skandale. Vi har også flere plejehjem, hvor flere kørestolsbrugere overhovedet ikke kan komme i betragtning.

Med vedtagelse af den plan, som ligger nu, ser vi et endnu større problem med reduktionen i Plejeboligplanen, men også i reduktionen i forhold til, hvor mange der ligger og venter, får vi et stort problem.

SF er opmærksom på, at vi i øjeblikket har over 500 på venteliste til plejeboliger. Der vil i 1999 mangle 500 plejeboliger. Et flertal i Sundheds- og Omsorgsudvalget har besluttet, at der kun må ligge 50 plejehjemsgodkendte på sygehusene. Der ligger i dag 150. Hvis man skulle regne det om i kroner og øre, så svarer det til, at vi betaler 45 mill. kr. for de plejehjemsgodkendte, som ligger på hospitalerne. Hvem skal betale for dem? Ja, det skal HS, som vi selvfølgelig også er en del af. Men det er egentlig lidt uretfærdigt, at man i HS skal løbe rundt med denne store byrde.

Det har man også erkendt i Sundheds- og Omsorgsudvalget på den måde, at vi nu også skal have indført akutpladser på plejehjemmene. I første omgang syntes jeg, det var en rigtig god idé i forhold til, at man skulle kunne tilbyde ældre, som var i eget hjem, og som i perioder havde det svært af sociale årsager, men også af sygdomsmæssige årsager, at komme ind på en akutplads og få en helhed i et forløb og derefter udskrives igen til egen bolig. Det bliver slet ikke tilfældet, når vi har over 150 godkendte liggende på sygehusene.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Derfor vil man i langt større udstrækning også se, at mange af de ældre, som bliver godkendt til plejehjem, vil komme ind og ligge på de her akutstuer. Hvad vil det betyde? Det vil betyde, at man flytter ældre fra sygehusene til et sted, hvor de muligvis kun kan være i kort tid, og på længere sigt vil de kunne dø af det. Det synes vi i SF er forfærdeligt.

Så talte Peter Martinussen om, at vi ikke ville give valgmulighed. Jo, SF vil gerne give valgmulighed. Men vi ser også en begrænsning i den måde, denne kundevalgsordning skal administreres på. Man siger, at man ikke vil betale mere end de 45 kr., som det koster at have en hjemmehjælper fra det offentlige. Hvad vil det betyde? Det vil betyde, at vi ikke tror på, at der er nogen private virksomheder, der vil arbejde for denne lave løn. Vi tror ikke, der er nogen, der overhovedet kan tilbyde en ordentlig service for de penge. Det vil i praksis betyde, at det kun vil være et fåtal af de ældre, som selv kan honorere en del af de beløb, som vil kunne blive tilbudt denne ordning. Derfor synes vi, det er en utrolig dårlig idé.

Derudover kan vi faktisk godt tilslutte os Venstres holdninger, når de siger, jamen hvis vi vil udlicitere, så må det også være på det hele og ikke kun på det halve. Det skal ikke være sådan, at man skal have flere hjemmehjælpere løbende frem og tilbage.

SF synes også, vi mangler at få præciseret, hvad det egentlig talt er, vi vil med vores hjemmehjælp. Vi synes også, der skal være langt større valgfrihed, når det handler om at vælge sine egne hjemmehjælpere inden for kommunens grænser. Vi synes, at den sag, Thustrup Hansen har rejst, at hans ældre mor skulle vaskes af en, som hun ikke brød sig om, en af en anden hudfarve, er katastrofal, det mener vi ikke bør finde sted.

Vi mener faktisk også, at der skal være nogle etiske regler for, hvordan og hvorledes de her ting skal foregå, og det skal understreges, at vi mener, det skal foregå ved en visitation, hvor man får talt om, hvad det er for nogle ydelser, man gerne vil have, og hvad det er for noget, man ønsker.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Finn Rudaizky (A): Man kan vel godt sige, at politik er en underafdeling af meteorologien med læren om, hvordan vinden blæser. Når der diskuteres politik og i dag budgettet, så er det ikke alle vinde, der er lige friske, og i relation til et enkelt punkt, nemlig spørgsmålet om en ny skole på Holmen eller en renovering af den svampebefængte Christianshavns Skole i Prinsessegade, kan jeg ikke lade være med at tænke på Otto Ludwigs ord om, »at i en politisk kovending kan det være meget svært at få stemmekvæget med«.

Bortset fra punktet om Christianshavns Skole synes jeg, der er tale om et godt, visionært budgetforlig, som i allerhøjeste grad vil komme københavnernes til gode. Det skulle være unødvendigt at understrege, at jeg fortsat er af den klare overbevisning, at den bedste løsning for børnene vil være en helt ny skole på Holmen.

Der er sikkert ikke grund til at gentage måneders gode argumenter for en Holmenskoleløsning, men jeg vil godt betone, at en ny skole på Holmen vil være en god måde at integrere den nye bydel Holmen og Christianshavn på.

Det skal også nævnes, at Christianshavn er en naturligt sammenhængende bydel, der på trods af en meget forskellig befolkningssammensætning har en fælles identitet. Denne bydel har én skole, som den slutter op omkring, og christianshavnerne sender egentlig meget få børn til andre distrikter eller til privatskolerne.

Når vi som politikere skal tage stilling til spørgsmålet om renovering af den gamle Prinsessegade Skole kontra en helt ny skole på Holmen, så må det naturligvis være en oplagt forudsætning, at man kan regne med de beregninger, som forvaltningen leverer. Nu ved jeg udmærket, at forvaltningen ikke her i aften har mulighed for at tage ordet, men det kan i hvert fald konstateres, at forvaltningen igennem det seneste år har givet besvarelser på spørgsmål, som fra den ene gang til den anden var alt andet end identiske.

Efter at have fulgt denne proces i en lang periode omkring skolesagen på Christianshavn må jeg konstatere, at jeg ikke tidligere har været ude for en sag, der blev behandlet i Borgerrepræsentationen, som var befængt med så mange forskellige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

svar, at det for mig og tilsyneladende også for andre har skabt så stor usikkerhed om oplysningernes indhold, at det i dag rent faktisk efter min opfattelse er dødhamrende økonomisk uansvarligt at tage udgangspunkt i skoleforvaltningens anslåede renoveringsbeløb med hensyn til renovering af Christianshavns nuværende skole.

Den såkaldte dokumentation, der er præsenteret for os, er udtryk for et skrivebordsarbejde uden jordforbindelse til de faktiske omkostningsmæssige beløb, som renoveringen helt sikkert vil løbe op i. Bl.a. er forvaltningens konklusion på en svamperapport meget besynderlig. Der er ikke noget særligt, siger man i forvaltningen, men de, som har lavet rapporten, har altså en anden opfattelse.

Enhver økonomisk ansvarlig enhed, det være sig en kommunal eller en privat virksomhed, ville helt givet med den svamperapport, der foreligger, omgående foretage yderligere lokalisering af svampeskadernes omfang med henblik på at få et omtrentligt kronebeløb på, hvad svampeudbedringen koster. Jeg bliver derfor nødt til at spørge: Hvorfor har man ikke iværksat denne undersøgelse? Er det måske ikke relevant at vide, hvor meget svamperenoveringen koster?

Derudover er der mange andre tekniske forhold, som absolut ikke er belyst tilfredsstillende.

Også størrelsen af elevernes friareal svinger utrolig meget i de officielle forvaltningsbesvarelser. Det gennemgående træk, sådan som jeg opfatter det, og sådan som jeg har læst det, og jeg har læst besvarelserne er, at jo nærmere vi er kommet afstemningsdagen i dag, jo højere er elevernes friareal blevet. Det kan godt forvirre, og endnu mere forvirring opstår, når der medtages arealer i beregningen, som man ikke har juridisk råderet over.

Det eneste rigtige ville være, at man lod foretage en fuldstændig uvildig undersøgelse af de økonomiske forhold omkring en totalrenovering af Christianshavns Skole. Først derefter vil det være politisk ansvarligt at behandle sagen og forholde sig til spørgsmålet om en ny Holmenskole eller en renovering af den gamle skole.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Mit synspunkt er, at forvaltningens tal ikke tilnærmelsesvis holder. Jeg vil godt medgive, at skulle jeg helt mod forventning tage fejl, så vil jeg hermed love samtlige borgerrepræsentationsmedlemmer en kompensation, og jeg vil i så fald invitere jer alle sammen til kaffe og Holmenkage på Christianshavn.

Det er helt indlysende, at sagen sagligt set ikke kan beslattes endeligt i dag. Vi skal selvfølgelig vide tilnærmelsesvis, hvad en ny skole på Holmen koster, og også det rigtige omtrentlige renoveringsbeløb for skolen i Prinsessegade. Først derefter kan der efter min opfattelse tages endelig stilling til sagen. Og det er faktisk i fuld tråd med, sådan som vi også behandler andre sager her i Borgerrepræsentationen.

Også derfor kan jeg ikke stemme for en renovering af den gamle skole i Prinsessegade, og jeg kan i virkeligheden slet ikke tage stilling til temaet med det mere end usikre grundlag, der hidtil er forelagt for Borgerrepræsentationen.

Den sidste bekræftelse på, at mange af disse formodninger er korrekte, er den rapport, som uddannelsesborgmesteren, Per Bregengaard, nævnte i sit indlæg, nemlig Hussvamlaboratoriets undersøgelse. De, der er interesseret i den, kan få den, men det er i hvert fald en dokumentation for, at der er ægte hussvamp i ejendommen, i Christianshavns Skole.

Den almindelige, ordinære svamperapport skulle netop kunne give forvaltningen en anledning til at sige: Her er der da noget, vi må have undersøgt nærmere. Det er da vores funktion, at når en undersøgelse konstaterer, at der er svamp, og der muligvis er mere, og de oven i købet anbefaler i rapporten, at der skal foretages yderligere, så skal man altså være meget letsindig, hvis man slet ikke foretager sig noget. Jeg har læst forvaltningens konklusion, at de ikke mente, at der skulle foretages noget.

Nu er der så denne ægte hussvampdokumentation, som jeg synes, at man bliver nødt til at forholde sig til. Jeg er udmærket klar over, at man ikke kan udvalgsbehandle eller detailbehandle det, men det er i hvert fald en væsentlig ændring i forhold til de oplysninger, vi har fået fra forvaltningen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Jeg vil godt sige, at i konsekvens af det nævnte har jeg besluttet mig til ved de afstemningspunkter, som har relation til Christianshavns Skole, at undlade at stemme.

Kaja Jacobsen (F): Jeg kan kun ydmygt håbe, at der er lige så stor opmærksomhed om det, jeg skal sige nu.

Det er i sagens natur første gang, jeg er med i sådan en budgetproces, som vi har været igennem nu, og jeg tænker, at det også kan være til gavn for de meget garvede, at sådan en grønskolling som jeg går op og siger, hvad det er for nogle ting, der undrer mig, og hvad det er for nogle ting, jeg er glad for, og hvad det er for nogle ting, jeg synes er rigtig uheldige.

Jeg kan godt forstå, at de borgerlige er rigtig glade for det forlig, de har indgået med Socialdemokratiet. Det kan jeg faktisk rigtig godt forstå, at de er. Det er der nemlig grund til. Det er 95 pct. borgerlig politik. Det er takstforhøjelser på daginstitutionerne og alle de ting, som en uendelig række af talere har gjort opmærksom på, og som begejstrede borgerlige, valne socialdemokrater og en uimponeret venstrefløj har forklaret konsekvenserne af.

Men hvad er der så med de sidste 5 pct. af dette forlig? Er det så Socialdemokratiets fingeraftryk? Nej, det er SF-politik. Det er forslag, som SF har fremsat. Det er f.eks. en grøn indkøbspolitik, det er ressourcebesparende foranstaltninger, det er en henvendelse til regeringen om ungdomsboliger, det er et råd for bæredygtig udvikling, det er et forslag om, at der skal ses på, hvordan man laver omstilling i kommunen.

Det bringer mig til pointen i dette indlæg: Hvor er Socialdemokratiet i dette forlig? Hvor er Socialdemokratiet i det hele taget? Hvad er den socialdemokratiske politik? Og hvor mener Socialdemokratiet, at København skal gå hen? Det er spørgsmål, som faktisk har undret mig, siden jeg startede her 1. januar.

Jeg har set, at en Venstremand har udlovet en pris til den socialdemokrat, som kan

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

tænke en ny og selvstændig tanke. Det tør jeg godt være med til, for det, vi ser Socialdemokratiet gøre også i København nu, er at tage Venstreliberalisme, give den ny overskrift og så sige, at det er vores politik.

Rækker visionerne, den politiske nytænkning virkelig ikke længere end det? Jeg vil sige, at det håber jeg. Jeg ser det ikke bare gerne, jeg håber det virkelig også.

Lars Hutters siger heroppefra, at SF politisk har tabt. Det har SF ikke, SF er politisk uundværlige, fordi vi, som man også kan se i det her forlig, sætter tydelige fingeraftryk. Det er godt nok kun 5 pct. Næste gang er det omvendt: 95 pct. SF og 5 pct. Venstre. Fordi vi vil blive ved med at stille uundgåelige politiske spørgsmål om nye politiske temaer som aktiv opposition.

Den rolle som opposition har vi ikke selv valgt, det er helt stensikkert. SF er et parti, som ønsker indflydelse, og det har vi ofte demonstreret. Det er en rolle, som Socialdemokratiet har valgt til os, og den kan vi matche, fordi vi er politisk uundværlige. Jeg ville være mere nervøs, må jeg indrømme, hvis det var Socialdemokratiet, der skulle befinde sig i den rolle.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Der er gamle historier i politik, der handler om, at regibemærkninger i taler kan være nødvendige for at få den rigtige betoning i det, man siger. Jeg er sikker på, at der i adskillige af oppositionens talepapirer har stået: Hæv stemmen, argumentationen er svag.

Jeg synes, at både Kaja Jacobsen, som var oppe nu, og Hellen Hedemann og også Bente Møller og Marie Jeppesen var ude i det skingre, nogle gange det til tider støjende, i forhold til, at argumentationen var så svag, at man var nødt til at aflede opmærksomheden fra, hvad det var man egentlig sagde.

Hellen Hedemann stillede SF-mandater til rådighed for en ansvarlig daginstitutionspolitik, som det havde været tidligere. Jeg ved ikke, hvad det er for en ansvarlig daginstitutionspolitik, Hellen Hedemann har været med til at praktisere i den

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

tid, hun har været her.

De SF'ere, vi arbejdede sammen med og lavede budgetforlig med tidligere, var SF'ere, der var parate til at stå ved, at pladsgarantien kostede noget i forhold til også at diskutere, om det var o.k. at lægge en daginstitution i et villaområde. Det er efter min bedste overbevisning en ting, der hører naturligt til i et boligområde.

Men vi har set i Hellen Hedemanns tid i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, at modet har svigtet gang på gang. Argumentationen har været svag, og stemmeføringen har været høj. Hellen Hedemann kan nemlig ikke stå ved, at hun vil være parat til at opfylde en pladsgaranti, som forældrene i København ønsker.

Forældrene i København vil nemlig gerne have rumlepotter. Forældrene i København vil gerne have dagplejepladser. Forældrene i København vil gerne have daginstitutioner, ikke kun kommunale, som Marie Jeppesen taler om. Halvdelen af vores daginstitutioner er drevet som selvejende institutioner. Det synes jeg er et kæmpegodt demokratisk tilskud til det liv, der føres i vores by omkring udviklingen af tilbuddene til børnefamilierne.

Jeg synes ikke, at man skal kaste vrage på de selvejende daginstitutioner og det demokratitilskud, som jeg faktisk føler, at de med deres forældrebestyrelser og institutionsbestyrelser er med til at støtte området med, videreudvikle og også være parate til indimellem utraditionelle løsninger, det ser vi ganske tit. Så jeg tror, man skal lade være at være for firkantet i sine holdninger til, hvordan vi driver daginstitutioner.

Jeg tror, der er mange her, der i deres tid som aktive organisationsfolk har været med til at yde en indsats i forbindelse med et selvejende plejehjem eller en selvejende daginstitution og egentlig har følt, at de har gjort et ganske godt stykke arbejde. Så pas på med, at alting skal være kommunalt bare for det kommunales skyld. Lad os kigge på kvaliteten, lad os fastholde, hvad det er for nogle kvalitetskrav, vi lægger ned bag det, vi vil have.

Derfor synes jeg som sagt, at stemmeføringen har været for skinger på dette

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

område.

Jeg synes også, det er for overstyret, når Marie Jeppesen fortæller, at vi sagtens kan klare daginstitutionsudbygningen ved at få flere pladser i nyt boligbyggeri og i forbindelse med sanering. Altså den sanering, som jeg har oplevet Enhedslisten stå for her, er den, som kan sammenfattes under betegnelsen »tag og fag«. Det giver ikke mange muligheder for daginstitutioner med gode, lyse, store rum med masser af plads omkring børnene.

Apropos masser af plads omkring børnene bliver jeg nødt til at korrigere Bente Møller. Jeg tror, det var uforvarende, da hun citerede, at det cirkulære, vi byggede daginstitutionspladser efter i København, var Bygge- og Boligstyrelsens krav. Vi skulle nok se løjer og lagkage, hvis det var Bygge- og Boligstyrelsens krav ... (*Bente Møller*: Nej, det sagde jeg ikke). Jo, det sagde Bente Møller, Bygge- og Boligstyrelsens krav til kvadratmeterpriser. Det ville vi være sikret, hvis vi stadig væk byggede fritidshjem efter sociallovgivningen.

Det, vi bygger efter i København, og det har jeg ikke hørt, at forligspartierne er gået bort fra, er, at der skal være lys og luft omkring børnene. Det, vi bygger efter her i byen, er den gamle Socialstyrelses vejledende regler om henholdsvis 2 og 3 m² frit gulvareal pr. barn, og det har sådan set ikke været til diskussion.

Det, der har været til diskussion, og hvor jeg meget gerne melder mig, er: Kunne vi entreere med nogle, som kunne få en god idé? Der vil jeg da gerne sige noget pænt om ISS-projektet i Skovbo, ikke fordi det er ISS, ikke fordi det er Skovbo, ikke fordi det er privat, men fordi det rent faktisk har hævet blikket en anelse og taget nogle pædagogiske grundsyn ind i, hvordan man bygger en daginstitution.

Det er det, der i den interne jargon hedder Reggio Emilia-institutioner, hvor man faktisk ser meget stort på, hvad det er for nogle kvadratmeterkrav, der skal være, og man lægger en pædagogik ned i daginstitutionerne.

Det har vi faktisk også vedtaget for længe siden her i byen, det bygger vi også

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

efter, så man skal passe på, at man ikke skuer hunden på hårene, bare fordi det hedder ISS, og så begynder at tale om en skandale i Sverige.

Det, jeg er optaget af, når vi går ud og diskuterer, om vi kan få nye entreprenører på banen i denne sammenhæng, er netop, at vi kan gøre vores kvalitetskrav tydelige, at vi med os selv, ligesom vi gjorde med Socialplanen, satte pædagogiske krav, at vi endnu mere præciserer, hvad det er for en kvalitet, vi som kommune vil have for de penge, som vi stiller til rådighed i denne sammenhæng. Det er os, der køber varen, det er os, der betaler, det er os, der sætter kvalitetskravene.

Der ligger ikke i det her noget med at gå ud og bombe prisen, men noget med at lytte, noget med at prøve noget nyt, men stadig væk, det er os, der skal have hånden i lommen og betale for det. Derfor er det også os, der sætter kvaliteten og fører tilsynet med det.

Til diskussionen om, hvorvidt det er de svage eller ikke de svage, og hvem der nu er bedst i denne sammenhæng, vil jeg da godt fremhæve, at de, der virkelig tager sig af de virkelig svage i vores by, er f.eks. Mission blandt Hjemløse, som driver Mændenes Hjem i Lille Istedgade, hvor Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget virkelig har været.

Det er Reden, hvor det er KFUK's sociale arbejde, der tager sig af de svageste af de svage, gadeluderne, som har brug for et sted at være og også brug for en seng at sove i en gang imellem. De tager sig af de virkelig svage. Er vi så bange for at gå ud og entrere med andre?

Jeg er da tryk ved entrere med KFUK's sociale arbejde. Jeg er tryk ved at entrere med Mission blandt Hjemløse i forhold til nogle af de indsatser, som vi laver. Jeg er tryk ved at entrere med Kongens Ø i narkobehandlingen. Det tør jeg godt, fordi vi sætter kvaliteten på, hvad det er for en vare, vi vil købe, og hvornår vi vil købe den, og hvornår vi ikke vil købe den ... (*Afbrydelse*). Vil Jens Kjær sige noget til mig? ...

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Nej, det var til mig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Nå undskyld, jamen det er så i orden, men jeg kan da godt holde en lille pause og tage en tår vand måske.

Derfor tror jeg som sagt, man skal passe på, at man ikke er for absolut med hensyn til, hvem der tager sig af de svage og de stærke.

Apropos hvem der har sat penge af til hvad, så har jeg også kigget i det fælles udspil fra SF og Enhedslisten, og det er måske her, man igen kommer til at tænke på den hule tale.

Peter Martinussen har jo været rundt om sundheds- og omsorgsområdet, men hvis vi isolerer, hvad de 2 partier foreslår skal afsættes på Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen, så viser det også, at hverken Marie Jeppesen, Else Iversen eller Hellen Hedemann, nogle af de andre fra oppositionspartierne, som har været inde på familie- og arbejdsmarkedsområdet, i virkeligheden har læst deres egne papirer eller givet ordentlige mandater med til deres forhandlere.

Der står nemlig i oplægget: »Hjemløse og familiecentre 12 mill. kr.« Jamen så er det da noget hykleri at stille sig herop og sige, at man vil bevare familiecentrene fuldstændig som de er, og at man er de eneste, der kan garantere, at der kommer et opøgende kvalificeret familiearbejde i denne by, som er forebyggende.

Hvis det både skal rumme hjemløse og familiecentre, så siger jeg tak for kaffe, fordi så er der overhovedet ikke rum til at lave det, som man står heroppe og foregøgler, at man vil lave, og at man har afsat ansvarligt budget til.

Det, forligspartierne har lagt op til, er i virkeligheden at sprede den forebyggende indsats i forhold til åben anonym rådgivning ude i bydelene. Fra at vi i dag kun har det 4 steder, vil vi sprede det ud til at være i samtlige bydele, så det virkelig kommer nær på københavnernes, så det virkelig bliver et åbent tilbud, uanset om man bor i Vanløse eller man bor på Østerbro, 2 af de steder, hvor der ligger familiecentre i dag. Hvis det så også skulle rumme hjemløse, så kan jeg ikke se, at vi kommer ret langt med det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Så foreslår man 74,80 mill. kr. til daginstitutionsbygninger. Men i den tid, Hellen Hedemann og Marie Jeppesen har siddet i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, har de gang på gang stemt imod det ene daginstitutionsprojekt efter det andet og ladet os andre tage slæbet med at opfylde pladsgarantien, som Hellen Hedemann fortæller, at ih, hvis det bare havde været i hendes tid, så havde det hele været så godt.

Jeg mindes som sagt andre SF'ere, der var noget mere friske til at opfylde pladsgarantien og københavnernes ønsker ... (*Afbrydelse*). Jamen rumlepotterne kunne SF også i gamle dage være lydhøre over for, når forældrene gerne ville have det og kvaliteten var i orden. Og i øvrigt er vikardækningen jo fornem på de områder. Det vil sige, at det er et godt tilbud til daginstitutionerne.

Så foreslår man en udbygningsplan for udviklingshæmmede på 24 mill. kr. Jeg må sige, at der har forligspartierne kun afsat 18 mill. kr. Til gengæld har vi afsat 7,2 mill. kr. til de psykisk syge. Det er fuldstændig fraværende i Enhedslistens og SF's udspil, at de psykisk syge skulle have nogle udækkede behov.

Vi har i forligspartierne sikret en videreførelse af de 5 projekter Mamma Mia, Det Gule Hus og de andre psykiatriprojekter, som befinder sig rundt omkring i bydelene, og som er væresteder for psykisk syge, det er jo ikke nogen, der vil trives i det almindelige caféliv eller vil have godt af at komme i det almindelige caféliv, til i alt 7,2 mill. kr., og 7,2 plus 18 giver faktisk 25,2. Så der må jeg også sige: Skudt forbi, skudt under målet af den skingre stemmeføring fra oppositionspartiernes side.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Så er vi i den situation, at der ikke er flere, der har bedt om ordet i 1. runde. For dem, der har en ustyrlig trang til at få ordet i 2. runde, er der mulighed for at trykke på knappen nu. Så jeg beder om, at man trykker på knappen, hvis nogen ønsker ordet i 2. runde.

Bente Møller (Ø): Det havde jeg jo ikke planlagt, men familie- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

arbejdsmarkedsborgmesteren sagde nogle ting, der gør, at jeg bliver nødt til at gå herop.

Enhedslisten har ikke noget imod selvejende institutioner med driftsoverenskomst, som i loven er defineret som nonprofitorganisationer eller -foretagender. Det har vi aldrig haft. Vi har syntes, det er glimrende, at de findes der. Vi har ikke noget imod at samarbejde med frivillige sociale organisationer.

Vi har bestemt heller ikke noget imod de fysiske forhold i den Reggio Emilia-børnehave, der er lavet i Skovbo. Vi synes bare, det er besynderligt, at ISS, som jo kun får en puljedaginstitutionens tilskud til denne institution, går ind og laver et prestigeprojekt, hvor alle kan se, at det vil de simpelt hen sætte penge til på måned for måned. Det har de selvfølgelig en bagtanke med. Det er formentlig ikke udelukkende for at være gode ved de danske børn. Det tror vi i hvert fald ikke på.

Jeg har heller aldrig udtalt, at vi i København byggede institutioner efter Bygge- og Boligstyrelsens cirkulærer. Jeg har sagt, at for de institutioner, man bygger efter serviceloven, er der minimumsregler. Det er der ikke for SFO-ordninger. Det er fuldstændig op til kommunerne, hvordan de vil lave dem.

A. Benhaddou (D): Jeg vil bare støtte borgmesteren for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Jeg har været vidne til, at SF og Enhedslisten gang på gang har stukket en kæp i hjulet for bygning af daginstitutioner. Jeg kan bare gøre opmærksom på, at for nylig blev det nævnt i JP København, at venstrefløjen stak en kæp i hjulet for en ekstra daginstitution i Valby. Det var bl.a. venstrefløjen, der var årsag til det.

Det er selvmodsigende, når Hellen Hedemann samtidig står her og fortæller os, at vi skal gå ud og købe flere villaer for at drive daginstitutioner.

Med hensyn til SF's Kaja Jacobsen, der siger, at hun godt kan forstå, at de borgerlige er glade for forliget, kan jeg kun sige: Ja, det er vi. Men det virker på mig, som om SF er utrolig kede af det i aften. Jeg har nærmest medlidenhed med dem. Det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

lige før jeg kunne aflevere en gravøl til hvert af SF's medlemmer.

På mig virker det som om, og det siger Kaja Jacobsen også i sin tale, SF egentlig har fået sat mange aftryk på dette forlig. Det bekræfter egentlig, at SF ikke lå ret langt fra dette forlig. For kendsgerningen er, og det må hele venstrefløjen kunne indse, at de forslag, man er kommet frem med og har råbt og skreget om, ikke ville kunne blive gennemført ved et sagligt forlig sammen med Socialdemokraterne, det er helt stensikkert.

I ville også på et eller andet tidspunkt kunne gå ud til befolkningen og sige: Desværre, vi kunne alligevel ikke opfylde de ønsker, vi har gået rundt og råbt så højt om. Det er så let at komme bagefter her og sige: Jamen vi vil bevare Kommunehospitalet, og vi vil have en ny skole på Holmen, osv.

Men I ved, at kendsgerningen er den, at det ikke vil kunne lade sig gøre økonomisk. Ja, så skal vi som Mikkel Warming forvandle København til en eller anden by i Kina. Dertil er kun at sige, at selv kineserne er begyndt at tænke nyt. De kører mere i bil og er gået fra cyklerne.

Med hensyn til familiecentre har jeg altså oplevet det sådan, at det ikke var de svage familier, som sad der og skulle forsvares. Det var faktisk pædagogernes fagforening. De er så gode faktisk at sende 2 kuverter til mig pr. gang, de bruger meget porto på mig, og det gjorde de i forbindelse med hele denne proces. Hver eneste uge fik jeg 4, 5, 6 breve. Ved du hvad, så siger jeg bare til mig selv: Ville det ikke være godt for de svageste i samfundet, hvis de fagforeninger samlede de penge sammen, de brugte på porto, og gav til de hjemløse? Det ville have været en fordel for de hjemløse og de virkelig svage.

Til gengæld går jeg ind for det forslag om, at vi udvider denne service og familierådgivning, hvor jeg synes, at nu er det os som kommune, som har indflydelse på, hvordan den service til de dårligst stillede familier og dermed familierådgivning kan blive udført. Det kan vi være herre over nu, fordi nu er det kommunen, der styrer det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

Jeg kan ikke være sikker på den statistik med, at familiecentrene har været utrolig overfyldte. Det bekræfter ikke en nabo til familiecentret i Lundtoftgade. Han fortæller mig, at der gang på gang er tomt, så det kan jeg ikke rigtig få til at hænge sammen.

For det andet skal man også huske på, at hver enkelt behandling af en familie, enkeltperson på familiecentrene, koster 134.000 kr. Det bekræfter igen teorien om, at vi egentlig betalte pædagogernes stilling end at behandle familierne. Det vil jeg da ikke være med til. Jeg vil gerne være med til at behandle de svage familier, men jeg vil ikke være med til at poste en hel masse penge til pædagogerne og ikke få noget til gengæld.

Derfor kan jeg kun bakke op om den der reformplan med, at vi går ud og siger, at vi laver servicebutikker i alle bydele og får noget for pengene.

Borgmester Per Bregengaard: Nu blev spørgsmålet om Holmen også bragt op her i slutningen af sidste fase.

Jeg vil sige, at spørgsmålet om skole på Holmen eller Christianshavn har været endevendt, og jeg mener, det er en rimelig velbelyst sag. Der er givet nogle bud på udviklingen i børnetallet, det statistiske grundlag. Jeg mener ud fra det, man kan sige, at det er ret sandsynligt, at det bliver til en 4-sporet skole. De historiske erfaringer viser, at der er nogle bydelsspecifikke forhold på Christianshavn, der gør, at søgningen dér er større end andre steder. Christianshavns Skole har gennem de sidste 5-7 år gjort statistikken til skamme. Det er, fordi der er nogle forhold i byen, som statistikken ikke samler op.

Ligesådan er det uomtvisteligt, at erfaringerne ved privat nybyggeris børnetal er meget usikre, erfaringerne er ikke særligt store. De erfaringer, der er, stritter meget. Tager man molebyggeriet, så er der ingen børn, tager man BUPL's pensionskassebyggeri på Østerbro, så er der masser af børn. Så der er stor usikkerhed omkring de statistikker. En yderligere afklaring ved at udpensle dem tror jeg ikke, man når nærmere ved. Så det statistiske grundlag for at tage beslutningen er sådan set i orden. Der har været fejl i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

materialet, og når de er blevet påvist, så er de blevet rettet, og de fejl, der har været, er selvfølgelig beklagelige.

Så er der svampeskader. Der ligger en ny om, at der er ægte hussvamp derude i dag. Der er det min holdning, at hvad enten skolen skal bygges om til stadig væk at være folkeskole, eller huset skal bruges til et andet formål, så må svampeskader selvfølgelig udbedres. Det koster et eller andet beløb, uanset det formål, man bruger bygningen til.

Så på den måde kan jeg ikke se, at det er centralt i beslutningsgrundlaget. Det kan godt være, at hvis der er meget svamp i den, og svamp kan kun belyses ved, at man hiver hele taget af osv. og går bygningen igennem, så bliver det dyrere end det byggeprojekt, der ligger til at bygge skolen om, det kan meget vel være. Men det ville jo være nøjagtig det samme, hvis skolen skulle bruges til et andet formål, fordi der er ingen, der forestiller sig, at huset skal jævnes med jorden.

På den måde mener jeg, at man er i stand til at tage en beslutning om i aften, at der skal laves en skole på Holmen.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Der er ikke flere, der har bedt om ordet. Forhandlingerne om budgettet for 1999 og overslagsårene er afsluttet.

De afstemninger, som vi efter en kort pause, som jeg vil foreslå at vi holder om lidt, skal foretage, vil foregå i overensstemmelse med den liste over rækkefølgen af ændringsforslag og underændringsforslag, som er sendt ud eller bragt rundt til medlemmerne i går. Jeg skal høre, om der er nogen bemærkninger til rækkefølgen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Så skal jeg sige, at jeg fra SF har fået en seddel, hvoraf det fremgår, at man begærer delt afstemning om 4 afstemningspunkter.

Det gælder H 2, hvor der ønskes delt afstemning om de 2 »at«'er. Det er o.k.

Om H 8 må jeg sige, at 1. »at« vil være afgjort med H 6 og H 7, som det fremgår af programmet, hvorfor der ikke kan være delt afstemning. Vi stemmer i givet fald så

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 8. oktober 1998

kun om 2. »at« i H 8.

Og så H 46, hvor den del af hensigtserklæringen, der starter med »for så vidt«, ønskes sat til særskilt afstemning. Det er o.k.

Og H 70, hvor der ønskes delt afstemning om henholdsvis Hovedbanegården og Vesterport. Det er også o.k.

Så medmindre der er yderligere bemærkninger, vil vi foretage delt afstemning om de punkter, som er anført af SF, med den enkelte modifikation, jeg nævnte.

Der er så fra Enhedslisten fremsat ønske om delt afstemning om H 7, for så vidt H 7 kommer til afstemning, hvis H 6 ikke vedtages, så delt ved »Ikke«. Det er o.k.

Ikke yderligere. Vi holder nu en pause på 10 minutter.

Efter afstemningen:

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Vi har nu været alle ændringsforslag og underændringsforslag igennem, og dermed har Københavns Kommune fået et budget for 1999. Og skatten fastsættes uændret til 31,7 pct.

Der er ikke mere at forhandle i aften for hverken åbne eller lukkede døre.

Mødet sluttede kl. 23.45